DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1899.

L W Ó W.
Z Drukarni Władysława Łozińskiego.
Zarządca Wł. J. Weber.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1899.

Dzień rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1899 28. listop.	Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa we Lwowie L. 38.643, w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 26. listopada 1898 r. L. 92.582, tyczącego się oględzin zwierząt na stacyach kolejowych w Galicyi	50	151
15. grudnia	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 82.957, zezwalające gminie miasta Podgórza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu	147	376
15. „	Obwieszczenie c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu L. 132.327, o przedkładaniu fasyi do podatku osobisto-dochodowego na r. 1900	146	373

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1899.*)

A.

B.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

E.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Ź.

Ż.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Y.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 25. Stycznia 1899. **Część I.**

Nr. 1.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 21. października 1898, L. 61.287, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Borszczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych: Iwanków - Germakówka i Uście biskupie - Jezierzany na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Borszczowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 55 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych: Iwanków-Germakówka i Uście biskupie-Jezierzany na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Borszczowie przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych na dwóch drogach powiatowych a mianowicie: na drodze Iwanków-Germakówka i na drodze Uście biskupie-Jezierzany, przy dwóch zaporach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie dnia 21. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 2.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 19. października 1898, L. 58.818, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na Nowym Brniu w Ziempniowie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. k. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Mielcu udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. maja 1892 Dz. u. kr. Nr. 33 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na Nowym Brniu w Ziempniowie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mielcu przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na Nowym Brniu w Ziempniowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 21. października 1898, L. 63.394, w przedmiocie przedłużenia gminie w Dobrowlanach powiatu Kałuskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie w Dobrowlanach powiatu Kałuskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 5. grudnia 1892 Dz. u. kr. Nr. 4 z r. 1893 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie w Dobrowlanach powiatu Kałuskiego przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednej osoby pieszej lub jadącej, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia, idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy w Dobrowlanach wolni są od opłaty myta.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 21. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 19. października 1898, L. 49.602, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Trembowli koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Trembowli udzielonej Najwyższem posta-

nowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 48 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Trembowli przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi w Zieleńcu według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, drogowego 2 (dwa) ct., mostowego 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, drogowego 1 (jeden) ct., mostowego 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, drogowego $1/_2$ (pół) ct., mostowego $1/_2$ (pół) ct.

Właściciele i Zarząd dóbr w Semenówce są wolni od opłaty myta Radzie powiatowej w Trembowli przysługującego.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 5.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 4. listopada 1898, L. 67.236, w przedmiocie przedłużenia obszarom dworskim w Podleszanach i Rzemieniu powiatu Mieleckiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozów przez rzekę Wisłokę na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarom dworskim w Podleszanach i Rzemieniu powiatu Mieleckiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 56 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozów przez rzekę Wisłokę na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarom dworskim w Podleszanach i Rzemieniu powiatu Mieleckiego przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozów przez rzekę Wisłokę, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 4. listopada 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 31. października 1898, L. 63.814, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wełdzirzu powiatu Dolińskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świcy w Wełdzirzu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wełdzirzu powiatu Dolińskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 53 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świcy w Wełdzirzu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wełdzirzu powiatu Dolińskiego, przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świcy w Wełdzirzu, pod wa-

runkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła, 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 31. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 7.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 21. października 1898, L. 50.439, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Przecławiu powiatu Mieleckiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę w Przecławiu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Przecławiu powiatu Mieleckiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 54 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę

Wisłokę w Przecławiu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Przecławiu powiatu Mieleckiego przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę w Przecławiu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 21. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 19. października 1898, L. 59.144, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Mętkowie powiatu Chrzanowskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Mętkowem na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Mętkowie powiatu Chrzanowskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 56 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Mętkowem na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Mętkowie powiatu Chrzanowskiego przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Mętkowem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń (jeden) ct.;

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 19. października 1898, L. 55.097, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Sieniawie powiatu Jarosławskiego wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy powiatu Łańcuckiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Sieniawą na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Sieniawie powiatu Jarosławskiego wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy powiatu Łańcuckiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 56 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Sieniawą na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Sieniawie powiatu Jarosławskiego wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy powiatu Łańcuckiego przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Sieniawą, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwu lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwu lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, 19. października 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 23. grudnia 1898 L. 5388|pr., dotyczące zwinięcia c. k. Urzędów sprzedaży soli w miejscowościach: Lacko, Drohobycz, Stebnik, Bolechów, Kałusz, Delatyn, Łanczyn, Kosów i Dolina.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 18. lutego 1898 zostają zwinięte z dniem 31. grudnia 1898 c. k. Urzędy sprzedaży soli w miejsco-

wościach: Lacko, Drohobycz, Stebnik, Bolechów, Kałusz, Delatyn, Łanczyn i Kosów, a z dniem 27. grudnia 1898 Urząd sprzedaży soli w Dolinie.

Sprawy sprzedaży soli zwiniętych urzędów załatwiać będą od dnia 1. stycznia 1899 c. k. Zarządy salinarne w miejscowościach wymienionych.

Wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 23. marca 1898 L. 9672, podaje się to zarządzenie do publicznej wiadomości.

Lwów, dnia 23. grudnia 1898.

Nr. 11.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1898, L. 80.422, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Dolina na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa.

Na mocy § 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Dolina na dalszy pobór ustawą z dnia 25. kwietnia 1883 Nr. 5. Dz. u. kr. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w latach od 1899 do końca 1903 pod warunkami, w powyższej ustawie ustanowionymi, w wysokości, oznaczonej tutejszem rozporządzeniem z dnia 17. marca 1893 L. W. 13.248, ogłoszonem w Nr. 29 Dz. u. i rozp. kr. z r. 1893 z zastrzeżeniem, że od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których wolną jest ona po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95 od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 23. grudnia 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. grudnia 1898 L. 122 495, o przedkładaniu fasyj do podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1899.

W myśl §§. 138. i 202. ustawy z dnia 25. października 1896 roku, Dz. u. p. Nr. 220., względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do działu III., oraz artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 30. października 1898 L. 54.655 do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1899, termin do 15. lutego 1899.

Co do obowiązku opłaty tych podatków i przedkładania dotyczących fasyj, zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne pobierające dochód określony w §. 124. powołanej ustawy, z wyjątkiem osób wymienionych w §. 125.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 600 zł., obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w takim razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 600 zł. rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianej fasyi już na skutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane. W myśl §. 139. ustawy uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane, te osoby, które:

1. Opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym.
2. Nie zmieniły w międzyczasie swego miejsca zamieszkania i
3. Nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1899 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru, podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto, dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1899,

donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi, w terminie wyżej oznaczonym.

Zresztą zauważa się, że obowiązek przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia §. 133. powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w §. 153. ustawy, których dochód, temuż podatkowi podlegający, 600 zł. rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób wymienionych w §. 154. ustawy, oraz w artykule XVII. przepisów wprowadczych.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 1.000 zł., obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 1.000 zł., przedłożyć winny wspomnianą fasyę już na skutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§. 128—130. i 138. ustawy, oraz artykuły 13—16. i 20. rozporządzenia wykonawczego do działu III., zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§. 156—171. i 202. ustawy, oraz artykuły 32. i 33. względnie 3—28. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego, stale mieszka.

Co do osób moralnych, obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołaną jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3. §. 132., zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2. i 3. §. 176. ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1899 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl

§§. 145. i 228. ustawy, donieść o tem właściwej władzy podatkowej, w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1899 stałe pobory służbowe przenoszące rocznie 600 zł. Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent, obowiązany do opłaty podatku rentowego lub osobisto-dochodowego, ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§. 239 i 243., oraz §§. 241 i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasyę do wymiaru na rok 1899 podatku rentowego lub osobisto-dochodowego zeznać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyj odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 12. grudnia 1898.

Korytowski w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. listopada 1898 L. 72.442 w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Lisowcach, powiatu Zaleszczyckiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Lisowcach, powiatu Zaleszczyckiego, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 56. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Lisowcach powiatu Zaleszczyckiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) centy.

b) od pięciu świń lub cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. listopada 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 14.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 22. listopada 1898 L. 70.104, w przedmiocie przedłużenia gminie Niepołomice, powiatu Bocheńskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Niepołomicami na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. k. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem,

w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie Niepołomice powiatu Bocheńskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 Dz. u. k. Nr. 39 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Niepołomicami na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie Niepołomice powiatu Bocheńskiego przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Niepołomicami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby pieszej, jadącej powozem, wyjąwszy woźnicę lub jadącej wierzchem 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. listopada 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 15.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. listopada 1898 L. 66.997, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Tarnobrzegu, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 46 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnobrzegu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, a mianowicie: na stacyach w Dębach (przed karczmą Grabina) Jadachach i Miechocinie prawo do poboru myta drogowego, nadto zaś na stacyi w Jadachach prawo do poboru myta mostowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów, tudzież od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydla pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Zaprzęgi gospodarskie tak własne jak najęte dóbr Dzików z przyległościami i Chmielów z przyległościami są uwolnione tam i z powrotem od

opłat mytniczych i to bez względu, czy zaprzęgami tymi sprowadzane są produkta rolnicze i materyały drzewne (drzewo budulcowe, opałowe i węgle) z lasów Dzikowskich do dóbr Chmielowskich, czy też z lasów Chmielowskich do dóbr Dzikowskich.

Pod zaprzęgami gospodarskimi rozumieć należy zaprzęgi wiozące na własny użytek dóbr produkta rolnicze, drzewo opałowe i budulcowe, wreszcie zaprzęgi używane do odrabiania roli. Nie ma wpływu na ważność uwolnienia niniejszego okoliczność, czy gospodarstwo w wymienionych dobrach prowadzone jest we własnej administracyi, czy też w dzierżawie, jak również okoliczność, kto jest właścicielem dóbr rzeczonych.

Zaprzęgi wiozące produkta rolnicze i drzewo opałowe do browarów w Dzikowie i Chmielowie i zaprzęgi wywożące piwo z tychże browarów, jak również zaprzęgi wiozące sprzedane kupcom drzewo opałowe i budulcowe z lasów dworskich Dzikowskich i Chmielowskich, mają opłacać myto tak w Jadachach jak Miechocinie.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. listopada 1898.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 15. Lutego 1899. Część II.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 3. stycznia 1899 L. 81.351, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Glinnie powiatu Brzeżańskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Glinnie powiatu Brzeżańskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894, Dz. u. kr. Nr. 35, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Glinnie powiatu Brzeżańskiego przedłuża się na dalszy przeciąg pięciu lat prawo do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. stycznia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 17.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. stycznia 1899, L. 899, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie w przedmiocie zezwolenia gminie miasteczka Horodenka na pobór 100 prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 82 ustawy gminnej z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasteczka Horodenki na dalszy pobór 100 (stu) procentowego dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa przez lat pięć od roku 1899 do końca roku 1903.

Lwów, dnia 10 stycznia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 18.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. stycznia 1899, L. 731, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Wieliczki na pobór 100 prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Wieliczki na dalszy pobór 100 (stu) procentowego dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa przez lat pięć od roku 1899 do końca r. 1903.

Lwów, dnia 10. stycznia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 19.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. stycznia 1899, L. 1386, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Tłumacz na pobór 100 prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82 ustawy gminnej z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie miasteczka Tłumacz na pobór 100 (stu) procentowego dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć od r. 1899 do końca r. 1903.

Lwów, dnia 13. stycznia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 20.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. stycznia 1898, L. 8001.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości w myśl §. 42. część I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej plan podróży i czynności komisyi poborowych, ustanowionych dla głównego poboru wojskowego w roku 1899 w Galicyi.

Lwów, dnia 26. stycznia 1899.

Piniński w. r.

C. i k. Komenda

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży lutym	Dnie podróży marcu
13.	1	Podgórze	Podgórze	28 z Krakowa do Podgórza	
		Bochnia	Bochnia		5 do Bochni
		Kraków miasto	Kraków		19 do Krakowa
		Chrzanów	Krzeszowice		
			Chrzanów		
			Jaworzno		
		Wieliczka	Wieliczka		
			Dobczyce		
	2	Kraków powiat	Kraków		
20.	1	Gorlice	Gorlice	28 z Nowego Sącza do Gorlic	
			Biecz		8 do Biecza
		Grybów	Grybów		12 do Grybowa
		Nowy Sącz	Muszyna		19 do Muszyny
			Nowy Sącz		21(½) do Nowego Sącza
		Nowy Targ	Nowy Targ		
		Limanowa	Limanowa		
56.	1	Żywiec	Żywiec	28 z Wadowic do Żywca	12 do Zatora
		Wadowice	Zator		15 do Kalwaryi
			Kalwarya		21 do Wadowic
			Wadowice		
		Biała	Oświęcim		
			Biała		
			Kęty		
		Myślenice	Maków		
			Jordanów		
			Myślenice		
57.	1	Dąbrowa	Dąbrowa	28 z Tarnowa do Dąbrowy	10 do Wojnicza
		Brzesko	Wojnicz		16 do Brzeska
			Brzesko		29 do Tarnowa
		Tarnów	Tarnów		

I. korpusu w Krakowie.

w miesiącu kwietniu	Dnie czynności w miesiącu marcu	Dnie czynności w miesiącu kwietniu	
	1, 2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16. 17, 18.		
	20, 21, 22, 23, 24. 27, 28.		
4 do Krzeszowic		5, 6, 7, 8.	
9 do Chrzanowa		10. 11, 12, 13, 14, 15.	
16 do Jaworzna		17, 18.	
19 do Wieliczki		20, 21, 22, 24, 25($^{1}/_{2}$).	
25($^{1}/_{2}$) do Dobczyc 30 do Krakowa		26, 27, 28, 29.	
	1. 2, 3, 4, 6, 7. 8. 9.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7,		
	9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18.		
	20, 21($^{1}/_{2}$).		
	22 23, 24, 27, 28.	5, 7, 8.	
9 do Nowego Targu		10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18.	
19 do Limanowy 30 do Nowego Sącza		20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 29.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14.		
	16, 17, 18, 20.		
5 do Oświęcimia	22, 23, 24, 27, 28, 29.		
9 do Białej		6, 7, 8.	
16 do Kęt		10, 11, 12, 13, 14, 15.	
20 do Makowa		17, 18, 19.	
20 do Jordanowa		21, 22.	
26 do Myślenic		24, 25.	
30 powrót do Wadowic		27, 28, 29.	
	1, 2, 3, 4, 6. 7, 8, 9.		
	11, 13, 14, 15.		
	17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28.		
		5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20,	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży	
				lutym	marcu
57.	2	Pilzno	Pilzno	28 z Tarnowa do Pilzna	
			Brzostek		7 do Brzostka, 11 do Jasła
		Jasło	Jasło		25 powrót do Tarnowa

C. i k. Komenda

9.	1	Żydaczów	Mikołajów	28 ze Stryja do Mikołajowa	5 z Mikołajowa do Żydaczowa
			Żydaczów		11($^{1}/_{2}$) powrót do Stryja
	2	Kałusz	Kałusz	28 ze Stryja do Kałusza	12 z Kałusza do Rożniatowa
		Dolina	Rożniatów		16 z Rożniatowa do Doliny
			Dolina		22($^{1}/_{2}$) z Doliny do do Bolechowa
			Bolechów		29 z Bolechowa do Stryja
		Stryj	Stryj		
			Skole		
10.	1	Dobromil	Bircza	28 do Birczy	5 do Dobromila
			Dobromil		10 do Brzozowa
		Brzozów	Brzozów		18 do Dynowa
			Dynów		24 do Krzywczy
		Przemyśl	Krzywcza		29($^{1}/_{2}$) do Przemyśla
			Przemyśl		
40.	1	Ropczyce	Ropczyce	28 do Ropczyc	8($^{1}/_{2}$) do Dębicy
			Dębica		12 do Mielca
		Mielec	Mielec		24 do Rzeszowa
		Kolbuszowa	Sokołów		
			Kolbuszowa		
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg		
	2	Strzyżów	Strzyżów	28 z Rzeszowa do Strzyżowa	9 powrót do Rzeszowa
		Rzeszów	Rzeszów		

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2, 3, 4, 6.		
	8, 9, 10.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		

X. korpusu w Przemyślu.

	1, 2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9, 10, 11($^1/_2$).		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15.		
	17, 18, 20, 21, 22($^1/_2$).		
	23, 24, 27, 28.		
13($^1/_2$) do Skolego		5, 7, 8, 10, 11, 12, 13($^1/_2$).	
19($^1/_2$) do Stryja		14, 15, 17, 18, 19($^1/_2$).	
	1, 2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9.		
	11, 13, 14, 15, 16, 17.		
	20, 21, 22, 23.		
	27, 28, 29($^1/_2$)		
		5, 7, 8, 10, 11, 12, 14, 15.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8($^1/_2$).		
	9, 10, 11.		
4 do Sokołowa	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23.		
9 do Kolbuszowy		5, 6, 7, 8.	
16 do Tarnobrzega		10, 11, 12, 13, 14, 15.	
26 powrót do Rzeszowa		17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8.		
	10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży	
				lutym	marcu
45.	1	Lisko	Lutowiska	28 z Sanoka do Lutowisk	3 do Ustrzyk dolnych
			Ustrzyki dolne		7 do Baligrodu
			Baligród		11 do Liska
			Lisko		17 do Sanoka
		Sanok	Sanok		
			Rymanów		
		Krosno	Krosno		
77.	1	Drohobycz	Drohobycz	28 z Sambora do Drohobycza	15($^1/_2$) do Sambora
		Sambor	Sambor		
		Staremiasto	Staremiasto		
		Turka	Turka		
89.	1	Rudki	Komarno	28 z Gródka do Komarna	6($^1/_2$) do Rudek
			Rudki		11 do Sądowej Wiszni
		Mościska	Sądowa Wisznia		17 do Mościsk
			Mościska		25 do Gródka
		Gródek	Gródek		
			Janów		
		Jaworów	Jaworów		
			Krakowiec		
	2	Rawa	Rawa	28 z Gródka do Rawy	15 powrót do Gródka
90.	1	Nisko	Nisko	28 z Jarosławia do Niska	9($^1/_2$) do Leżajska
		Łańcut	Leżajsk		15($^1/_2$) do Łańcuta
			Łańcut		29 do Jarosławia
		Jarosław	Jarosław		
			Sieniawa		
	2	Cieszanów	Cieszanów		
			Lubaczów		

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2.		
	4, 6.		
	8, 9, 10.		
	13, 14, 15, 16.		
6 do Rymanowa	18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29.		
11(1/2) do Krosna		7, 8, 10, 11(1/2).	
23 powrót do Sanoka		12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15(1/2).		
4 do Staregomiasta	16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28.		
13 do Turki		5, 7, 8, 10, 11, 12.	
25 powrót do Sambora		14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24.	
	1, 2, 3, 4, 6(1/2).		
	7, 8, 9, 10.		
	13, 14, 15, 16.		
	18, 20, 21, 22, 23, 24.		
9 do Janowa	27, 28.	5, 7, 8.	
13 do Jaworowa		10, 11, 12.	
20 do Krakowca		14, 15, 17, 18, 19.	
26 powrót do Gródka		21, 22, 24, 25.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9(1/2).		
	10, 11, 13, 14, 15(1/2).		
	16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28.		
18 do Sieniawy		5, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17.	
23 powrót do Jarosławia		19, 20, 21, 22.	
10 z Jarosławia do Cieszanowa		11, 12, 13, 14, 15.	
16 Lubaczów 23 powrót		17, 18, 19, 20, 21, 22.	

C. i k. Komenda

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży	
				lutym	marcu
15.	1	Zbaraż	Zbaraż	28 z Tarnopola do Zbaraża	
		Skałat	Skałat		9 ze Zbaraża do Skałata
		Trembowla	Trembowla		19 ze Skałata do Trembowli
		Tarnopol	Tarnopol		29 powrót do Tarnopola
24.	1	Peczeniżyn	Peczeniżyn	28 z Kołomyi do Peczeniżyna	
		Kossów	Kossów		5 z Peczeniżyna do Kossowa
		Kołomyja	Kołomyja		15 z Kossowa do Kołomyi
		Sniatyn	Sniatyn		
30.	1	Sokal	Sokal	28 ze Lwowa do Sokala	
		Żółkiew	Żółkiew		12 z Sokala do Żółkwi
		Lwów miasto	Lwów		24 z Żółkwi do Lwowa
		Lwów powiat	Lwów		
55.	1	Buczacz	Buczacz	28 z Brzeżan do Buczacza	
		Podhajce	Podhajce		17 z Buczacza do Podhajec
		Brzeżany	Brzeżany		30 z Podhajec do Brzeżan
		Przemyślany	Przemyślany		
			Gliniany		
	2	Rohatyn	Rohatyn	28 z Brzeżan do Rohatyna	16 z Rohatyna do Bóbrki
		Bóbrka	Bóbrka		28 z Bóbrki powrót

XI. korpusu we Lwowie.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8.		
	10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18.		
	20, 21, 22, 23, 24, 27, 28.		
		5, 7. 8, 10, 11, 12, 13, 14. 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22	
	1, 2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14.		
	16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24. 27, 28.		
16 z Wyżnicy do Śniatyna, 27 do Kołomyi		17, 18, 19, 20, 21, 22. 24. 25, 26.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13. 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21. 22, 23.		
	27, 28.	5. 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14.	
		15, 17, 18, 19, 20, 21. 22, 24, 25. 26.	
	1, 2, 3. 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16.		
	18, 20, 21, 22, 23, 24. 27, 28, 29.		
		5, 7, 8, 10, 11, 12. 13, 14, 15.	
16 z Brzeżan do Przemyślan, 21 do Glinian		17, 18, 19, 20.	
27 z Glinian powrót		22, 24, 25, 26.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 13, 14, 15.		
	17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27.		

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży	
				lutym	marcu
58.	1	Horodenka	Obertyn	28 ze Stanisławowa do Obertyna	
			Horodenka		5 z Obertyna do Horodenki
		Bohorodczany	Bohorodczany		12 z Horodenki do Bohorodczan
		Nadwórna	Nadwórna		19 z Bohorodczan do Nadwórny
		Stanisławów	Stanisławów		30 z Ndwórny do Stanisławowa
		Tłumacz	Tłumacz		
80.	1	Brody	Brody	28 ze Złoczowa do Brodów	
			Założce		14 do Załoziec
		Złoczów	Zborów		21 z Załoziec do Zborowa
			Złoczów		30 ze Zborowa do Złoczowa
	2	Kamionka str.	Kamionka str.	27 i 28 ze Złoczowa do Kamionki	15 i 16 powrót do Złoczowa
95.	1	Husiatyn	Husiatyn	28 z Czortkowa do Husiatyna	
		Borszczów	Borszczów		12 z Husiatyna do Borszczowa
			Mielnica		$21(^1/_2)$ do Borszczowa do Mielnicy
		Czortków	Czortków		29 z Mielnicy do Czortkowa
	2	Zaleszczyki	Tłuste	28 z Czortkowa do Tłustego	5 z Tłustego do Zaleszczyk
			Zaleszczyki		10 z Zaleszczyk do Kotzmania

Lwów. dnia 26. stycznia 1899.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18.		
	20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29.		
		5, 7, 8, 10, 11, 12, 13	
14 do Tłumacza 27 do Stanisławowa		15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13.		
	15, 16, 17, 18, 20.		
	22, 23, 24, 27, 28, 29.		
		5, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18.	
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14.		
	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.		
	13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21(1/2).		
	22, 23, 24, 27, 28.		
		5, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15.	
	1, 2, 3, 4.		
	6, 7, 8, 9.		

Nr. 21.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 14. stycznia 1899 L. 400, uzupełniające §§. 4. i 9. instrukcyi z dnia 12. marca 1898 L. 985, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 19, przepisującej sposób udowodnienia przynajmniej praktycznego uzdolnienia nabytego przez osoby przyjęte do kierownictwa i nadzoru odbudowy w kopalniach wosku ziemnego w Galicyi.

Do §. 4. dodaje się:

W razie przeszkody może c. k. Urząd górniczy okręgowy w Stanisławowie dać się zastąpić przez c. k. Urząd górniczy okręgowy w Drohobyczu, który to ostatni mianuje wówczas przewodniczącego dla tego komitetu.

Do §. 9. dodaje się:

Kandydaci na dozorców ruchu, którzy ukończyli fachowy kurs górnictwa w krajowej szkole górniczej i wiertniczej w Borysławiu przynajmniej z dostatecznym postępem, mają wykazać się w c. k. Urzędzie górniczym okręgowym tylko świadectwem lekarskiem, że są zupełnie zdrowi.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w wykonanie.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 14. stycznia 1899.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 22.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 28. stycznia 1899 L. 616/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 8. stycznia 1899 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzielenie Wydziałowi powiatowemu w Jaśle koncesyi do pobierania opłat mytniczych.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Jaśle koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok między Frysztakiem a Kobylem.

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Jaśle nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłok między Frysztakiem a Kobylem pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ustęp 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu kwotę 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące wszelkiego rodzaju przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Piniński w. r.

Nr. 23.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z 23. stycznia 1899 L. 12.388/pr., którem na mocy §. 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Nr. 33 Dz. u. p. ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w gminach Bolechów ruski, Dołżka, Wołoska wieś, Salamonowa górka i Nowy Babilon i na obszarach dworskich Bolechów ruski, Wołoska wieś i Dołżka w powiecie Doliniańskim.

§. 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29. co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do gmin Bolechów ruski, Dołżka, Wołoska wieś, Salamonowa górka i Nowy Babilon i obszarów dworskich Bolechów ruski, Wołoska wieś i Dołżka w powie-cie Doliniańskim.

§. 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu Sądów na podstawie §. 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858 Dz. u. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 10. Marca 1899. **Część III.**

Nr. 24.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1899 L. 6798, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Biecz na dalszy pobór 100 prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Biecz na pobór stu procentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od wina przez lat pięć od roku 1899 do końca roku 1903.

Lwów, dnia 3. lutego 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 25.

Ustawa

z dnia 26. stycznia 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu na zaciągnięcie pożyczki do wysokości 30.000 złr. w. a.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu zezwala się zaciągnąć imieniem powiatu Tarnobrzeskiego w krajowym funduszu pożyczkowym dla spółek wodnych, ewentualnie w Banku krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem pożyczkę do wysokości 30.000 złr. a. w.

Art. II.

Pożyczka ta ma być użytą wyłącznie na spłatę datku konkurencyjnego dla funduszu przedsiębiorstwa uzupełnienia obwałowania Wisły i Sanu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. stycznia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 26.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 18. lutego 1899 L. 1709 pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. stycznia 1899 L. 26.285/98, względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Pychowice do okręgu sądu powiatowego w Podgórzu w Galicyi.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. stycznia 1899, L. 26.285/98, względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Pychowice do okręgu sądu powiatowego w Podgórzu w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Nr. 59 Dz. u. p., zostaje gmina i obszar dworski: Pychowice z okręgu sądu powiatowego w Skawinie

wyłączoną i do okręgu sądu powiatowego w Podgórzu okręgu sądu krajowego w Krakowie przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1899.

Ruber m. p.

Nr. 27.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. lutego 1899 L. 8650, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Rzeszowa na pobór 100 prc. dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Rzeszowa na dalszy pobór stu procentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od wina przez lat pięć od roku 1899 do końca r. 1903.

Lwów, dnia 14. lutego 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 28.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lutego 1899 L. 10.511.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 8. stycznia 1899 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. lutego 1898 zezwalającą gminie Czołhany, powiatu Dolińskiego, na pobór w r. 1898 dodatków do podatków bezpośrednich w wysokości 147% na pokrycie potrzeb gminnych i szkolnych. Co wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. stycznia 1899 L. 38.265 z 1898 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

Piniński w. r.

Nr. 29.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 14. lutego 1899 L. 55.572/98 o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z 14. września 1876 L. 42.884 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 55 ex 1876) o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi zarządza się następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, który ogłoszony został obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 76).

§. 1.

Okręg metrykalny izraelicki w Narolu (powiat polityczny Cieszanów) znosi się a wszystkie miejscowości, które do okręgu tego należą, wciela się do okręgu metrykalnego izraelickiego w Lipsku (powiat polityczny Cieszanów).

§. 2.

Do okręgu metrykalnego izraelickiego w Lipsku (powiat Cieszanów) należą zatem odtąd następujące miejscowości:

Brusno nowe z Duchnicą, Brusno stare, Chlewiska i Lipie, Deutschbach, Huta rożaniecka z Grochami i Kuryjami, Huta stara, Kadłubiska z Chyżem i Podlesiną, Lipsko z Jędrzejówką, Łukawica, Narol miasto, Narol wieś z Zagrodami, Płazów, Ruda rożaniecka, Rudka i Wola wielka.

§. 3.

Siedzibą prowadzącego księgi metrykalne izraelickie zwiększonego okręgu metrykalnego w Lipsku jest miejscowość Lipsko.

§. 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Piniński m. p.

Nr. 30.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lutego 1899 L. 1975/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 6. lutego 1899 L. 27.054/98, względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Trzciana do okręgu sądu powiatowego w Mielcu.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 6. lutego 1899 L. 27.054/98 względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Trzciana do okręgu sądu powiatowego w Mielcu.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Nr. 59 Dz. p. p. zostaje gmina i obszar dworski Trzciana z okręgu sądu powiatowego w Radomyślu wyłączona i do okręgu sądu powiatowego w Mielcu przydzielona.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1899.

Ruber w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 31. Marca 1899. Część IV.

Nr. 31.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 3. grudnia 1898, tyczące się cennika lekarstw na rok 1899 (Dz. u. p. Nr. 219).

Od dnia 1. stycznia 1899 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1899 do farmakopei austryackiej z r. 1889“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych we walucie koronowej.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889, Dz. u. p. Nr. 191, tyczące się austryackiego cennika lekarstw za rok 1890, względnie rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 222, zawierające zmiany i uzupełnienia tegoż a tyczące się cennika lekarstw na rok 1893, tracą z dniem 1. stycznia 1899 moc swoją, a w miejsce ich wchodzą następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, względnie weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. stycznia 1899 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy, obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającem w oczy (tłustym) drukiem, a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei, mogą aptekarze wtedy tylko sprzedawać, gdy są podług przepisu przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza zapisane.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% całej ilości mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich, w III. tablicy VII-go wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, i znajdujących się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być podpisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć

receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa. *)

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać panownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę; „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony i aptekarz winien go swoim podpisem potwierdzić.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim*, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

---

*) Rozporządzeniem z 19. stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się w obec publiczności.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno sobie należytość policzyć.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

W wszystkich dyspenzacyach podług normy ordynacyjnej z 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45) wolno przez lekarza przepisane środki lecznicze zawierające wyskok; które znajdują się w taksie dla środków lekarskich przyrządzonych na wyskoku wolnym od podatku, — obliczać tylko według ceny dla tych środków ustanowionej.

§ 11.

Za dziesięciokrotną miarę (ilość, sztuki) środków zawartych w cenniku leków należy obliczać tylko ośmiokrotną należytość taksy; wydając stokrotną miarę, należy znowu obliczać ośmiokrotną kwotę należytości przypadającej za dziesięciokrotną miarę (t. j. sześćdziesięcio czterokrotną ceny pojedynczej). Tę zniżoną cenę należy nawet wtedy stosować, jeżeli przy taksowaniu miary (ilości, sztuk) środków lekarskich poniżej ilości dziesięciokrotnej, względnie stokrotnej dozy zawartej w cenniku leków okazuje się wyższa kwota niż ta, któraby odpowiadała zniżonej cenie za większe ilości.

§. 12.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 13. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko dwa halerzy.

Należytość wynoszącą mniej niż jeden halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§. 13.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 14.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujycych prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie, a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka i t. p.).

Jeżeli przytem suma pojedynczych cen wynosi nieparzystą liczbę, to przy sumie poniżej korony należy tę sumę podwyższyć do najbliższej parzystej — powyżej zaś jednej korony, należy ją obniżyć do najbliższej parzystej.

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§. 16.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tejże niewątpliwej jakości, która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być miejsza.

Również gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno kłaść na środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 17.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w przypadkach ich decyzyi poddawanych, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1890.

§. 18.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć ich zapas w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek wraz z dyspenzacyą ustanawia się dla aptek po 20 halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, cena ta nie podlega zniżeniu procentowemu.

§. 19.

Ceny przedmiotów służących do bandażowania, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; nie podlegają one także zniżeniu procentowemu.

§. 20.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych i podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 21.

Przy obliczaniu lekarstw dla zwierząt, o ile one w osobnej taksie nie są uwidocznione, lecz tylko w taksie dla środków leczniczych farmakopeą objęte, należy opuszczać 10% od cen tamże podanych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 22.

Aptekarze obowiązani są mieć w zapasie środki cucące i desinfekcyjne, jako też i środki opatrunkowe, wymienione w przepisach służbowych dla akuszerek, wydanych rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216), jakoteż są oni uprawnieni mieć na składzie inne przyrządy wymagane od akuszerek.

Akuszerkom należy się przy bezpośredniem pobieraniu tych artykułów z apteki opust 10% od ceny taksy.

§. 23.

Uwidocznione w cenniku leków, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficynalnych artykułów leczniczych, ma służyć za podstawę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97).

§. 24.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 100 zł., lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§. 25.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Thun w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889, L. 10.134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1890 według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile farmakopea co do wyrabiania pewnych przetworów, podaje szczegółowe przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki farmakopeą nie objęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficyalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a które podobne są do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzone do celów lekarskich, jeżeli skuteczność ich jeszcze niepewna i doświadczeniem klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§. 4.

W tablicy IV. dołączonej do farmakopei, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę najwyższą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i w oczyszczonym czyli rektyfikowanym, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się znachodzą leki o rozmaitym stopniu koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lipca 1889 do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze zarządzenia co do zmiany przepisów ograniczających handle tymi środkami leczniczymi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5. rozp. minister. z dnia 17. września 1883 Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny tymi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., przechowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100 stopniową systemu Celsiusza.

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących, obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Najważniejsze zmiany wymienione są w przedmowie farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopoi austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępywać mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego, przez Rząd administrowanego, zapisują lekarstwa lub opatrunki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących:

§. 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej w tym czasie farmakopei i w wydanym naówczas cenniku lekarstw. Wyjątkowo dozwolone zapisywanie leków nieoficynalnych należy w krótkości usprawiedliwić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę, zapisywać wolno tylko koniecznie potrzebne leki i opatrunki, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne, jak *kalium bromatum*, *kalium chloricum*, *kalium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem w roztworze; w razie powtarzania lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości tylko samą sól (w jej właściwej postaci), którą rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia roztworu.

§. 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich roztworu jest niemożebne lub nie odpowiadałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki; zapisując zaś proszki ze środków, które działają dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na poszczególną dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8

Dla pokrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich, jak n. p. do chininy środków osładzających w dawkach nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Podobnie jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary środków, które w cenniku lekarstw nie są tłustemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki, powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub posługaczów, według wskazówek lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być także sporządzone przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry mogą być w aptece tylko wtedy rozsmarowane, gdy tego ani sam chory, ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych — *farina placentae lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i w tych samych godzinach ordynacyjnych są potrzebne w sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Przy powtarzaniu lekarstwa należy z zasady przepisać nową receptę: jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić powtórzenie bez żadnej zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) została w aptece odkopijowana, wtedy można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. grudnia 1889, §§. 4. i 5. — wyraźnie i czytelnie a recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889.

§. 17.

Co do naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889) liczyć tylko najtańsze z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, tylko takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były ponownie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie: *ad vitrum, adlatum.*

§. 19.

Lekarze odstępujący w ordynacyach swoich od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami stale mianowanych lub remunerowanych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191).

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzanie ile możności funduszów państwa, przeznaczonych na publiczną opiekę nad cho-

rymi lub funduszów, którymi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z d. 30. marca 1888 (Dz. u p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

3000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0·01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%,

przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych, jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7 za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przeprowadzenie artykułów do stanu, w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie itp.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy doliczyć nadto w myśl punktu 7 i 14 koszta badania.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklanne albo gliniane, przysługa prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklanne albo tygiel			aż włącznie do	100 gr.	5 ct.
" " " " "	nad	100	" " "	500 "	10 "
" " " " "	"	500	" " "	1000 "	15 "
" " " " "	"	1000	" " "	2000 "	20 "

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 40 ct., służącemu (laborantowi) zaś 16 ct.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej

ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzania artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczenia odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen powstaje ułamek centa, to należy go policzyć za cały cent przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej niż 0·5; policzyć go zaś należy za cały cent, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny, o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem *secunda, cruda, communis.*

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1—3 i 5—12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Rozporządzenie

regulujące obrót artykułami leczniczymi ze względu na rozgraniczenie uprawnień między aptekami a innymi handlami, jakoteż ze względu na sprzedaż odręczną w aptekach:

a) co do rozgraniczenia uprawnień między aptekami a innymi handlami.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883,

tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Na zasadzie trzeciego ustępu §. 54 ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się we względzie rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, co następuje:

§. 1.

Przyrządzanie i sprzedaż lekarstw wszelkiego rodzaju i postaci według recepty lekarskiej zastrzeżone jest wyłącznie aptekarzom.

Lekarstw zrobionych podług recepty*), której w aptece nie ma i której przeto nie można lekarzom okazać, lub podług recepty, z której nie można poznać dokładnie ilości i jakości składników, nie wolno w ogóle nigdzie a więc i w aptekach trzymać na sprzedaż lub sprzedawać.

---

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z 23. stycznia 1884, l. 18.659 świadectwa wydane przez zawodowych znawców, analityczne wyniki i t. p. nie mogą być uznane za autentyczny dowód co do istoty takich przetworów, lecz muszą pochodzić od osób je wyrabiających.

Te przepisy przyrządzania mają ten cel, aby sprzedaży pewnych przetworów leczniczych odebrać cechę tajemnych środków leczniczych, których utrzymywanie na składzie i sprzedaż jest bezwarunkowo zabronioną, i aby wprowadzić kontrolę tożsamości sprzedawanych środków leczniczych przez porównanie ich ze środkami leczniczymi sporządzonymi podług przepisu przyrządzenia, osobliwie wtedy, gdy tożsamość leczniczego środka drogą chemicznego rozbioru, farmakognostycznego i drobnowidzowego badania nie da się z całą pewnością oznaczyć.

Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 30. listopada 1886, l. 21.099 wydano politycznym władzom krajowym wskazówki dotyczące badania przetworów lekarskich utrzymywanych na składzie w aptekach.

§. 2.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie przetworów farmaceutycznych, zrobionych czy to według przepisów, zawartych w austryackiej książce aptekarskiej (Pharmacopea austriaca), czy według przepisów aptekarskich innych krajów, dozwolone jest tylko aptekom.

Wyjątek od tego zastrzeżenia stanowią tylko środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż środki do czyszczenia zębów, o ile nie są mięszaninami lekarskiemi, tudzież wody lekarskie naturalne i na wzór naturalnych sztucznie przyrządzone, wyroby zdrojowe i bandaże chirurgiczne wszelkiego rodzaju. Atoli sztucznie zrobione rozczyny soli kopalnych w wodzie, które według jakości zewnętrznej wydają się wodami lekarskiemi naturalnemi, nie będąc na wzór tychże zrobione, wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać tylko w aptekach.

§. 3.

Trzymanie na sprzedaż i przedawanie materyałów, tudzież przetworów chemicznych, które używane bywają wyłącznie do celów lekarskich, zastrzeżone jest aptekom.

Przedmioty służące do celów nie tylko lekarskich lecz także technicznych, przypuszcza się do obrotu powszechnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków ustawowych.

§. 4.

Atoli co się tyczy przedmiotów, w §. 3-cim aptekom zastrzeżonych, Władze administracyjne rządowe upoważnione są stósownie do szczególnych potrzeb i stosunków obszaru administracyjnego za zezwoleniem Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu sporządzić i ogłosić spisy takich przedmiotów, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie także w innych handlach będzie dozwolone.

Zarazem zarządzone zostaną owe środki ostrożności, którym przedmioty przypuszczone do powszechnego obrotu, podlegają w drobnej sprzedaży ze względów policyjnych lub zdrowotnych.

Od zamieszczenia w tym spisie wyłączone są wszystkie takie przedmioty, których wydawanie z aptek podlega według przepisu szczególnym ostrożnościom lub ograniczeniom lub co do których słusznie obawiać się należy nadużycia lub wydawania mylnie zamiast nich środków gwałtownie działających.

§. 5.

Ograniczenia obrotu, przepisane w §§. 2. i 3. odnoszą się do drobnej sprzedaży. Postanowienia te nie będą stósowane do handlu hurtownego między producentami, fabrykantami, kupcami i aptekarzami. Względem obrotu trucizn, materyałów trucizny zawierających i przetworów zdrowiu szkodliwych, zatrzymują w zupełności moc swoją przepisy rozporządzenia z dnia 21. kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 6.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie kwalifikują się do ukarania podług ustawy karnej powszechnej lub podług przepisów karnych ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

§. 7

Z zaprowadzeniem rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), tracą moc dotychczasowe przepisy ustawowe, rozgraniczające prawa sprzedaży między aptekami a handlami materyałów i fabrykami chemicznemi.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. czerwca 1886, (Dz. u. p. Nr. 97),

którem częściowo zmienia się i uzupełnia rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu uznały za potrzebne uzupełnić a po części zmienić rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883) Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, w sposób następujący:

§. 1.

Dla zapobieżenia mylnym wykładom oświadcza się, że wyjątki od przedmiotów, których sprzedaż zastrzeżona jest aptekom, w ustępie 2. §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) wyrażone, o ile wyjątki te tyczą się środków dyetetycznych i kosmetycznych jakoteż środków do czyszczenia zębów, tudzież bandażów chirurgicznych, objmują wszelkie środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż wszelkie bandaże chirurgiczne jakiejkolwiek nazwy, nadto wszelkie rodzaje soków owocowych, wyskoków, esencyj, past, pastelek, pomad, plastrów i t. d i że prawo sprzedawania tych przedmiotów o tyle tylko jest zastrzeżone aptekarzom, o ile są wyrobione według przepisów farmakopei.

§. 2.

Postanowienia §. 3. rzeczonego rozporządzenia ministeryalnego uzupełnia się jak następuje:

O uprawnieniu do sprzedaży materyałów lub przetworów chemicznych, służących do celów lekarskich, gdy jednoczesne techniczne używanie tychże a oraz zastrzeżone aptekarzom prawo sprzedaży daje powód do wątpliwości lub sporu, orzeka w danym razie po zasięgnięciu opinii znawców Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§. 3.

W myśl §. 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) pozwala się na zasadzie wniosków Władz administracyjnych krajowych trzymać na sprzedaż i sprzedawać także w innych handlach prócz aptek, pod warunkami w dalszych paragrafach podanymi, następujące przedmioty, przeznaczone wyłącznie do celów lekarskich:

Absinthii herba,
Althaeae folia et radix,
Angelicae radix *),
Arnicae rhizoma,
Asa foetida,
Auranti folia,
Calami aromatici rhizoma **),
Calendulae flores,
Capilii Veneris herba,
Cassiae fistulae fructus,
Centaurii minoris herba,
Chamomillae vulgaris flores.

*) Według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. grudnia 1895, L. 20.587 (Dz. u. p. Nr. 188), także w grubosproszkowanym stanie do celów weterynarnych.

**) Tem samem rozporządzeniem wciągnięto także *folia taraxaci* do wykazu artykułów wymienionych w §. 3.

Foeni graeci semen*),
Gentianae radix*),
Graminis rhizoma,
Hyssopi herba,
Inulae radix*),
Imperatoriae rhizoma*),
Iridis florentinae rhizoma,
Jaceae herba,
Lichen islandicus,
Liquiritiae radix*),
Lycopodium,
Malvae flores et folia,
Manna,
Meliloti herba,
Melissae herba,
Menthae crispae folia,
Menthae piperitae folia,
Millefolii herba,
Oleum jecoris aselli,
Oleum lauri,
Ononidis spinosae radix,
Origani herba,
Papaveris Rhoeados flores,
Phellandrii aquatici semen,
Quassiae lignum,
Rhei radix*),
Rosae flores,
Rosmarini folia,
Sambuci flores,
Scolopendrii herba,
Serpylli herba,
Spongia usta,
Tamarindi fructus,
Taraxaci radix,
Tiliae flores,
Trifolii fibrini herba,
Valerianae radix*),
Verbasci flores.

§. 4.

Przemysłowców, którzy otrzymali konsens na zasadzie §. 16, l. 13 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) a względnie na zasadzie §. 15. l. 14 ustawy z dnia 15. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 39), upoważnia się do objęcia w zakres przemysłu swego trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów, wymienionych w §. 5. niniejszego rozporządzenia.

§. 5.

Przedsiębiorcom handlu materyałów, a w miejscach, gdzie handlu materyałów nie ma, także przedsiębiorcom innych handlów może Władza przemysłowa I instancyi dać upoważnienie do trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów wymienionych w §. 3-im niniejszego rozporządzenia.

Przy nadawaniu upoważnienia należy mieć na względzie stosunki i potrzeby miejscowe.

Celem uzyskania upoważnienia, ubiegający się winien udowodnić albo świadectwem instytutu publicznego, w którym towaroznawstwo jest wykła-

---

* Obacz uwagę na str. 41.

dane, albo w braku tegoż, złożeniem egzaminu przed lekarzem powiatowym rządowym, że zdoła przerzeczone przedmioty niewątpliwie poznać i od siebie odróżnić.

§. 6.

Sprzedawcy obowiązani są trzymać na składzie przedmioty lekarskie w §. 3. niniejszego rozporządzenia przytoczone, tak w lokalu sprzedaży jak i w magazynach, oddzielnie od innych towarów, w stosownych naczyniach, chroniących je od pyłu i wszelkiego zanieczyszczenia, opatrzonych właściwymi i wyraźnymi napisami, zawsze tylko niezepsute i dobre.

Przedmioty roślinne wolno trzymać w zapasie i sprzedawać tylko nierozdrobione lub grubo pokrajane, żeby na pierwszy rzut oka można było poznać czem są. Na opakowaniu powinna być napisana wyraźnie nazwa wydanego przedmiotu.

§. 7.

Władza przemysłowa utrzymywać ma wykaz lokalów sprzedaży i nadzorować je jak najostrzej (§. 8. lit. *a* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68). Mianowicie lekarze urzędowi winni odbywać w nich niekiedy rewizye a przytem baczyć na to, czy sprzedawcy trzymają się granic swego upoważnienia i czy zachowują ściśle przepisy powyższe.

§. 8.

Ze względu na szczególne stosunki, panujące w siedzibach gorączek w Pobrzeżu i Dalmacyi, upoważnia się c. k. namiestnictwa w Tryeście i Zadarze dozwalać przemysłowcom zaufania godnym trzymania na składzie i sprzedawania siarczanu chiny z aptek wziętego i w aptekach podzielonego na dawki po 0·5 i 0·1 grama.

Torebki, w których dawki te muszą być zachowane, powinny być przez aptekarza zapieczętowane i opatrzone wyraźnymi napisami, podającymi dokładnie ilość dawki; nadto na obwinięciu powinna być wyrażona firma aptekarza, od którego dawki siarczanu chiny zostały nabyte.

Przemysłowiec, który uzyskał upoważnienie do wydawania siarczanu chiny, obowiązany jest nabywać go w sposób wyżej przepisany wyłącznie tylko z aptek i udowodnić, że go tak nabywa osobną książeczką poborczą, w której ilość nabytych dawek i czas nabycia ma być wyrażony i podpisem aptekarza potwierdzony.

§. 9.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają postanowieniom karnym, podanym w §. 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152).

§. 10.

Upoważnienia, dane na zasadzie §§. 5 i 8. niniejszego rozporządzenia, mogą być cofnięte przez Władzę, która dała upoważnienie, także w przypadkach nieprzewidzanych w §. 9., jeżeli co do osoby, której dano upoważnienie, powstaną wątpliwości.

---

b) Co do sprzedaży podręcznej w aptekach.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 14. marca 1884, (Dz. u. p. Nr. 34),

regulujące sprzedaż bez przepisu lekarskiego w aptekach publicznych.

Odnośnie do przepisów §§. 16. i 17. postanowienia kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808 L, 16.135, które wciągnięte zostały także do instrukcyj dla aptek, przez Władze krajowe wydanych i zrewidowanych, rezporządza się celem dokładniejszego oznaczenia tych leków, których w aptekach nie wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego, co następuje:

1 Następujące leki i przetwory, jakoto:

Aloë, Amylum nitrosum, Chloroformium, Euphorbium, Elaterium, Gutti, Ipecacuanha, Jalapa, Sabina, Scammonium, Syrupus Diacodii;

2. Wszystkie w farmakopei austryackiej „Editio sexta“ i w cenniku lekarstw † oznaczone środki lekarskie;

3. wszelkie leki, które wprawdzie nie są oznaczone krzyżykiem w farmakopei i cenniku lekarstw, lecz wyszczególnione są w tablicy dawek nieprzekraczalnych, przydanej do cennika lekarstw na rok 1884, — wydawać wolno z aptek tylko za pisemnymi przepisami lekarzy i chirurgów, upoważnionych do wykonywania praktyki lekarskiej.

Podobnież wszelkie przetwory lekarskie, które stosownie do rozporządzenia z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tylko w aptekach

wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać, jeżeli w skład ich wchodzi jeden ze środków lekarskich, przytoczonych w powyższych ustępach, wydawać wolno tylko za przepisem lekarskim.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 1. sierpnia 1884, (Dz. u. p. Nr. 131),

zawierające wyjaśnienie do rozporządzenia z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulującego sprzedaż w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Ponieważ przepisy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34), mianowicie względem wyłączenia pewnych lekarstw od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego niewłaściwie zostały pojęte, przeto wydają się następujące wyjaśnienia do powyższego rozporządzenia:

1. Przerzeczone rozporządzenie nie tyczy się tych wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych, co do przyrządzania których nie ma szczególnych przepisów w farmakopei z r. 1869 a względnie w Dodatku do tejże z r. 1878 i które nie są oznaczone krzyżykiem ani w farmakopei, ani w obowiązującym pod tę porę cenniku lekarstw a oraz nie są podług nazw wymienione w wykazie dawek najwyższych do cennika lekarstw przydanym i przedmioty te nie są wyłączone od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Nie podlega więc bynajmniej zarzutowi wydanie bez przepisu lekarskiego „Acetum i Oxymel Scillae, Emplastrum cantharidum, Oleum hyoscyami foliorum coctum, Spiritus sinapis, Pilulae laxantes, Pulvis Doveri, Trochisci Ipecacuanhae i Santonini“ i t. d., o ile przedmioty te zrobione są ściśle podług przepisów, które podaje „Pharmakopea austriaca editio VI“.

2. Również wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego kwas karbolowy i inne przedmioty w wykazie dawek najwyższych wymienione, n. p. *Cuprum sulfuricum, Zincum sulfuricum*, o ile nie mają być użyte jako lekarstwa, lecz bądź same, bądź rozpuszczone lub z czemś zmięszane, jedynie jako środek odwietrzający; jednakowoż naczynie powinno być opatrzone sygnaturą „Do odwietrzania“ o tem ich przeznaczeniu ostrzegającą.

Pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego chloroform w postaci maści lub balsamu; wszakże ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20 od sta całej mięszaniny.

4. Co do środków leczniczych nie wymienionych w farmakopei austryackiej, w cenniku lekarstw i w wykazie dawek najwyższych, trzymać się należy przy ich wydawaniu ściśle przepisów §§. 16. i 17. dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808, L. 16.135.

5. Do wydawania leków dla zwierząt, rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34) nie stosuje się wcale.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894, (Dz. u. p. Nr. 239).

zawierające postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2. lit. *e)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68) Ministerstwo spraw wewnętrznych, biorąc za podstawę opinię techniczną c. k. Najwyższej Rady Zdrowia, uznaje za stosowne uregulować a względnie rozszerzyć upoważnienia dla aptekarzy pod względem odręcznej sprzedaży środków leczniczych, tudzież pod względem wyrobu i sprzedaży specyfików farmaceutycznych, następującemi postanowieniami:

1. Upoważnienia nadane aptekarzom rozporządzeniami z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34) i z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) pod względem sprzedaży odręcznej wytworów lecznicych i przetworów farmaceutycznych rozszerzają się w ten sposób, że pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego z aptek publicznych nietylko wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wymienione w obowiązującem siódmem wydaniu farmakopei austryackiej z r. 1889, lecz także te, które zawierają trzy poprzednie wydania farmakopei austryackiej z wyjątkiem tych, co do których przepisy przyrządzenia zostały zmienione w obowiązującem VII. wydaniu onejże, tudzież tych, które w odnośnych wydaniach farmakopei austryackiej oznaczone są jako środki lecznicze, jakie wolno wydawać tylko na przepis lekarza.

Nadto pozwala się, żeby wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wyrabiane według przepisów aptekarskich podanych w obowiązujących farmakopeach państw europejskich a co do których rozporządzenia tutejsze nie wymagają przepisu lekarskiego, były w aptekach publicznych odręcznie sprzedawane.

Jednakże rzeczonych aptekarskich wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych krajowych i zagranicznych nie wolno wprowadzać w obrót pod żadnem innem, lecz tylko pod autentycznem aptekarskiem oznaczeniem.

O ile w obrocie aptecznym krajowych wytworów farmaceutycznych aptekarskich sprzedawane są także takie, które zawierają leki, same przez się wyłączone od sprzedaży odręcznej, n. p. *Pulvis Ipecacuanhae opiatus* i t. p., wolno wydawać je odręcznie tylko w takich dawkach pojedynczych i w takich ilościach całodziennych, żeby dawki dla dorosłych nigdy nie dochodziły aż do granicy oznaczonej w tablicy dawek maksymalnych i żeby dla dzieci były odpowiednio zmniejszane. Nadto przy sprzedaży tych ostatnich przedmiotów farmaceutycznych stosować należy odpowiednio obowiązujące postanowienia rozporządzeń do farmakopei i cenników lekarstw i zachowywać wszelkie ostrożności, potrzebne do zapobieżenia nadużyciom przy kupowaniu lekarstw.

2. Wydany rozporządzeniem z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) zakaz samowolnego kilkakrotnego wydawania lekarstw z apteki na receptę lekarską utrzymuje się w mocy obowiązującej; jednakże te wytwory lekarskie, które zanim rozporządzenie powyższe nabyło mocy prawa, wyrobione zostały jako przedmioty sprzedaży odręcznej według uwierzytelnionych dawniejszych, we własnem posiadaniu aptek zachowywanych recept lekarskich, jak również wytwory farmaceutyczne, służące z dawiendawna za środki ludowe, o ile nie zawierają materyałów od sprzedaży odręcznej wyłączonych, pozwala się także i nadal sprzedawać w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Atoli tak te jak i wszelkie inne wytwory farmaceutyczne w aptekach przyrządzone i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymane, wolno sprzedawać tylko pod takiem oznaczeniem, jakie ze względu na składniki i działanie okazuje się właściwem, iżby nie dawało powodu do mylnego rozumienia i niewprowadzało w błąd.

Pod innemi a przeto niewłaściwemi oznaczeniami nie wolno wydawać nawet doświadczonych lub aptecznych leków n. p. aptecznych „*Pillulae purgantes*“(pigułek na przeczyszczenie) pod nazwą „Wiedeńskich pigułek świętej Elżbiety czyszczących krew“, *Spiritus Sinapis* (spirytusu gorczycznego) pod nazwą „Algophonu“ i t. p.

O ile dotychczas nie trzymamo się tego zakazu przy wydawaniu poszczególnych przedmiotów sprzedaży odręcznej w handlu aptecznym, zastosować się należy do niego najpóźniej od dnia 31. grudnia 1895.

3. Pozwala się aptekarzom sprzedawać specyfiki farmaceutyczne pod oznaczeniami odpowiedniemi do przepisów punktu 2-go i z wyraźnem na naczyniu umieszczonem wyszczególnieniem składu substancyi leczniczej, jakoteż z dokładnem zachowaniem przepisów, dotyczących się handlu środków lekarskich.

Za specyfiki farmaceutyczne można jednak uważać tylko takie wytwory farmaceutyczne, w których istoty za środek lekarski uznane, jak n. p. *Bal-*

samum Copaivae, Oleum Santali i t. p., lub przetwory farmaceutyczne, n. p. *Extractum filicis maris, Extractum Cubebae* i inne przetwory farmaceutyczne lub proste ich mięszaniny otrzymały tylko nową postać w sposobie przyrządzenia, która pod względem stosowania bardziej celowi odpowiada lub czyni lekarstwo znośniejszem dla zmysłów widzenia, powonienia smaku n. p. *Capsulae gelatinosae* lub *amylaceae,* Dragées, pigułki powleczone lakiem, klejem i t. p., rozczyny do wstrzykiwania sterelizowane, *Gelatinae medicatae, Suppositoria medicata, Sapones medicati* i t. p.

4. Wszelkie wytwory farmaceutyczne tych rodzajów, które w punktach poprzedzających są oznaczone, w aptece hurtownie przyrządzane i na sprzedaż przeznaczone, zapisywać należy w książce laboratorskiej, podając w niej czas i sposób przyrządzenia jakoteż ilość użytych składników i całego wytworu.

Każde naczynie zawierające odmierzoną dawkę wytworu farmaceutycznego w aptece zrobionego i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, opatrzone być powinno sygnaturą podającą firmę apteki, oznaczenie farmaceutyczne środka lekarskiego, cenę i według okoliczności prosty sposób użycia bez ordynacyi lekarskiej.

Każdą dawkę przetworu farmaceutycznego na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, gdy się ją stronie wydaje, opatrywać należy takimi samymi dopiskami na sygnaturze, jakich wymagają przepisy, tyczące się w ogóle wydawania lekarstw.

Ceny jednej dawki środków lekarskich w aptece w większej ilości wyrabianych, na dawki podzielonych i na sprzedaż w zapasie trzymanych, stosować należy do manipulacyj farmaceutycznych na większy rozmiar uskutecznianych a więc nie ceny taksy receptowej, ustanowionej za zrobienie oddzielne jednego lekarstwa, lecz zniżonej drogą obrachunku z wzięciem za podstawę cen hurtownych, czasu pracy i t. p. podług zasad powszechnych, według których obliczane są stopy cennika lekarstw.

W aptece znajdować się powinno szczegółowe obliczenie ceny każdego w mowie będącego wytworu farmaceutycznego, w tejże aptece sporządzanego i w zapasie trzymanego, uskutecznione podług przeciętnej ilości materyałów leczniczych naraz przetwarzanych, a Władza administracyjna ma rzetelność tego obrachunku sprawdzać.

5. Aptekarz winien utrzymywać zupełne, porządne wykazy wszystkich zapasowych, trzymanych w aptece na sprzedaż nie aptekarskich, krajowych, jakoteż wszystkich zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych, których autentyczne przepisy wyrobu stosownie do postanowienia §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) każdego czasu w aptece znajdować się powinny; wykazy te utrzymywać należy oddzielnie dla własnych wyrobów a oddzielnie dla przedmiotów zkąd-

ind sprowadzonych i okazywać je przy wizytacyi aptek, jakoteż na żądanie Władzy.

Nadto apteka powinna posiadać zbiór egzemplarzy winiet, przepisów użycia i t. p. używanych przy sprzedaży tych wyrobów farmaceutycznych, tudzież ogłoszeń i publikacyj wszelkiego rodzaju przez aptekę wydanych w interesie sprzedaży rzeczonych przedmiotów, ażeby na wezwanie urzędowe mogła je każdego czasu pokazać.

6. Władza administracyjna obowiązana jest nadzorować sporządzania i sprzedaży rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem odwołania się — zabraniać sporządzania i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę administracyjną I. instancyi.

Jeżeli Władza ta uzna, że nie może we własnym zakresie działania zabronić wyrobu i sprzedaży, przeciw czemu stronie odwołać się wolno, winna przesłać uwiadomienie Władzy administracyjnej krajowej.

Sprzedaż oznajmionego przedmiotu rozpocząć się może w aptece dopiero wtedy, gdy aptekarz otrzyma zawiadomienie urzędowe, że Władza administracyjna krajowa nie uznała za potrzebne zabronić wyrobu i sprzedaży tego przedmiotu.

Przy sprzedaży przedmiotu nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie, że gdyby kiedykolwiek dostrzeżonem zostało nie zgodne z przepisami postępowanie pod względem wyrobu i sprzedaży przedmiotu w mowie będącego, w takim razie, na podstawie zasięgniętej opinii Najwyższej Rady Zdrowia, zabroni wyrabiania tego przedmiotu.

7. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile do nich nie mają być stosowane postanowienia ustawy karnej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (D. u. p. Nr. 198).

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898, Dz. u. p. Nr. 85, którem ogłasza się przepisy dla aptek, mające na celu zapobieżenie jak najskuteczniejsze zamianie lekarstw przy ich przygotowywaniu i wydawaniu *).

Celem jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw w aptekach przy ich przygotowywaniu i wydawaniu, Ministerstwo spraw wewnętrznych na zasadzie opinii Najwyższej Rady zdrowia uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

1. Naczynia zapasowe na środki lekarskie silnie działające, w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej Ed. VII. wymienione, w izbie ekspedycyjnej (oficynie) aptecznej zachowywane, powinny mieć zatyczki szklane na krzyż wycięte i oszlifowane (systemu Frankego) i przy zakładaniu nowych aptek, tudzież przy odkupowaniu i dokupowaniu naczyń zapasowych, tylko takie trzeba nabywać.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie wyznaczenie terminu, aż do którego we wszystkich aptekach naczynia zapasowe opatrzone być muszą zatyczkami powyższego rodzaju.

2. Wszelkie naczynia zapasowe na rzeczone środki lekarskie silnie działające powinny być opatrzone na czelnej stronie sygnaturą, to jest napisem albo utrwalonym tak, żeby się nie starł, albo wypalonym. Na wzmiankowanych powyżej zatyczkach szklanych krzyżowych podobnież napisana być powinna sygnatura i nadto dawka największa dotyczącego leku (tablica III. farmakopei austryackiej, Ed. VII.).

Sygnatura ta na naczyniach zapasowych i na zatyczkach szklanych powyższej postaci wykonana być powinna dla środków lekarskich w tablicy I. wymienionych białem pismem na tle czarnem, dla leków w tablicy II. wymienionych czerwonem pismem na tle białem.

---

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 L. 15.533 wezwano polityczne Rządy krajowe, aby zwróciły uwagę wszystkich aptekarzy w swym obrębie, względnie gremia aptekarskie, jakoteż wszystkich praktykę wykonujących lekarzy i chirurgów na to rozporządzenie i wezwały ich do ścisłego wykonywania odnośnych przepisów. Polityczne władze zostały zobowiązane przekonywać się o wykonaniu tych zarządzeń przez lekarzy urzędowych przy okazyi dorocznej wizytacyi w wszystkich aptekach publicznych i domowych.

Podobne sygnatury powinny mieć także naczynia i pudła na dotyczące środki lekarskie zachowywane w innych lokalach aptecznych (w izbie materyałów, w piwnicy, na strychu).

3. Przepisane powyżej sygnatury na naczyniach zapasowych i pudłach wykonać należy we wszystkich aptekach bez wyjątku najpóźniej aż do 31. grudnia b. r.

4. Właścicielom i samodzielnym kierownikom aptek przypomina się przepisy farmakopei, Ed. VII., tyczące się zachowywania środków lekarskich wymienionych w tablicach I. i II., z tą uwagą, że za ścisłe i sumienne wykonywanie tych przepisów i trzymanie się takowych są ciągle odpowiedzialni.

5. Przepisy powyższe co do zachowywania i sygnatur stosują się według postanowień §. 3. *Normae et Regulae generales* farmakopei austryackiej, Ed. VII., także do środków lekarskich nie objętych farmakopeą (nie oficynalnych), które ze względu na działanie swoje należą do środków lekarskich, wymienionych w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej.

6. Przy wydawaniu lekarstw do zewnętrznego użycia naczynia i pudełka takowych opatrywać należy etykietami z czerwonego papieru, przy przygotowywaniu lekarstw do wewnętrznego użycia etykietami z białego papieru.

7. Posiadacze i samodzielni kierownicy aptek obowiązani są najsurowiej przestrzegać, żeby przygotowujący lekarstwo dołożył niezwłocznie odpowiednią etykietę do recepty, podług której robi lekarstwo i z nią do wyszukanego naczynia lub pudełka, tudzież żeby sygnaturę natychmiast po zrobieniu lekarstwa napisał i przytwierdził do naczynia.

8. Przepisy powyższe stosują się także do wszystkich aptek domowych.

9. Lekarzom praktykującym zaleca się dla jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw, żeby w takich razach, gdy jednocześnie zapisują recepty na lekarstwa do wewnętrznego i na lekarstwa do zewnętrznego użycia, które wydane być mają w podobnych naczyniach i mogłyby dać powód do zamiany, nie pisali takich recept na tej samej kartce, lecz każdą na osobnej i żeby sposób użycia (sygnaturę) dotyczącego lekarstwa podawali zawsze ściśle a unikali oznaczenia „Jak wiadomo“.

Co do ryczałtowego zapisywania recept dla zakładów leczniczych lub ordynacyjnych, przyczem recept nie wręcza się każdemu z osobna choremu, lecz takowe w formie tak zwanych ekstraktów posyła się do apteki w celu przygotowania, stosować należy środki zarządzeniom powyższym odpowiednie, żeby przez bijące w oczy i wyraźne oznaczenie na naczyniach przeznaczenia lekarstw do wewnętrznego i zewnętrznego użycia, zapobiedz ile możności zamianie lekarstw.

10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. lipca 1898 L. 5877 do wszystkich politycznych Rządów krajowych w sprawie zarządzeń przeciw zakazanemu handlowi lekarstwami i szalbierczemu zachwalaniu środków leczniczych.

Zrobiono spostrzeżenie, że szalbiercze zachwalania środków lekarskich i metod leczniczych w dziennikach i publikacyach (pismach ulotnych, kalendarzach i t. d.) przybrały w ostatnich czasach ponownie pożałowania godne rozmiary.

I tak zachwalane bywają często takie środki, które w myśl §. 1, al. 2, rozporządzenia Min. z 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152) należą do środków tajemnych, i dlatego wykluczone są w ogólności od handlu, — dalej takie artykuły, których sprzedaż ze względów sanitarnych szczegółowemi postanowieniami wyraźnie została zabronioną.

Prócz tego usiłują osoby prywatne lub przedsiębiorstwa zagraniczne, — jak n. p. instytut przyrodo-leczniczy w Sanjana dra Chas Thomasa, którego środek tajemny zakazany został rozporządzeniem Min. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Öst. San. Wesen T. II., str. 60), — nietylko ofiarować publiczności żądnej leczenia pomoc lekarską z odległości w sposób niedozwolony przez oszukańcze zachwalania w publicznych dziennikach lub przez bezpośrednie nadsyłanie reklam, lecz nadto zachwalają do leczenia różnych chorób środki lekarskie, których skład utrzymują w tajemnicy, i uwodzą publiczność do wzbronionego ich nabywania.

W taki sposób osoby lub przedsiębiorstwa do tego nieuprawnione wykonują w sposób przemysłowy z zagranicy praktykę lekarską i sprzedaż lekarstw, a nawet środków tajemnych w kraju, przez co przekraczają nietylko postanowienia ustawy karnej (§. 343—345), lecz także odnośne przepisy sanitarne, gdyż wykonywania praktyki lekarskiej w kraju przysłuża tylko osobom mającym prawo obywatelstwa austryackiego i aprobowanym w kraju, sprowadzanie zaś lekarstw zagranicznych dla osób prywatnych nie jest dozwolone bez osobnego pozwolenia krajowej władzy politycznej a sprzedaż środków tajemnych w kraju w ogólności jest zakazaną.

Ponieważ te osoby, względnie instytucye, prowadzą partactwo i wzbroniony handel lekarstwami z zagranicy, przeto trudno jest bezpośrednio przeciw nim występywać. — Mimo tego można zapobiedz postępowaniu, które się przyczynia do spełniania wymienionych czynów lub je popiera.

Celem położenia tamy takim nadużyciom, po porozumieniu się z wys. c. k. Ministerstwem sprawiedliwości, które wydało podwładnym nadprokura-

toryom państwa odpowiednie polecenia *), wzywa się c. k. Rząd krajowy do wydania władzom politycznym I. instancyi polecenia żądania w danym przypadku interwencyi sądów, które też skutecznie popierać należy.

Dlatego dołącza się spis tych artykułów, których sprzedaży już dawniej osobnymi reskryptami zakazano i poleca się przez odpowiednie ogłoszenie w urzędowych i nieurzędowych czasopismach podać ten spis do szerokiej wiadomości, a nadto nakazać władzom powiatowym, aby czuwały nad sprzedażą lekarstw tak w aptekach, jak i poza ich obrębem, a zwłaszcza co do sprzedaży tak zwanych specyfików zagranicznych.

Spis

środków tajemnych i przetworów lekarskich, których sprzedaż zakazana została rozporządzeniami lekarskimi **).

1. Dekretem kanc. nadw. z 15. września 1833, L. 21.227. Schneebergera proszek do niuchania, eliksir szwedzki, pigułki Santa-Fosca, esencya życia Franza, esencya życia Augsburska, pigułki paprociowe, pigułki czyszczące krew, krople Jenajskie, norymberski balsam na rany, balsam Seehofera, esencya życia, balsam esencyjny życia, pigułki Haasego, balsam Spykera, pigułki frankfurckie, pigułki Redlingera, eliksir przeciwgnilcowy Vergagnego, balsam Schauera, esencya życia Kiesowa, przylepiec Bauera, olejek wzmacniający słuch, angielski papier przeciw dnie.

2. Reskryptem c. k. Ministerstwa państwa z 29. października 1865 L. 20.069.

Lecznicze cygarety ziołowe dr. Löwyego w Wiedniu.

3. Reskryptem c. k. Minist. spr. wewn. z 26. lutego 1870 L. 16.785 i z 12. stycznia 1885 L. 17.428.

Syrup Pagliano.

4. Reskryptem c. k. Minist. spr. wewn. 18. marca 1882 (Nam. L. 18.116 ex 1892).

Środek tajemny: Karpacki eliksir ziołowy B. Fuchsa w Malacce.

---

*) Reskrypt c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. lipca 1899, L. 14.924.

**) Spis ten umieszczony jest w dzienniku rozporządzeń c. k. Ministerstwa sprawiedliwości. Część XIV. strona 180.

W najnowszym czasie reskryptem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 17. czerwca 1898, L. 15.478 wzbroniono sprzedaży przetworów leczniczych wprowadzonych w handel przez firmę „The Koenig Medicine Co". w Chicago.

5. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 25. kwietnia 1882 Dz. p. p. L. 46 (Namiest. L. 35.663 ex. 1882).

Cygarety konopne albo indyjskie firmy Grimaulta et comp. w Paryżu.

6. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. czerwca 1885, L. 8599. (Namiest. L. 3346 z 1885).

Pigułki Antropinowe Jägera.

7. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., handlu i skarbu z 7. kwietnia 1886 Dz. p. p. L. 53 (Namiest. L. 51.217 z 1885).

Środki lecznicze elektrohomeopatyczne hr. Mattei.

8. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. i handlu z 17. lipca 1886 Dz. p. p. L. 126 (Namiest. L. 47.508 z 1886).

Środek tajemny: Hoppeïna i Hoppeïn-Beer.

9. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. października 1886, L. 14.741 (Namiest. L. 65.223 z 1886).

Specyfiki aptekarza Józefa Fürsta w Pradze: Gastrophan, karolinentalska herbata Davida i proszek przeciw bolowi gardła aptekarza Praskowitza.

10. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 13. października 1888, L. 12.965 (Namiest. L 62.620 z 1888). — Homoriana.

11. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 31. grudnia 1889, L. 24.277 (Namiest. L. 2609 z 1890).

Środek tajemny: Sanjana.

12. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 8. kwietnia 1890, L. 5312 (Namiest. L. 26.645 z 1890).

Artykuły: Safe-Cure-Warnera.

13. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 29. lipca 1890, L. 14.582 (Namiest. L. 58.050 z 1890).

Przetwór leczniczy: Maść cieplic Aacheńskich.

14. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 23. sierpnia 1890, L. 16.115 (Nam. L. 63.167 z 1890).

Środek tajemny: Biscuits depuratifs Olliviera w Paryżu.

15. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 15. października 1890, L. 11.511 (Nam. L. 78.784 z 1890).

Przetwór leczniczy: Parai.

16. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 7. kwietnia 1891, L. 1404 (Namiest. L. 27.624 z 1891).

Marienbadzkie pigułki redukcyjne.

17. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 10. maja 1891, L. 2066 (Namiest. L. 37.179 z 1891).

Środek tajemny: Mentholinowy proszek do niuchania.

18. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 16. sierpnia 1891, L. 16.460 (Namiest. L. 65.980 z 1891).

Marienbadzkie pigułki przeciw otyłości.

19. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 4. lutego 1892, L. 9876 z 1891.

Przetwory złożone, wyrabiane przez firmę F. A. Richtera et Comp. w Rudolstadzie, opatrzone kotwiczną marką ochronną: Pain Expeller z kotwicą, Stomakal z kotwicą, Loxa pigułki z kotwicą, miód betelowy z kotwicą, Tamaroni z kotwicą, pigułki Kongo z kotwicą, pigułki Kafir z kotwicą, proszek żołądkowy z kotwicą, Sarsaparillian z kotwicą, Ferrola z kotwicą, pastylki z Inga z kotwicą, pigułki Makva z kotwicą, Krakolos z kotwicą, pastylki Penango z kotwicą, maść Lagosa z kotwicą, maść Bolamo z kotwicą, maść przeciwliszajowa z kotwicą.

20. Rozp. c k. Min spr. wewn., skarbu i handlu z 29. września 1892 Dz. p. p. L. 179.

Weissmanna „Schlagwasser", olej Baunscheidta i instrument skaryfikacyjny pod nazwą „Lebenswecker".

21. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 24. grudnia 1893, L. 30.469 i z 20. września 1894, L. 20.067 (Namiest. L. 1052 i 78.492 z 1894).

Balsam cudowny i angielska maść cudowna A. Thierryego w Pregradzie (Kroacya).

22. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 9. maja 1894, L. 9003.

Balsam życia dra Spudäus.

23. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 17. czerwca 1894 Dz. p. p. L. 135.

Pigułki szwajcarskie Brandta wszelkiego rodzaju.

24. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 12. listopada 1894, L. 28.011 (Namiest. L. 96.223 z 1894).

Przylepiec porowaty Williamsa.

25. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 23. marca 1895 L. 6577 (Namiest. L. 28.078 z 1895).

Przylepiec leczniczy i przyranny Ringelhard-Plöcknera.

26. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. i handlu z 13. paźdz. 1897 Dz. p. p. L. 239.

Japoński anyż gwiaździsty (owoce Skimmi) do celów aptekarskich i użytkowych wszelkiego rodzaju.

Cennik lekarstw farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Acetum	100	6
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Scillae . . .	10	5
—	—	—	—	I	—	Acidum aceticum concentr. .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutum .	100	24
—	—	—	I	—	—	**Acidum arsenicosum pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Acidum benzoicum . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ boricum . . .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	6
—	—	—	—	I	—	**Acidum carbolicum** *) .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ „ **liquef.** *)	„	6
—	—	—	—	I	—	„ **chromicum** . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Acidum citricum . . .	10	16
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	20
—	—	—	—	I	—	„ hydrochloricum concentr.	„	4
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	4
—	—	—	—	—	I	„ lacticum . . .	1	6
—	—	—	—	I	—	„ nitrico-nitrosum . .	10	10
—	—	—	—	I	—	„ nitricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ pyrogallicum . .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum . .	„	3
—	—	—	—	I	—	„ sulfuricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ tannicum . . .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ tartaricum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	—	—	—	I	—	Aether	„	5
—	I	—	—	—	—	„ aceticus . . .	„	14
—	I	—	—	—	—	**Aloë pulv.** . . .	„	6
—	—	—	—	—	I	Alumen . . .	100	20

*) Porównaj Ministeryalne rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: officynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Alumen pulv.	10	3
I[1]	—	—	—	—	—	„ ustum pulv.	„	8
I	—	—	—	—	—	Aluminium aceticum solut.	100	35
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum	10	4
—	—	—	—	I	—	Ammonia	„	3
—	I	—	—	—	—	Ammoniacum pulv.	„	12
I	—	—	—	—	—	Ammonium aceticum solut.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum	10	36
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum	„	5
—	—	—	—	—	I	„ chloratum	„	4
—	—	—	—	—	I	Amygdalae amarae	„	5
—	—	—	—	—	I	„ dulces	„	5
—	—	—	—	—	I	„ „ decortic.	„	6
—	I	—	—	—	—	**Amylium nitrosum**	1	5
—	—	—	—	—	I	Amylum Marantae pulv.	100	65
—	—	—	—	—	I	„ Tritici pulv.	„	34
I	—	—	—	—	—	Antidotum Arsenici albi	Dawka	230
—	I	—	—	—	—	**Antifebrinum**	1	3
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum**	„	6
—	I	—	—	—	—	**Apomorphin. hydrochlor.**	0·01	4
I	—	—	—	—	—	**Aqua Amygdal. amar. conc.**	10	12
I	—	—	—	—	—	Aqua Amygdal. amar. diluta	„	2
I	—	—	—	—	—	„ aromatica spirituosa	100	30
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii florum	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Calcis	100	6
I	—	—	—	—	—	„ carbolisata	„	6
I	—	—	—	—	—	„ carminativa	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Chlori	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi simplex	100	22
I	—	—	—	—	—	„ „ spirituosa	„	50
—	—	—	—	—	I	„ destillata	„	5
I	—	—	—	—	—	„ Foeniculi	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Goulardi	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
—	I	—	—	—	—	**Aqua Laurocerasi**	10	8
I	—	—	—	—	—	Aqua Melissae	100	24

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Aqua Menthae piperitae	100	30
I	—	—	—	—	—	„ plumbica	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosae	100	20
I	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Salviae	„	22
—	I	—	—	—	—	Araroba depurata	1	10
—	—	—	—	I	—	**Argentum nitric. crystall.**	„	16
I	—	—	—	—	—	**„ „ fusum**	„	20
I	—	—	—	—	—	Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	10
—	—	I	—	—	—	Asa foetida pulv.	10	18
—	I	—	—	—	—	**Atropinum sulfuric.**	0·01	4
—	—	—	—	—	I	Axungia Porci	100	40
I	—	—	—	—	—	„ „ benzoata	10	8
—	—	—	—	—	I	Balsamum Copaivae	10	14
—	—	—	—	—	I	„ Peruvianum	„	54
—	—	—	—	—	I	„ Tolutanum	„	25
—	—	—	—	—	I	Benzoë pulv.	„	20
I	—	—	—	—	—	Bismuth. subnitric.	1	8
—	—	—	—	—	I	Bolus alba pulv.	100	35
—	I	—	—	—	—	Bulbus Scillae sicc. pulv.	1	3
—	—	—	—	—	I	Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	18
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	25
—	—	—	—	—	I	„ „ purum	10	28
—	—	—	—	—	I	„ hypochlorosum	100	12
—	—	—	—	—	I	„ oxydatum pulv.	„	12
I	—	—	—	—	—	„ oxysulfurat. solutum	„	40
I	—	—	—	—	—	„ phosphoricum	10	60
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum ustum	100	5
—	—	—	—	—	I	Camphora	10	8
—	I	—	—	—	—	**Cantharides pulv.**	„	24
—	—	—	—	—	I	Carbo Ligni depurat.	100	22
—	—	—	—	—	I	Carrageen sciss.	10	4
—	—	—	—	—	I	Caryophylli pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	Castoreum pulv.	0·1	10
—	—	—	—	—	I	Catechu pulv.	10	14

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisów farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Caules Dulcamarae sciss. .	100	10
—	—	—	—	—	I	Cera alba	10	10
—	—	—	—	—	I	„ flava	„	8
I	—	—	—	—	—	Ceratum Cetacei . . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ fuscum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Cetaceum	„	10
—	I	—	—	—	—	Chininum bisulfuric. . .	1	12
I	—	—	—	—	—	„ ferro-citricum .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ hydrochloricum .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ sulfuricum . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ tannicum . .	„	14
—	I	—	—	—	—	**Chloralum hydratum** .	„	3
—	I	—	—	—	—	**Chloroformium** *) . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Cocainum hydrochloricum**	0·1	12
—	I	—	—	—	—	**Coffeinum**	1	25
—	—	—	—	—	I	Collodium	10	10
I	—	—	—	—	—	„ elasticum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	Collyrium adstringens luteum .	„	6
—	—	—	—	—	I	Colophonium	„	2
—	I	—	—	—	—	Cortex Cascarillae rudit. tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ Chinae rudit. tus. .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi rudit. tus. .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Condurango rudit. tus. .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ Frangulae sciss. . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ Fructus Aurantii sciss. .	„	12
—	—	—	—	—	I	„ „ Citri sciss. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Granati rudit tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Quebracho rudit. tus. .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Quercus sciss. . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani rud.tus.	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Salicis sciss. . .	100	22

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

Wyłącznie do celów leczniczych używane				Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.		Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Crocus	1	32
—	—	—	—	—	I	„ pulv.	„	36
—	—	—	—	I	—	**Cuprum sulfuricum** *) .	10	6
I	—	—	—	—	—	**Decoct** Sarsapar. comp. fortius	Cennik robót aptek. (Nr. 5, 8 i 50)	
I	—	—	—	—	—	„ „ „ mitius .	Cennik robót aptek. (Nr. 5 i 50)	
I	—	—	—	—	—	Elaeosacchara . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 32)	
I	—	—	—	—	—	Electuarium aromaticum . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ lenitivum . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Elemi	„	5
I[1])	—	—	—	—	—	Emplastrum adhaesivum . .	100cm^2	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anglicanum . .	„	40
I	—	—	—	—	—	„ Cantharidum .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ „ perpet.	„	30
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Conii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon composit.	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ simplex .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	100cm^2	20
I	—	—	—	—	—	„ Meliloti . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Minii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ oxycroceum . .	„	32
I	—	—	—	—	—	„ saponatum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	100cm^2	15
I	—	—	—	—	—	Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 11)	
—	I	—	—	—	—	**Euphorbium pulv.** . .	10	14
I	—	—	—	—	—	**Extractum Aconiti radicis**	1	15
I	—	—	—	—	—	„ **Aloës** . . .	10	24
I	—	—	—	—	—	„ **Belladonn. fol.**	1	15
I	—	—	—	—	—	Extractum Calami aromatici .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Calumbae . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Cannabis Indic.**	„	24
I	—	—	—	—	—	Extractum Centaurii minoris .	10	60
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	1	20

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Extractum Colocynthidis** .	1	38
I	—	—	—	—	—	**Extractum Conii herbae** .	„	14
I	—	—	—	—	—	Extractum Cubebae . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Extractum Filicis maris** .	„	25
I	—	—	—	—	—	Extractum Gentianae . .	10	35
I	—	—	—	—	—	„ Graminis . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Granati** . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ **Hydrastidis fluidum** .	10	30
I	—	—	—	—	—	„ **Hyoscyami foliorum** .	1	14
I	—	—	—	—	—	Extractum Liquiritiae . .	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Malatis Ferri .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Extractum Opii** . . .	1	30
I	—	—	—	—	—	Extractum Quassiae . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Quebracho fluidum	10	20
I	—	—	—	—	—	„ Ratanhiae . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Pursh. fluid.	10	22
I	—	—	—	—	—	„ Rhei . . .	1	12
I	—	—	—	—	—	**Extractum Scillae** . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ **Secalis cornuti**	„	16
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** .	„	28
I	—	—	—	—	—	Extractum Taraxaci . .	10	34
I	—	—	—	—	—	„ Trifolii fibrini .	„	36
I	—	—	—	—	—	Ferrum carbonic. saccharat. .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ citricum ammoniat. .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ hydrooxyd. dialys. liqu.	10	8
—	I	—	—	—	—	„ lacticum . . .	1	4
—	I	—	—	—	—	„ et Natrium pyrophosph.	„	4
—	—	—	—	—	I	„ pulveratum . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ reductum . .	1	5
I	—	—	—	—	—	„ sesquichlorat. crystall.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solutum	„	8
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	„	8
—	I	—	—	—	—	Flores Arnicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Chamomillae Romanae	10	5
—	—	I	—	—	—	„ „ vulgaris .	„	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
officynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Flores Chamom. vulg. rudit. tus.	10	10
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	12
—	I	—	—	—	—	" Cinae	"	3
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . . .	"	8
—	I	—	—	—	—	" Koso sciss. . . .	"	10
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . . .	"	14
—	—	—	—	—	I	" Lavandulae . . .	"	14
—	—	I	—	—	—	" Malvae	"	6
—	—	I	—	—	—	" Rhoeados sciss. . .	"	10
—	—	I	—	—	—	" Rosae sciss. . .	"	10
—	—	I	—	—	—	" Sambuci . .	"	4
—	—	I	—	—	—	" Tiliae sciss. . .	"	5
—	—	I	—	—	—	" Verbasci . .	"	12
—	—	I	—	—	—	Folia Althaeae sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	" Aurantii " . .	10	4
—	I	—	—	—	—	**Folia Belladonnae sciss.** .	"	5
—	I	—	—	—	—	" " **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Folia Coca sciss. . . .	10	14
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . . .	"	25
—	I	—	—	—	—	**Folia Digitalis sciss.** . .	10	5
—	I	—	—	—	—	" " **pulv.** .	1	2
—	I	—	—	—	—	" **Hyoscyami sciss.** .	10	5
—	I	—	—	—	—	" " **rudit tus.**	"	6
—	—	I	—	—	—	Folia Malvae sciss. . .	100	30
—	—	I	—	—	—	" Melissae " . .	10	5
—	—	I	—	—	—	" Menthae-crispae sciss. .	"	6
—	—	I	—	—	—	" " piperitae sciss.	"	8
—	I	—	—	—	—	" " " pulv. .	"	12
—	—	I	—	—	—	" Rosmarini sciss. . .	"	2
—	—	—	—	—	I	" Salviae " . .	"	4
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . .	"	8
—	I	—	—	—	—	" Sennae Alexandr. sciss	"	10
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	16
—	I	—	—	—	—	" Sennae de Tinnev. scis.	"	5
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	8
—	I	—	—	—	—	" " " sineresina	"	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane / Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość: gramy	Cena: halerzy
—	I	—	—	—	—	**Folia Stramonii sciss.** .	10	4
—	—	I	—	—	—	Folia Taraxaci sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	„ Theae	10	25
—	—	I	—	—	—	„ Trifolii fibrini sciss. .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Uvae ursi . . .	100	28
—	I	—	—	—	—	Fructus Anisi stellati rudit. tus.	10	12
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ Anisi vulgaris . .	100	30
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ Cardamomi rudit. tus.	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi . . .	100	25
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Cassiae Fistulae sciss.	100	22
—	I	—	—	—	—	**Fructus Colocynthid. pulv.**	1	8
—	—	—	—	—	I	Fructus Coriandri . . .	100	16
—	I	—	—	—	—	„ Cubebae pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	Fructus Foeniculi . . .	100	24
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi rudit. tus. .	100	14
—	—	—	—	—	I	„ Lauri „ „ .	„	30
—	I	—	—	—	—	**Fructus Papaver. rud. tus.**	10	10
—	—	I	—	—	—	Fructus Tamarindi . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ Vanillae . .	1	24
—	—	—	—	—	I	Fungus igniarius . . .	10	8
—	I	—	—	—	—	Galbanum pulv. . . .	„	16
—	—	—	—	—	I	Galiae rud. tus. . . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Gelatina animalis . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae pellucida .	„	12
—	I	—	—	—	—	Glandulae Lupuli . . .	1	4
I	—	—	—	—	—	Globuli martiales . . .	1 sztuka	40
—	—	—	—	—	I	Glycerinum	10	6
—	I	—	—	—	—	Guarana pulv. . . .	1	4
—	—	—	—	—	I	Gummi Acaciae . . .	10	14
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	—	—	Herba Absinthii sciss. .. .	100	25

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory				Nazwa leków	Ilość	Cena
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Herba Absinthii pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	**Herba Cannab. Ind. sciss.** .	„	6
—	—	I	—	—	—	Herba Capilli Veneris sciss. .	„	4
—	—	I	—	—	—	„ Centaurii minoris sciss.	100	48
—	I	—	—	—	—	„ Chenopodii sciss. .	10	6
—	I	—	—	—	—	**Herba Conii sciss.** . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**„ „ rudit. tus.** .	„	5
—	I	—	—	—	—	**„ „ pulv.** .	„	8
—	I	—	—	—	—	Herba Galeopsidis sciss .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ Herniariae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Herba Lobeliae sciss.** .	„	8
—	—	I	—	—	—	Herba Meliloti sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Millefolii sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Origani „ . .	„	28
—	I	—	—	—	—	**Herba Sabinae sciss.** . .	10	6
—	I	—	—	—	—	**„ „ pulv.** .	„	10
—	—	I	—	—	—	Herba Serpylli sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Spilanthis „ . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Violae tricoloris sciss.	100	32
—	—	—	—	I	—	Hydrargyrum	10	14
I	—	—	—	—	—	**Hydrargyrum bichloratum ammoniat.**	1	5
—	—	—	I	—	—	**„ bichlor. corros. pulv.** .	„	4
I	—	—	—	—	—	**„ bijodatum rubrum** .	„	8
I	—	—	—	—	—	**„ chlor. mite praecip. par.**	„	8
—	I	—	—	—	—	**„ chlor. mite sublim. parat.**	„	4
I	—	—	—	—	—	**„ jodatum flavum** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**„ oxydatum flavum** . .	„	6
—	I	—	—	—	—	**„ tannicum oxydulat.** .	1	15
I	—	—	—	—	—	Hydromel Infantum . .	10	10
—	—	—	—	—	I	Ichthyocolla	„	50
I	—	—	—	—	—	Infusum Sennae cum Manna .	„	8
—	I	—	—	—	—	**Jodoformium cryst. et pulv.**	1	10
—	—	—	—	I	—	**Jodum**	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
officynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekamt						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Kalium** acetic. solutum . .	10	10
—	I	—	—	—	—	" bromatum . .	"	15
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . .	"	18
—	—	—	—	—	I	" carbonicum crudum .	100	20
—	—	—	—	—	I	" " purum .	10	10
I	—	—	—	—	—	" " solut. .	"	4
—	—	—	—	I	—	" chloricum . .	"	5
—	—	—	—	I	—	" " pulv. .	"	6
—	—	—	—	I	—	" hydrooxydatum .	"	20
—	—	—	—	—	I	" hydrotartaricum pulv.	"	10
—	—	—	—	—	I	" hypermanganicum .	1	2
—	I	—	—	—	—	" jodatum . . .	10	56
—	I	—	—	—	—	" " pulv. .	"	60
—	—	—	—	—	I	" Natrio-tartaricum .	"	6
—	—	—	—	—	I	" " " pulv.	"	8
—	—	—	—	—	I	" nitricum . . .	"	4
—	—	—	—	—	I	" " pulv. . .	"	5
I	—	—	—	—	—	" sulfuratum . .	"	20
I	—	—	—	—	—	" " pro balneo	100	30
—	I	—	—	—	—	Kamala	1	6
—	—	—	—	I	—	**Kreosotum**	"	3
—	I	—	—	—	—	**Lactucarium**	"	10
—	—	—	—	—	I	Lanolinum	10	15
—	—	I	—	—	—	Lichen Islandicus sciss. .	100	20
—	—	—	—	—	I	Lignum Guajaci " .	10	2
—	—	—	—	—	I	" Haematoxyli sciss .	"	2
—	—	—	—	—	I	" Juniperi " .	"	2
—	—	I	—	—	—	" Quassiae " .	"	3
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . .	"	10
—	—	—	—	—	I	" Santali rubrum sciss.	"	2
I	—	—	—	—	—	Linimentum ammoniatum .	"	6
I	—	—	—	—	—	" saponato-camphor.	"	8
I	—	—	—	—	—	**Liquor acidus Halleri** .	"	10
I	—	—	—	—	—	Liquor Ammoniae anisat. .	"	10
—	I	—	—	—	—	Lithium carbonicum .	1	15
—	—	I	—	—	—	Lycopodium	10	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	… za koncesyą: na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Macis	10	20
—	—	—	—	—	I	Magnesium carbonicum pulv.	„	8
I	—	—	—	—	—	„ citricum	„	35
I	—	—	—	—	—	„ „ effervescens	„	18
I[1]	—	—	—	—	—	„ oxydatum	„	26
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	6
—	—	—	—	—	I	Maltum	100	24
—	—	I	—	—	—	Manna cannulata	10	14
—	—	I	—	—	—	„ communis electa	„	5
I	—	—	—	—	—	Massa Pilularum Ruffi	„	50
—	—	—	—	—	I	Mastiche pulv.	„	24
I[1]	—	—	—	—	—	Mel depuratum	100	44
I	—	—	—	—	—	„ rosatum	10	8
—	—	I	—	—	—	Mentholum	1	8
I	—	—	—	—	—	Mixtura gummosa	Cennik robót aptek. (Nr. 2)	
I	—	—	—	—	—	„ oleoso-balsamica	10	15
—	I	—	—	—	—	**Morphinum hydrochloric.**	0·1	6
I	—	—	—	—	—	Mucilago Cydoniae	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Gummi Acaciae	„	10
—	—	—	—	—	I	Myrrha pulv.	„	14
—	—	—	—	—	I	Naphtalinum	„	12
—	I	—	—	—	—	β-Naphtolum	„	20
—	—	—	—	—	I	Natrium boracicum pulv.	„	6
—	I	—	—	—	—	„ bromatum	„	16
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum	100	24
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	„ hydrocarbonic. pulv.	„	4
—	I	—	—	—	—	„ jodatum	„	80
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ siccum pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum	1	3
—	—	—	—	—	I	„ silicicum	100	34
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum cryst.	„	22
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Oleum Amygdalarum . .	10	12
—	—	—	—	—	I	" Anisi	1	10
—	—	—	—	—	I	" Aurantii corticis . .	"	10
—	—	—	—	—	I	" " florum . .	0·1	8
—	—	—	—	—	I	" Bergamottae . .	1	6
—	—	—	—	—	I	" Cacao	10	12
—	—	—	—	—	I	" cadinum . . .	"	4
I	—	—	—	—	—	" camphoratum . .	"	10
—	—	—	—	—	I	" Carvi	1	8
—	—	—	—	—	I	" Caryophyllorum . .	"	3
—	—	—	—	—	I	" Cinnamomi . . .	"	10
—	—	—	—	—	I	" Citri	"	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Crotonis . . .**	"	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Foeniculi . . .	"	8
I	—	—	—	—	—	" Hyoscyami folior. coctum	10	8
—	—	I	—	—	—	" Jecoris Aselli . .	100	30
—	—	—	—	—	I	" Juniperi . . .	10	22
—	—	I	—	—	—	" Lauri	"	5
—	—	—	—	—	I	" Lavandulae . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	" Lini	100	20
—	—	—	—	—	I	" Macidis . . .	1	8
—	—	—	—	—	I	" Menthae piperitae .	"	26
—	I	—	—	—	—	" Myristicae expressum .	"	3
—	—	—	—	—	I	" Olivae	10	8
—	—	—	—	—	I	" Pini Pumilionis . .	1	5
—	—	—	—	—	I	" Ricini	100	40
—	—	—	—	—	I	" Rosae	0·1	24
—	—	—	—	—	I	" Rosmarini . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	" Santali . . .	"	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Sinapis aethereum** .	"	20
—	—	—	—	—	I	Oleum Terebinthinae . .	100	24
—	—	—	—	—	I	" " rectificatum	10	3
—	I	—	—	—	—	" Valerianae . . .	1	14
—	—	—	—	—	I	Olibanum pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Opium pulv.** . . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Oxymel Scillae . . .	10	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane / Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel truciznami	chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Oxymel simplex . . .	10	8
—	—	—	—	—	I	Paleae haemostaticae . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Pasta gummosa . . .	10	18
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae flava . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Pastilli e Natrio hydrocarbonico	10 sztuk	20
—	I	—	—	—	—	Pepsinum	1	6
—	I	—	—	—	—	**Physostigminum salicylic.**	0·01	8
—	I	—	—	—	—	**Pilocarpinum hydrochlor.**	„	4
I	—	—	—	—	—	Pilulae laxantes . . .	10	40
—	—	—	—	—	I	Pix liquida	100	20
—	—	—	—	—	I	Placenta seminum Lini pulv. .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Plumbum aceticum** . .	10	4
—	—	—	—	I	—	**„ „ sicc. pulv.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Plumbum aceticum basic. solut.	„	3
—	—	—	—	I	—	„ carbonicum pulv. .	„	8
—	—	—	—	I	—	„ hyperoxyd. rubr. pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	„ oxydatum pulv. .	„	6
I	—	—	—	—	—	Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	100
I	—	—	—	—	—	Pulpa Cassiae Fistulae . .	10	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ Prunorum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Tamarind. depurata .	„	10
I	—	—	—	—	—	Pulvis aërophorus . . .	10 dawek	60
I	—	—	—	—	—	„ „ Seidlitzensis	„	160
I[1])	—	—	—	—	—	„ dentifricius albus .	10	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ niger .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ gummosus . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ipecacuanhae opiatus .	1	3
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae compositus .	10	12
—	I	—	—	—	—	**Radix Aconiti pulv.** . .	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Althaeae sciss. . .	100	34
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Angelicae sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Arnicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Bardanae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Radix Belladonnae pulv.** .	1	2

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane / Używane także do celów technicznych, okonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Calami aromatici sciss.	10	3
—	I	—	—	—	—	Radix Calami aromatici pulv. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Calumbae sciss. . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Filicis maris pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Gentianae sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Graminis sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	**Radix Hydrastidis rud. tus.**	10	20
—	I	—	—	—	—	„ **Ipecacuanh. rud. tus.**	1	10
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	„	12
—	—	—	—	—	I	Radix Iridis pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Radix Jalapae pulv.** . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Radix Liquiritiae sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ mundata pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Ononidis sciss. . .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ Pyrethri „ . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Ratanhiae „ . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	—	—	„ Rhei	„	30
—	I	—	—	—	—	„ „ rudit. tus. . .	„	32
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	1	5
—	I	—	—	—	—	„ Salep rudit. tus. . .	10	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	„ Sarsaparillae sciss. .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ Sassafras sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Senegae „ . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Taraxaci „ . .	„	3
—	—	I	—	—	—	„ Valerianae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Zedoariae „ . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Zingiberis „ . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Damar . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Guajaci pulv. . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Resina Jalapae** . . .	1	28
I	—	—	—	—	—	Roob Juniperi . . .	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Sambuci . . .	„	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I¹)	—	—	—	—	—	Rotulae Menthae piperitae .	10	10
—	—	—	—	—	I	Saccharum pulv. . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ Lactis pulv .	„	10
—	I	—	—	—	—	**Santonium . . . .**	0·1	2
—	—	—	—	—	I	Sapo kalinus	100	20
I	—	—	—	—	—	„ medicinalis pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Venetus pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	**Secale cornutum rudit. tus.**	„	8
—	I	—	—	—	—	**„ „ pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	**Semen Colchici . . .**	10	6
—	—	—	—	—	I	Semen Cydoniae . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Lini	100	14
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . . .	„	32
—	—	—	—	—	I	„ Myristicae pulv. . .	10	26
—	—	—	—	—	I	„ Quercus tostum pulver.	100	30
—	I	—	—	—	—	**Semen Sabadillae pulv. .**	10	12
—	—	—	—	—	I	Semen Sinapis pulverat. .	100	35
—	I	—	—	—	—	**Semen Strophanthi . .**	1	4
—	I	—	—	—	—	**Semen Strychni pulv. .**	„	2
I¹)	—	—	—	—	—	Serum Lactis . . .	Cennik robót apt. (Nr. 16)	
I	—	—	—	—	—	**Solutio arsenicalis Fowleri**	1	3
I	—	—	—	—	—	Species Althaeae . . .	100	28
I	—	—	—	—	—	„ amaricantes . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ aromaticae . .	„	74
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	92
I	—	—	—	—	—	„ emollientes . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	48
I	—	—	—	—	—	„ laxantes St. Germain.	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Lignorum . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ pectorales . . .	„	32
I	—	—	—	—	—	Spiritus *) Aetheris . .	10	6
I¹)	—	—	—	—	—	„ Anisi . . .	„	5
I¹)	—	—	—	—	—	„ aromaticus . . .	„	10

¹) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Ceny wszystkich artykułów spirytusowych obrachowane są z uwzględnieniem podatku od spirytusu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Spiritus *) camphoratus . .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ Carvi . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ Ferri sesquichlor. aether	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	„ Juniperi . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Lavandulae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piper. . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosmarini . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ saponatus . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Saponis kalini . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Sinapis . . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Vini concentratus .	100	34
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutus . .	„	28
—	—	—	—	—	I	„ „ Cognac . .	10	18
—	I	—	—	—	—	**Stibium Kalio-tartar. pulv.**	1	3
I	—	—	—	—	—	„ **sulfuratum aurant.**	„	10
—	—	—	—	—	I	Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	6
—	I	—	—	—	—	**Strychninum nitricum** .	0·01	2
—	I	—	—	—	—	Styrax liquidus . . .	10	10
I	—	—	—	—	—	Succus Liquirit. depur. pulv.	„	14
I	—	—	—	—	—	Sulfur depuratum . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ praecipitatum . .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ sublimatum . . .	„	2
I	—	—	—	—	—	Syrupus Althaeae . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ amygdalinus . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ Capilli Veneris .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Citri . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ferri jodati . .	„	15
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Ipecacuanhae** .	„	12
I	—	—	—	—	—	Syrupus Menthae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Mororum . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Papaveris** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Rhei . . .	„	6

*) Ceny wszystkich artykułów spirytusowych obrachowane są z uwzględnieniem podatku od spirytusu.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Ceny
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Syrupus Ribium . . .	10	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Senegae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Sennae cum Manna .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ simplex . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	**Talcum pulv.** . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	**Terebinthina**	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Veneta . .	10	5
—	I	—	—	—	—	Thymolum	1	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Absinthii compos. .	10	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Aconiti radicis** .	„	10
I	—	—	—	—	—	Tinctura amara . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Arnicae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Tinctura Aurantii corticis .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Belladonnae fol.**	„	10
I[1])	—	—	—	—	—	Tinctura Benzoës . . .	„	„
I	—	—	—	—	—	„ Calami aromatici .	„	6
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Cantharidum** .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Cascarillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Castorei . . .	1	20
I	—	—	—	—	—	„ Catechu . . .	10	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Chinae composita .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Colchici seminis**	„	12
I	—	—	—	—	—	„ **Digitalis** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Gallarum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Guajaci . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Ipecacuanhae** .	„	22
I	—	—	—	—	—	„ **Jodi** . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ **Lobeliae** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Malatis Ferri . .	„	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ Myrrhae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Opii crocata** .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ „ **simplex**	„	2

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
officynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Tinctura Ratanhiae . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Rhei aquosa . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ vinosa Darelli .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Spilanthis composita	„	16
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Strophanthi** . .	1	3
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Valerianae . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Vanillae . .	1	5
I	—	—	—	—	—	Trochisci Ipecacuanhae . .	10 sztuk	12
I	—	—	—	—	—	„ Santonini . .	„	20
I	—	—	—	—	—	Unguentum aromaticum .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ emolliens . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Glycerini . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Juniperi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Plumbi acetici .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ Sabadillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Zinci oxydati .	„	22
—	—	—	—	—	I	Vaselinum	„	6
—	I	—	—	—	—	**Veratrinum**	0·1	6
I	—	—	—	—	—	Vinum Chinae . . .	10	14
I	—	—	—	—	—	**Vinum Colchici seminis** .	„	20
—	—	—	—	—	I	Vinum Malagense . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Vinum Stibii Kalio-tartar.**	„	20
—	—	—	—	I	—	**Zincum chloratum** . .	„	14
I[1])	—	—	—	—	—	Zincum oxydatum . . .	„	40
—	—	—	—	I	—	**Zincum sulfuricum** *) . .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **pulv.** *)	„	6

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
						Dodatek.		
—	—	—	—	I	—	**Kresolum** (Trikresol) *) .	10	16
—	—	—	—	I	—	" " . .	50	60
I	—	—	—	—	—	Aqua Kresoli (1%) . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysol** *) wraz z naczyniem .	100	70
—	—	—	—	I	—	" " " .	500	200
I	—	—	—	—	—	Aqua Lysoli (2%) . . .	100	6

*) Porównaj Ministeryalne rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 2.

Cennik robót receptowych.

		haleirzy
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	20
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	15
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 15 h. tylko raz policzyć.	
	b) W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej.	
	c) Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2. w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i woskomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
3	Za rozpuszczenie fosforu w olejąch tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	30
	Bacilli vide Nr. 46 i 48.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 18.	
	Komprymowanie.	
4	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	10
	Odwary i napary.	
5	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem aż do 200 gramów włącznie	40
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów . .	5

		halerzy
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy zato wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	50
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	5
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem	35
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	5
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	10
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
	Wydanie leków.	
10	Za wydanie artykułu leczniczego lub leku wraz z korkiem, zawiązaniem, sygnaturą, ewentualnie potrzebnego papieru, papieru woskowego i z opakowaniem w każdej ilości	10
	Uwaga: Przy zarachowaniu ustanowionych w pozycyach 33, 35, 36, 37 i 40 robót nie wolno za dyspenzacyę nic liczyć.	
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 34.	
	Mleczanki (emulsio).	
11	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	25

		halerzy
	Przesączenie (filtratio).	
12	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie wyjąwszy przy odwarach i naparach (poz. 5).	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	5
	" " ponad " " aż do 500 gr. włącznie .	10
	" " 500 " za każdą następną ilość aż do 500 gramów	5
	Galarety (gelatina).	
13	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	50
	" " ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	20
	Gałki (globuli) vide Nr. 46 i 47.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
14	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	30
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	10
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 41, 42 i 43.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
15	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	20
16	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie	60
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	30
	Pastylki vide Nr. 21 i 29.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
17	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	5

		halerzy
18	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domięszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	10
19	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	30
	za każde następne 100 □ cm.	10
20	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	5
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100 □ cm.	20
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
21	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	20
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	10
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 14.	
22	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	10
23	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	20
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
24	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem wraz z tymże	30
25	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	40
26	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	60
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 40 h. i t. d.	

		halerzy
27	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	2
28	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	10
29	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	5
	ponad 10 sztuk za każdą następną	2
	Proszki i ziółka (species).	
30	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie we formie proszków i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku, należy porachować aż do 10 gramów włącznie	10
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	2
	Uwaga. Za rozcieranie krystalicznych proszków nie wolno nic porachować.	
31	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	20
	powyżej 100 gramów	30
32	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
33	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po . .	5
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
34	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każde 2 sztuki policzyć więcej o . , . .	2
35	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć za każdą dawkę .	5

		hale-rzy
36	Za wydanie leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, aż do 30 dawek za za każdą dawkę po	5
	wyżej 30 dawek za każdą następną po . . .	3
37	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każde 2 proszki . . .	2
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv.“ w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
38	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	5
39	Za zmięszanie ziółek w każdej ilości	5
40	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	5
	Maści i mazidła (linimenta).	
41	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	20
	za większe ilości	30
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 11.	
	b) Za sporządzenie mięszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 10 halerzy za stopienie. Za mięszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 43.	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	30
	za większe ilości	40
43	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	40
	za większe ilości	50

		hale-rzy
44	Za podzielenie albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, za każdą dawkę	5
	Saturacya.	
45	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego rozczynami za każdą ilość	30
	Ziółka (species) vide Nr. 10, 39 i 40.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
46	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	20
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . . .	10
47	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po . .	10
48	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	20
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	10
	Pieczętowanie.	
49	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	5
	Ważenie lub liczenie kropel.	
50	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te wypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, niżej decigrama	5
	za każde inne podobne ważenie jakoteż liczenie kropli	2
51	Za odliczenie każdej ilości zawartych w cenniku lekarstw lub na składzie utrzymywanych pigułek, pastylek i kołaczyków (trochisci) dla których sporządzenie nie zarachowano jako robotę receptową	2
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d.“ poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mięszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyncze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 5 hal.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	halerzy
Zwykłe zielone flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	6
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie	8
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „	10
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „	15
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	6
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	8
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „	15
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „	20
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	3
Grube białe flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	12
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „	20
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „	25
„ „ „ „ 500 „ „ za każdą następną pojemości aż znowu do 500 gramów więcej	8
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie	20
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „	25
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „	30
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	10
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	5

	halerzy
Żółte, niebieskie lub czarne flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	15
„ „ „ nad 50 „ „ 200 „ „	25
„ „ „ „ 200 „ więcej o	5
za każde następne 100 gramów.	
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	20
„ „ „ nad 50 „ „ 200 „ „ . .	25
„ „ „ 200 „ więcej o	5
za każde następne 100 gramów.	
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklanną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem:	
za flaszkę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	30
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	45
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	55
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	65
„ „ „ „ 200 „ za każdą dalszą pojemności	
aż znowu do 100 gramów więcej	10
Za kropleńce patentowane:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	40
„ „ „ nad 20 „ do 50 gramów włącznie .	50

	hale-rzy
Zwykłe szklanne słoiki na maści z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	8
" " " nad 20 " do 50 gr. włącznie .	12
" " " " 50 " " 100 " " .	14
" " " " 100 " " 200 " " .	16
" " " " 200 " " 300 " " .	24
" " " " 300 " " 500 " " .	40
" " " " 500 " za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	20
Słoiki porcelanowe z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie	15
" " " nad 20 " do 50 gr. włącznie . .	25
" " " " 50 " " 100 " " . .	35
" " " " 100 " " 200 " " . .	55
" " " " 200 " za każdą następną pojemności aż znowu do 100 " więcej	15
Pudełka tekturowe bez falcu:	
za pudełko o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	10
" " " nad 50 " do 100 gr. włącznie .	12
" " " " 100 " " 200 " " .	15
" " " " 200 " za każdą następną pojemności aż znowu do 100 " więcej . . .	2
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem:	
za pudełko o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
" " " nad 20 " do 100 gr. włącznie .	15
" " " " 100 " " 200 " " .	25
" " " " 200 " za każdą następną pojemności aż znowu do 100 " więcej . . .	5

	halerzy
Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym:	
mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.	
Pudełka zasuwane do proszków:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za pudełko	12
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	4
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	15
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	5
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Za pudełka zasuwane z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	
Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena. Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody. Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny.	
## Cennik środków opatrunkowych.	
Wata Bruns'a, zwykłej jakości, krótko włóknista:	
w fabryce opakowana, szczelnie zamknięta i sterylizowana z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
W pakietach 10 i 15 gramowych pokrajana w 10 cm. szerokie paski, w pakietach 50, 100 i 250 gramowych w 20 cm. szerokie paski:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 „ „ 25 „	20
1 „ „ 50 „	30
1 „ „ 100 „	54
1 „ „ 250 „	120

	halerzy

Wata Bruns'a doborowej jakości:

długowłóknista, pokrajana, opakowana, sterylizowana jak wata zwykłej jakości:

	halerzy
1 pakiet zawierający 10 gramów	16
1 „ „ 25 „	26
1 „ „ 50 „	40
1 „ „ 100 „	70
1 „ „ 250 „	140

Wata Bruns'a karbolizowana:

napojona rozczynem z 10% kwasu karbolowego i pokrajana i opakowana jak zwykła wata.

Zwykła krótkowłóknista jakość:

	halerzy
1 pakiet zawierający 10 gramów	20
1 „ „ 25 „	30
1 „ „ 50 „	50
1 „ „ 100 „	90

Doborowa długowłóknista jakość:

	halerzy
1 pakiet zawierający 10 gramów	26
1 „ „ 25 „	40
1 „ „ 50 „	64
1 „ „ 100 „	110

Gaza biała odwodniona (hydrophile):

$^{10}/_{9}$ nitek w każdym kwadratowym centimetrze, 80 cm. szerokości, w ośmioro złożona, opakowana i sterylizowana jak zwykła wata.

	halerzy
1 pakiet zawierający 1 metr	36
1 „ „ 5 „	160

Gaza karbolizowana:

sporządzona z powyższej białej gazy odwodnionej przez napojenie rozczynem 10% kwasu karbolowego złożona i opakowana jak gaza biała:

	halerzy
1 pakiet zawierający $^{1}/_{4}$ metra	20
1 „ „ $^{1}/_{2}$ „	36
1 „ „ 1 „	50

Gaza jodoformowa: *)

$^{10}/_{9}$ nitek, 80 centimetrów szeroka, w ośmioro złożona. Każdy meter impregnowany taką ilością procentową jodoformu, która odpowiada ciężarowi gazy, przez fabrykanta opakowany i szczelnie zaklejony z uwidocznieniem firmy fabrycznej.

*) **Uwaga.** Wedle zazwyczaj używanej metody impregnowania, każdy meter gazy bywa nasycony emulzyą sporządzoną przez równomierne rozdzielenie procentowej ilości jodoformu w mieszaninie z 50 gramów alkoholu i gliceryny (w ilości równającej 2 do 7 krotnemu ciężarowi jodoformu).

	halerzy
10%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	30
1 " " $^1/_2$ "	46
1 " " 1 "	80
1 " " 5 "	350
20%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	36
1 " " $^1/_2$ "	60
1 " " 1 "	100
1 " " 5 "	450
30%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	40
1 " " $^1/_2$ "	64
1 " " 1 "	120
1 " " 5 "	540
50%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	50
1 " " $^1/_2$ "	80
1 " " 1 "	150
1 " " 5 "	700
Opaski (mulowe) odwodnione:	
$^{10}/_9$ nitek na kwadratowy centimeter:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
" 5 " " 8 " " . .	20
" 5 " " 10 " " . .	26
" 5 " " 12 " " . .	30
" 10 " " 6 " " . .	30
" 10 " " 8 " " . .	40
" 10 " " 10 " " . .	50
" 10 " " 12 " " . .	60
Opaski organtynowe:	
sztywne (zwane niebieskie opaski) $^{10}/_9$ nitek na 1 □centr.:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
" 5 " " 8 " " . .	20
" 5 " " 10 " " . .	26
" 10 " " 6 " " . .	30
" 10 " " 8 " " . .	40
" 10 " " 10 " " . .	50

	halerzy
Opaski kalikotowe:	
nieblichowane $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centim.:	
Opaska 5 metr. długa, 4 centimetr. szeroka . . .	16
„ 5 „ „ 6 „ „ . . .	20
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	30
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	36
„ 10 „ „ 4 „ „ . . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	60
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	70
Opaski muselinowe:	
blichowane (odwodnione) $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centimetr.:	
Opaski 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . . .	26
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	80
Opaski gipsowe:	
sztywne opaski organtynowe impregnowane sproszkowanym gipsem, złożone w gipsie i zamknięte w blaszanych puszkach:	
5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	50
5 „ „ 8 „ „	60
Płótno guttaperchowe:	
90 centimetrów szerokie, 1 meter ważący 80 do 85 gramów.:	
W ilości do 50 gramów, 1 gram . . .	4
W ilości nad 50 gramów, każde 2 gramy . . .	6
Batyst Billrotha:	
85 centimetrów szeroki, I-ej jakości:	
za $^{1}/_{4}$ metra	60
„ $^{1}/_{2}$ „	110
„ 1 „	200
85 centimetrów szeroki II-ej jakości:	
za $^{1}/_{4}$ metra	50
„ $^{1}/_{2}$ „	90
„ 1 „	170

	halerzy
Jedwab karbolizowany:	
na wałeczkach zwinięty, sterelizowany i przechowany w zakorkowanym flakonie w roztworze 5% kwasu karbolowego. Koniec nitki do wyciągania przez korek wystający:	
1 flakon zawierający 1 gram jedwabiu grubości od Nr. 0 do 3 włącznie	80
Karbolizowany katgut:	
w roztworze 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon z dwoma zwojami, $2^1/_2$ metr. długości, grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	130
Karbolizowane sączki (dreny) gumowe:	
w roztworze 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon w czterych grubościach 5, 6, 7 i 8, milimetrów średnicy, $^1/_4$ metr. po	160

Przybory potrzebne akuszerkom

w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216).

Pozycya		Cena halerzy
1	Jedna koneweczka (irrigator) **pojemności** 1 litra, z poniklowanej blachy	160
	do tego $1^1/_2$ metra czerwonego **gumowego węża** .	180
	Jeden **kurek z twardej gumy** z oliwkami na obu końcach	100
2	Jedna **kanka maciczna** z grubego szkła . . .	30
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	12
3	Jedna **kanka stolcowa** z twardej gumy dla dorosłych	34
	„ „ „ „ „ „ dzieci .	34
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	8
4	Jeden **cewnik** kobiecy z srebra chińskiego z pełnem zakończeniem	120
5	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kanki macicznej	4
	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kateteru .	4
6	Jedne **nożyczki pępowinowe** z zaokrąglonymi końcami	210
7	Jedna wiązka **tasiemek pępowinowych** 9 metrów .	24
	do tego **puszka metalowa**	46
8	Jedne nożyczki **do paznogci**	144
9	Jeden **pilnik do paznogci**	46
10	Jedna szczotka ze sierści do **mycia rąk** 10 cm. długa a 4 cm. szeroka	104
	do tego **puszka metalowa**	68
11	Jeden słoik szklany na 50 gm. **szarego mydła** . .	108
12	Jedna niebieska lub żółta **flaszka** na **kwas karbolowy, Lysol** lub **Kresol** z wypalonym napisem, objętości 150 gm.	160
13	Jeden **cylinder szklany do mierzenia** objętości 50 gm., z wyrytą podziałką, która oznacza zawartość 10, 20, 30 gramów	100
14	Jeden **słoik szklany** z zatyczką szklaną i wypalonym napisem na 50 gm. **waseliny**	100
15	Jedna **flaszka** z korkiem szklanym i wypalonym napisem na 25 gm. **kropli Hofmanna**	100

Pozycya		Cena halerzy
16	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 25 gm. **tynktury cynamonowej** . . .	100
17	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 10 gm. **nadmanganezianu potaszu** (Kali hypermanganicum	90
18	Jeden **ciepłomierz do kąpieli** według Celsiusa . .	136
	Jeden **ciepłomierz** (maksymalny) do mierzenia **ciepłoty ciała** według Celsiusa	220
	Uwaga. Od powyższych cen należy się akuszerkom 10% opustu.	

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.*)

	Ilość	Cena
	gramy	halerzy
Acetum pyrolignos. crudum	1000	60
Acidum carbolicum crud. flav. 100%	100	10
Acidum hydrochloricum concentr. crud.	„	6
„ nitricum concentr. crud.	„	12
„ sulfuricum Anglic.	„	6
Aloë gross. pulv.	„	22
Ammoniacum gross. pulv.	„	50
Ammonium chloratum sublim.	„	20
Argentum nitric. fus. venale	1	12
Asa foetida	100	70
„ „ gross. pulv.	„	90
Carbo Ligni depurat.	„	15
Cortes Quercus gross. pulv.	„	14
Euphorbium gross. pulv.	10	8
Ferrum sulfuricum venale	100	4
Flores Chamomillae vulgaris (IIda) gross. pulv. . .	„	40
„ Cinae gross. pulv.	„	30
Folia Sennae de Tinnevelly gross. pulv.	„	35
Fructus Anisi vulgaris gross. pulv.	„	30
„ Carvi gross. pulv.	„	24
„ Foeniculi gross. pulv.	„	30
„ Juniperi gross. pulv.	„	12
„ Lauri „ „	„	20
Gallae gross. pulv.	„	40
Gummi Acaciae elect. (IIda)	„	70
Kalium sulfuricum pulv.	„	24
Magnesium sulfuricum	„	8
Natrium carbonic. cryst. venale	„	5
„ sulfuric. cryst. venale	„	4
Oleum Olivae (IIda)	„	30
Radix Althaeae elect. (IIda) gross. pulv.	„	30
„ Angelicae gross. pulv.	„	25
„ Calami aromat. gross. pulv.	„	20
„ Filicis maris gross. pulv.	„	40
„ Gentianae gross. pulv.	„	28
Radix Jalapae gross. pulv.	„	60
Radix Liquiritiae decort. gross. pulv.	„	40
„ Valerianae gross. pulv.	„	26
„ Zingiberis „ „	„	40
Semen Sinapis pulveratum	„	20
Stibium sulf. aur. pulv. venale	10	8

*) Porównaj §. 21. Minist. rozp. z 3. grudnia 1898 (Dz. u. p. Nr. 219).

	Ilość gramy	Cena halerzy
Stibium sulfurat. nigrum pulv. venale	100	30
Styrax liquidus venalis	"	40
Sulfur sublimat. lotum venale	"	10
Vaselinum	"	30
Zincum oxydatum purum venale	"	60

Cennik wyskokowych przetworów leczniczych

farmakopeą objętych niemniej leków dla zwierząt o ile sporządzone są

z nieopodatkowanego wyskoku.

	Ilość gramy	Cena halerzy
Aqua aromatica spirituosa	100	28
„ Cinnamoni spirituosa	„	46
Extractum Aconiti radicis	1	12
„ Belladonnae folior.	„	12
Extractum Calami aromatici	„	12
„ Calumbae	„	24
Extractum Cannabis Indic.	„	18
„ Colocynthidis	„	34
„ Conii herbae	„	12
Extractum Cubebae	„	18
Extractum Granati	„	10
„ Hydrastidis fluidum	10	28
„ Hyoscyami foliorum	1	12
Extractum Quebracho fluidum	10	18
„ Rhamni Purshiani fluid.	„	20
Extractum Scillae	1	12
„ Secalis cornuti	„	15
„ Strychni	„	24
Folia Sennae de Tinnev. sine resina	10	14
Linimentum saponato-camphor.	„	6
Liquor acidus Halleri	„	8
Liquor Ammoniae anisat.	„	8
Mixtura oleoso balsamica	„	14
Resina Jalapae	1	22
Species laxantes St. Germain	10	14
Spiritus Aetheris	„	4
„ aromaticus	„	8
„ camphoratus	„	4
„ Ferri sesquichlor. aeth.	„	10
„ Lavandulae	„	8
„ Rosmarini	„	5
„ saponatus	„	4
„ Saponis kalini	„	8
„ Sinapis	„	8
„ Vini concentr.	100	18
„ „ dilutus	„	15
Tinctura Aconiti Radicis	10	8
Tinctura Arnicae	„	5

	Ilość	Cena
	gramy	hale-rzy
Tinctura Belladonnae fol.	10	10
Tinctura Benzoës	„	8
Tinctura Cantharidum	„	10
Tinctura Cascarillae	„	10
„ Catechu	„	8
„ Chamomillae	„	6
Tinctura Colchici semin.	„	10
„ **Digitalis**	„	10
Tinctura Gallarum	„	8
„ Guajaci	„	10
Tinctura Ipecacuanhae	„	20
Tinctura Jodi	„	18
„ **Lobeliae**	„	10
Tinctura Malatis Ferri	„	18
„ Myrrhae	„	8
Tinctura Opii crocata	1	4
„ „ **simplex**	1	2
Tinctura Ratanhiae	10	6
„ Spilanthis composita	10	14
Tinctura Strophanthi	1	2
„ **Strychni**	10	10
Tinctura Valerianae	10	6

Dodatek.

Tablica I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

Tablica II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.

Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego*) użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa dawka pojedyńcza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata . .	1·50	5 00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Coffeinum	0·20	0·60
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0 12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0 60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1 00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . . .	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. lutego 1892, l. 27.167 z 1891 winna być powyższa tabela zastosowaną także przy zapisywaniu zawartych w niej artykułów do zewnętrznego użytku stosownie do ilości wessanego dzielnie skutkującego leku.

	Największa	
	dawka pojedyńcza	dawka dzienna
	w gramach	
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·10	0·50
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10
Opium	0·15	0·50
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·20	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1·00	5·00
Tinctura Opii crocata	1·50	5·00
Tinctura Opii simplex	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	1·00	3·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0·80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.

Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aetherum.
Opium.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.

Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 30. Kwietnia 1899. Część V.

Nr. 32.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 10. lutego 1899, L. 7719, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Przemyślanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Przemyślańsko-Świrskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5 lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Przemyślanach udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 Dz. u. kr. Nr. 41 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Przemyślańsko-Świrskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Przemyślanach przedłuża się na dalszy przeciąg pięciu lat prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Przemyślańsko-Świrskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lutego 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 33.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 17. lutego 1899, L. 7532, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Żywcu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Nr. 47 Dz. u. kr., ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Żywcu za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 53 ct. a dla dzieci 27 ct. dziennie, począwszy od 1. kwietnia 1899.

Lwów, dnia 17. lutego 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 34.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. marca 1899, L. 12.974, w przedmiocie egzaminów kwalifikacyjnych na urzędników miast i znaczniejszych gmin objętych ustawą z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 51.

Wykonując postanowienia §. 54. ustawy z 3. lipca 1896 (Dz. u. i rozp. kraj Nr. 51) Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie wydaje w myśl rozporządzenia swego z dnia 20. maja 1898 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 88 z r. 1898) następujące przepisy co do egzaminów kwalifikacyjnych na sekretarzy, inspektorów policyi, kasyerów i kontrolorów.

§. 1.

Rozporządzenie Wydziału krajowego z dnia 20. maja 1898 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 88, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem określa, którzy sekretarze, inspektorowie policyi, kasyerowie i kontrolorowie względnie kandydaci na te posady, poddać się muszą egzaminowi kwalifikacyjnemu.

§. 2.

Przy egzaminie kwalifikacyjnym na posadę sekretarza miejskiego ma kandydat udowodnić znajomość administracyjnych ustaw, rozporządzeń i przepisów, dotyczących tak własnego jak i poruczonego zakresu działania gminy, które się do tej kategoryi gmin odnoszą.

Przy egzaminie kwalifikacyjnym na posadę inspektora policyi ma kandydat udowodnić dokładną znajomość ustaw, rozporządzeń i przepisów, dotyczących wykonywania policyi miejscowej w gminach tej kategoryi.

Przy egzaminie kwalifikacyjnym na posadę kasyera i kontrolora udowodnić ma kandydat dokładną znajomość instrukcyi rachunkowo-kasowej, wydanej przez Wydział krajowy dla tych gmin.

§. 3.

Prośby o przypuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego wnoszone być mają do Wydziału krajowego, który je załatwia po rozpatrzeniu przedłożonych dokumentów i wyznacza dzień egzaminu.

Jeżeli kandydat w służbie publicznej pozostaje, winien przedłożyć prośbę za pośrednictwem urzędu, przy którym pełni służbę.

§. 4.

Kandydaci na posadę sekretarza, inspektora policyi, kasyera i kontrolora, winni dołączyć do podania następujące dokumenta:

a) metrykę urodzenia;

b) świadectwo moralności;

c) jeśli kandydat w chwili podania się o przypuszczenie do egzaminu nie zostaje w służbie państwowej lub autonomicznej, także dowód, czem się trudnił i trudni;

d) świadectwo z odbytych nauk w szczególności:

1. świadectwo z ukończonej z dobrym postępem 4-klasowej szkoły ludowej — kandydaci na posadę sekretarzy gminnych w gminach: Baryż, Baranów, Błażowa, Bołszowce, Brzostek, Budzanów, Chodorów, Ciężkowice, Dobczyce, Dukla, Grzymałów, Jagielnica, Jaryczów, Jazłowiec, Kańczuga, Kozowa, Kulików, Łopatyn, Maków, Mikulińce, Muszyna, Niepołomice, Niżniów, Niżankowice, Niemirów, Olesko, Piwniczna, Pomorzany, Radziechów, Radomyśl, Rożniatów, Rozdół, Rozwadów, Rudniki, Sasów, Sieniawa, Skawina, Sokołów, Sucha, Tuchów, Tyczyn, Uhnów, Ustrzyki, Wilamowice, Wiśnicz, Zator, Zborów i Żurawno;

2. świadectwo z ukończego niższego gimnazyum lub z ukończonej szkoły wydziałowej — kandydaci na posady sekretarzy gminnych w innych gminach, objętych ustawą gminną z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 51 a wyżej nie wymienionych;

3. świadectwo z ukończonej z dobrym postępem czteroklasowej szkoły ludowej — kandydaci na posady kasyerów i kontrolorów;

4. świadectwo z ukończonej szkoły ludowej — kandydaci na posady inspektorów policyi.

§. 5.

Komisya egzaminacyjna na posady sekretarzy i inspektorów składać się ma z trzech członków, a mianowicie:

Członka Wydziału krajowego, jako przewodniczącego i dwóch egzaminatorów, z których jednego oznacza c. k. Namiestnictwo a drugiego Wydział krajowy.

Komisya egzaminacyjna na posady kasyerów i kontrolorów składać się ma również z trzech członków, a mianowicie członka Wydziału krajowego, jako przewodniczącego i dwóch egzaminatorów, których Wydział krajowy oznaczy.

§. 6.

Egzamin kwalifikacyjny odbywać się będzie pisemnie i ustnie, a mianowicie najpierw pisemnie a następnie ustnie.

§. 7.

Egzamin pisemny dla kandydatów na posadę sekretarza, może być przedsięwzięty także z kilkoma kandydatami równocześnie i odbywać się będzie w lokalnościach urzędowych Wydziału krajowego pod dozorem jednego z komisarzy egzaminacyjnych, przeznaczonego do tej czynności lub urzędnika Wydziału krajowego w sposób następujący: kandydatowi dostarczone będą odpowiednie księgi praw, zbiory ustaw i normaliów, wszelka zaś inna pomoc, jakoteż wszelkie rozmawianie kandydatów między sobą, lub z innemi osobami dopuszczone nie będzie. Przedmiotem pisemnych wypracowań stosownie do postanowień komisyi egzaminacyjnej będzie ułożenie relacyi do wyższej władzy, albo wydanie orzeczenia, albo rozwiązanie pytań z kilku gałęzi administracyi, a względnie policyi miejscowej.

Przy wyborze przedmiotów powinna komisya egzaminacyjna uważać na to, żeby zadania najdalej w przeciągu 8 godzin rozwiązane być mogły. Egzamin pisemny nie powinien trwać dłużej niż jeden dzień, a wypracowanie musi jeszcze tego samego dnia, zanim kandydat opuści lokalność urzędową, oddane być komisarzowi do dozoru ustanowionemu, który je niezwłocznie opieczętuje i odda przewodniczącemu komisyi. Przewodniczący udzieli je do przejrzenia komisarzom egzaminacyjnym przed ustnym egzaminem.

W analogiczny sposób odbywać się mają egzamina z kandydatami na inspektorów policyi z tą jednak modyfikacyą, że przedmiotem pisemnego wypracowania ma być ułożenie doniesienia na temat pewnego wydarzenia policyjnego, które poda przewodniczący komisyi egzaminacyjnej, przyczem należy uważać na to, ażeby kandydat mógł zadanie rozwiązać najdalej w 2 godzinach.

Przy egzaminach kwalifikacyjnych na posadę kasyera lub kontrolora przedmiotem opracowania być może albo założenie i kontowanie ksiąg, albo sporządzanie zamknięcia rocznego funduszów gminy lub kasy pożyczkowej.

§. 8.

Egzaminowanie ustne każdego kandydata z osobna trwać będzie około dwóch godzin. Komisya egzaminacyjna przekonać się powinna, czyli i w jakim stopniu kandydat posiada jasne pojęcie, dar osądzenia, bystrość i pra-

ktyczną wprawę. Kandydat będzie nadto szczegółowo egzaminowany z pisemnego wypracowania, które wykonał, ażeby z odpowiedzi nabrać przekonania o gruntowności i trafności, z jaką ten przedmiot ocenia.

§. 9.

Każdy komisarz egzaminacyjny powinien zadawać pytania.

Przewodniczącemu zostawia się do woli, czyli zechce wziąć udział w zadawaniu pytań. Zadane pytania mają być umieszczone w protokole prowadzonym przy egzaminie. Po ukończonym egzaminie należy przy każdem zapytaniu uczynić wzmiankę, czyli dana odpowiedź zadowoliła komisarza, który to pytanie zadał, przy końcu zaś protokołu należy umieścić zdanie komisyi co do wyniku egzaminu ustnego w całości.

Komisarze egzaminacyjni winni objawić na piśmie swoje zdanie co do wypracowań pisemnych, które im do rozpatrzenia udzielone zostały, a przy końcu protokołu dotyczącego pisemnych wypracowań należy zamieścić zdanie komisyi co do wyniku egzaminu pisemnego.

W razie różnicy zdań co do wyniku egzaminu pisemnego lub ustnego, rozstrzyga większość głosów komisyi.

§. 10.

Wypracowania pisemne wraz z protokołami egzaminacyjnymi przedłożone być mają Radzie Wydziału krajowego. Na podstawie tego przedłożenia orzeknie Wydział krajowy czyli kandydat złożył egzamin „z wyszczególnieniem“, „bardzo dobrze“ lub „dobrze“. W razie niepomyślnego wyniku egzaminu orzeknie Wydział czyli i w jakim terminie kandydat może być przypuszczony do powtórzenia egzaminu.

§. 11.

Wydział krajowy wydaje kandydatowi świadectwo stwierdzające złożenie egzaminu z wyszczególnieniem, bardzo dobrym lub dobrym skutkiem.

§. 12.

Jeżeli kandydat przystępował dwa razy bez skutku do egzaminu kwalifikacyjnego bądź na posadę sekretarza, lub inspektora policyi, bądź na posado kasyera lub kontrolora nie może być już więcej przypuszczony do egza-

minu tego działu, z którego egzamina dwukrotnie składał. O odmowie przypuszczenia do egzaminu należy zawiadomić urząd, przy którym kandydat w służbie pozostaje.

Lwów, dnia 4. marca 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 15. marca 1899 L. 2793|pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 8. marca 1899 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, powziętą na posiedzeniu z dnia 27. lutego 1899, co do przyjęcia przez kraj poręki za lokowane w galicyjskiej Kasie oszczędności we Lwowie wkładki.

Uchwała.

Art. I.

Kraj Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem przyjmuje porękę za wkładki w galicyjskiej Kasie oszczędności, a mianowicie poręcza posiadaczom książeczek wkładkowych galicyjskiej Kasy oszczędności oprocentowanie odpowiadające statutom Kasy i wypłatę kapitału.

Art. II.

Poręka ta wchodzi w życie z chwilą zatwierdzenia przez c. k. Rząd tych zmian statutów Kasy, jakie Wydział krajowy uzna za potrzebne w interesie zabezpieczenia funduszu krajowego.

Art. III.

Skoro fundusz rezerwowy galicyjskiej Kasy oszczędności we Lwowie, ulokowany w papierach pupilarne bezpieczeństwo mających, osiągnie wysokość 10% kapitału wkładkowego, może Sejm krajowy uchwalić, że porękę określoną w Art. I. uznaje za wygasłą.

Art. IV.

Jak długo trwa gwarancya kraju w Art. I. określona, nie może stan kapitałów wkładkowych w galicyjskiej Kasie oszczędności ulokowanych przewyższać sumy 35 milionów złr. w. a. (70,000.000 koron).

Suma ta może być podwyższoną tylko na podstawie uchwały Sejmu krajowego.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości, wskutek reskryptu Pana Ministra spraw wewnętrznych z dnia 10. marca 1899 L. 1866/M. I.

Piniński w. r.

Nr. 36.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. marca 1899, L. 14.840, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Białej na dalszy pobór opłaty gminnej od czynszów najmu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na mocy §. 87. ust. z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 gminie miasta Białej na dalszy pobór opłaty gminnej od czynszów najmu po 4 ct. w. a. od każdego urzędownie sprawdzonego złotego w. a. czynszu najmu na dalszych sześć lat, począwszy od 1. stycznia 1899. Powyższa jednak opłata gminna może być pobieraną tylko pod warunkami poszczególnionymi w ustawie z 2. marca 1887 Nr. 27 Dz. ust. kraj.

Lwów, dnia 9. marca 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 37.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. marca 1899, L. 1002|pr., o ustanowieniu prowizoryum budżetowego na rok 1899.

Na mocy Najwyższego upoważnienia Jego ces. i król. Apostolskiej Mości z dnia 17. grudnia 1898 i wskutek reskryptu Jego Ekscellencyi Pana Ministra spraw wewnętrznych z dnia 23. stycznia 1899 L. 1165 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że na podstawie uchwały Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z 30. grudnia 1898, ustanawiającej prowizoryum budżetowe na rok 1899, pobierane będą od 1. stycznia do 30. czerwca 1899 następujące dodatki na fundusz krajowy:

a) dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego. domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w miastach, w wysokości 60 ct. od każdego złotego w walucie austryackiej całej przypisanej należytości tych podatków; w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim wszakże ma się pobierać ten dodatek do podatków w tym ustępie ad *a)* wymienionych w wysokości 46 ct. od każdego złotego w walucie austryackiej całej należytości tych podatków;

b) dodatek do bezpośrednich podatków osobistych, ustanowionych ustawą z dnia 25. października 1896 Nr. 220 Dz. u. p. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 centów od każdego złotego w walucie austryackiej całej przypisanej należytości tych podatków nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Nr. 220 Dz. p. p.; w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim wszelako ma się pobierać ten dodatek do podatków w niniejszym ustępie ad *b)* wymienionych w wysokości 52 centów od każdego złotego w walucie austryackiej całej należytości tych podatków.

Piniński w. r.

Nr. 38.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 18. lutego 1899, L. 8545, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 Dz. u. kr. Nr. 40 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 18. lutego 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 39.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 18. lutego 1899 L. 8787, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Dąbrowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Dąbrowej udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 35 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Dąbrowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Na drodze powiatowej Dąbrowa-Otfinów-Otałęż na jednej stacyi:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Na drodze powiatowej Szczucin-Otałęż na jednej stacyi:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, drogowego 2 (dwa) ct., mostowego 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych drogowego 1 (jeden) ct., mostowego 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego drogowego $1/2$ (pół) ct., mostowego $1/2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 18. lutego 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 40.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 18. lutego 1899 L. 8544, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 35 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 18. lutego 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 41.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Galicyi z dnia 29. marca 1899, do L. 11.009/99 tyczące, się ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od 1. kwietnia 1899 do 30. września 1899.

Jezdne pocztowe od jednego konia na przestrzeń jednego miryametra ustanawia się na czas od 1. kwietnia do końca 30. września 1899 w sposób następujący:

W dawniejszym obwodzie	Za Jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Kołomyja i Czortków	—	94	—	78
Przemyśl, Złoczów, Sambor, Stanisławów i Brzeżany	—	96	—	80
Tarnopol, Lwów, Żółkiew i Stryj	—	98	—	82
Tarnów, Rzeszów, Nowy-Sącz i Sanok . . .	1	1	—	84
Kraków i Wadowice	1	3	—	86

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego, przypadającego na jednego konia i miryameter.

Poczestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 29. marca 1899.

Seferowicz w. r.

Nr. 42.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. marca 1899, L. 19.675, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jarosławia na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1899 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Jarosławia na pobór przez lat pięć, począwszy od roku 1899 do końca roku 1903 dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w wysokości 100% z tem jednakże zastrzeżeniem, że gminie nie wolno żądać tego dodatku za czas ubiegły przed wydaniem niniejszego rozporządzenia.

Lwów, dnia 31. marca 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 15. czerwca 1899. Część VI.

Nr. 43.

U s t a w a

z dnia 15. kwietnia 1899, o zezwoleniu gminie Andrychów na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie m. Andrychów zezwala się pobierać przez lat dziesięć, od r. 1899 do końca 1908 r. opłatę gminną od napojów spirytusowych, miodu i piwa według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, kwotę 8 centów od litrostopnia alkoholu czyli od hektolitra 100% alkoholu 8 złr.

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu, jak: araku, rumu, koniaku, esencyi ponczowej, likieru, rosolisu i t. p $1^1/_2$ ct., czyli od jednego hektolitra po 1 złr. 50 ct.

3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 1 złr. 20 ct.

4. od jednego hektolitra miodu po 1 złr. 50 ct.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Andrychowa.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z 20. czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95 wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 15. kwietnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 44.

U s t a w a

z dnia 15. kwietnia 1899, o zezwoleniu gminie Rozwadów na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Rozwadów zezwala się pobierać przez lat sześć, od r. 1899 do końca r. 1904 opłatę od napojów spirytusowych tudzież od piwa i miodu według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu podług stustopniowego alkoholometra po 2 ct., czyli od hektolitra 100% alkoholu po 2 zł. a. w.

2. od jednego litra rumu, araku, rosolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu po $1^1/_2$ ct., czyli od hektolitra po 1 zł. 50 ct.

3. od jednego hektolitra piwa po 80 ct.

4. od jednego hektolitra miodu po 1 zł.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Rozwadowa.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95 wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 15. kwietnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 45.

U s t a w a

z dnia 15. kwietnia 1899, o zezwoleniu gminie Sułkowice na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Sułkowice zezwala się pobierać przez lat dziesięć, od roku 1899 do końca r. 1908 opłaty gminne od napojów spirytusowych tudzież od piwa, miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć 100 stopniowym alkoholometrem od stopnia alkoholu po 8 ct., czyli od hektolitra alkoholu po 8 złr. w. a.
2. od hektolitra araku, rumu, esencyi ponczowej, rosolisu i wszelkich słodzonych napojów spirytusowych po 1 złr. 50 ct. w. a.
3. od hektolitra piwa po 1 zł. 20 ct. w. a.
4. od hektolitra miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku po 5 złr. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Sułkowice.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z 20. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 95 wolną est ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 15. kwietnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 46.

U s t a w a

z dnia 15. kwietnia 1899, o zezwoleniu gminie miasta Czortkowa na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Czortkowa zezwala się pobierać przez lat dziesięć, od roku 1899 do końca r. 1908 opłaty gminne od napojów spirytusowych, tudzież od piwa i miodu w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 7 ct. od litrostopnia alkoholu, czyli od hektolitra 100% alkoholu po 7 złr. a. w.
2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych (likieru, rosolisu koniaku, rumu, araku, śliwowicy i t. p.) po $1^1/_2$ ct., czyli od jednego hektolitra po 1 złr. 50 ct. a. w.
3. od jednego hektolitra piwa po 1 złr. a. w.
4. od jednego hektolitra miodu po 4 złr. a. w.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w Art. I., poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Czortkowa.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z 20. czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95 wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 15. kwietnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 47.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. kwietnia 1899 L. 25.635, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Niepołomice na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Niepołomice na pobór sto (100) procentowego dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć, od roku 1899 do końca roku 1903.

Lwów, dnia 25. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 48.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 1. maja 1899 L. 23.532, tyczące się premiowania koni.

Niniejszem podaje się do wiadomości, że wydane według ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozp. kraj. Nr. 45 z r. 1889 postanowienia o premiowaniu koni utraciły moc prawną i zastąpione zostały nowemi postanowieniami.

Postanowienia te o ile znajomość ich jest potrzebną dla właścicieli koni, będą ogłoszone w każdorazowym programie premiowania koni.

Piniński w. r.

Nr. 49.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. kwietnia 1899 L. 24.771, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Rohatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 83. ustawy z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rohatyn na dalszy pobór rozporządzeniem Wydziału krajowego z 29. listopada 1894 L. 66.295 (Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 89) przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, w latach od r. 1901 do końca r. 1902, pod warunkami ustanowionymi w powołanem wyżej rozporządzeniu.

We Lwowie, dnia 28. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. maja 1899 L. 38.643, w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 26. listopada 1898 r. L. 92.582, tyczącego się oględzin żywych zwierząt na stacyach kolejowych w Galicyi.

Na podstawie §. 10. ustawy z dnia 29. lutego 1880 i rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. kwietnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 35 i 36) o zapobieganiu i tłumieniu chorób stadnych, c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z właściwemi c. k. Dyrekcyami kolei państwowych względnie z c. k. generalną Inspekcyą kolei austryackich w Wiedniu, ustanawia oprócz stacyj wyliczonych w ustępie 2. rozporządzenia z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582, o weterynarskich oględzinach zwierząt na stacyach kolejowych w Galicyi, jeszcze następujące stacye kolejowe jako stałe stacye do ładowania i wyładowania żywych zwierząt, a mianowicie:

1. Na linii Lwów-Czerniowce-Itzkany stacyę kolejową w Bortnikach.

2. Na linii Kraków - Podgórze - $\frac{\text{Bonarka-}}{\text{Płaszów-}}$ Sucha- Nowy Zagórz - Husiatyn stacye kolejowe w Kalwaryi, Posadzie Chyrowskiej (zamiast pierwotnie ustanowionej stacyi w Chyrowie), dalej w Załużu i Zarytem.

3. Na linii Stanisławów-Körösmöze stacyę kolejową w Tyśmieniczanach.

4. Na liniach kolei północnej ces. Ferdynanda stacye kolejowe w Andrychowie, Chrzanowie, Kalwaryi, Krakowie, Oświęcimie i Żywcu.

5. Na linii Wygnanka-Iwanie puste stacyę kolejową w Jezierzanach.

6. Na linii Jarosław-Sokal stacyę kolejową w Oleszycach.

Nadto na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. grudnia 1898 L. 40.853 c. k. Namiestnictwo zmienia ostatni ustęp punktu 12. rozporządzenia z 26. listopada 1898 L. 92.582, który odtąd ma opiewać jak następuje:

„W wypadkach oględzin zwierząt na stacyach, które nie należą do stacyj upoważnionych stale do ładowania i wyładowania zwierząt, i w których dotyczący oglądacz nie mieszka, mają transportujący zapłacić normalne koszta podróży tego oglądacza po strąceniu należytości przypadającej za oględziny transportu“.

Inne postanowienia tutejszego rozporządzenia z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582 pozostają nie zmienione.

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w wykonanie od dnia następnego po ogłoszeniu w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

Lwów, dnia 9. maja 1899.

Piniński w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

Prezydyum ces. król. Namiestnictwa z dnia 29. kwietnia 1899, L. 3683/pr., o rozszerzeniu okręgu policyjnego w Przemyślu.

§. 1.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 29. marca 1899 L. 926/M. J. przydziela się do okręgu c. k. komisaryatu policyi w Przemyślu następujące gminy (części miejscowości), które dotychczas nie należały do okręgu policyjnego, a mianowicie:

1) Bełwin, 2) Hermanowice, 3) Koniuszki, 4) Maćkowice, 5) Batycze, 6) Trojczyce, 7) Hnatkowice, 8) zamek (dwór) na południowym krańcu Drohojowa, 9) Walawa, 10) Folwark na zachód od Nowosiółek wraz z karczmą i owczarnią położoną na obszarze dworskim w Nowosiółkach, 11) Tyszkowice, 12) Drozdowice, 13) Fredropol, 14) Kormanice z leśniczówką po stronie zachodniej i położoną w tejże gminie osadą „Żupa“, 15) budynek zakładu leczniczego w Brylińcach, 16) Rokszyce, 17) Olszany, 18) Nahurczany (przysiółek ad Śliwnica), 19) Śliwnica, 20) Krasiczyn, 21) położona w gminie katastralnej Kruhel mały część „Na górach“ na północ od Rokszyc, 22) Zalesie.

§. 2.

Zakres działania c. k. komisaryatu policyi w Przemyślu obejmować będzie w gminach i częściach miejscowości wymienionych w paragrafie 1.

sprawy, określone w paragrafie 2. obwieszczenia z datą 17. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 20.

§. 3.

Powyższe zarządzenia wchodzą w wykonanie z dniem ogłoszenia niniejszego obwieszczenia.

Piniński w. r.

Nr. 52.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. kwietnia 1899 L. 13.837, w przedmiocie przedłużenia koncesyi do pobierania opłat mytniczych obszarowi dworskiemu w Podmichalu od przewozu przez rzekę Łomnicę i obszarowi dworskiemu w Dołpotowie od mostu na rzece Siwce w Dołpotowie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarom dworskim w Podmichalu i Dołpotowie, powiatu Kałuskiego, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 46 koncesyi do pobierania opłat mytniczych, a to: obszarowi dworskiemu w Podmichalu od przewozu przez rzekę Łomnicę w Podmichalu i obszarowi dworskiemu w Dołpotowie od mostu na rzece Siwce w Dołpotowie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, mianowicie:

1. Obszarowi dworskiemu w Podmichalu, powiatu Kałuskiego, od przewozu przez rzekę Łomnicę, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju, oraz od każdej sztuki bydła drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, z wyjątkiem cieląt i źrebiąt ssących przy matkach 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.;

e) od każdej osoby z taczkami lub wózkiem 4 (cztery) ct.

Mieszkańcy gminy Podmichala wolni są od opłaty myta przy przewozie w Podmichalu.

2. Obszarowi dworskiemu w Dołpotowie, powiatu Kałuskiego, od mostu na rzece Siwa w Dołpotowie, według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

   a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

   b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

   c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 11. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 53.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. kwietnia 1899 L. 13.022, w przedmiocie przedłużenia gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie, powiatu Stryjskiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej z Bolechowa do kolei Lwowsko-Czerniowieckiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie, powiatu Stryjskiego, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 35 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej z Bolechowa do kolei Lwowsko-Czerniowieckiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie, powiatu Stryjskiego, przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięcin prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej prowadzącej od Bolechowa do kolei Lwowsko-Czerniowieckiej, pod warunkiem utrzymywania trzech mostów na tejże drodze położonych w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta popierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 5. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. kwietnia 1899 L. 17.372, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Pilznie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Pilzno-Radomyśl na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Pilznie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 Dz. u. kr. Nr. 40 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Pilzno-Radomyśl na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Pilznie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Pilzno-Radomyśl, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy przy trzech rogatkach, jakoto:

1. drogowego w Pilznionku,
2. mostowego w Czarnej,
3. drogowego w Zassowie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie dnia 11. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 55.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. kwietnia 1899 L. 19.165, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na Strugu na drodze Tyczyn-Jawornik na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 Dz. u. kr. Nr. 40 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na Strugu na drodze Tyczyn-Jawornik na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 11. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. kwietnia 1899 L. 20.170, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kałuszu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Bołochówce na drodze Żurawno-Wojniłów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kałuszu udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 46 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Bołochówce na drodze Żurawno-Wojniłów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kałuszu przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Bołochówce na drodze Żurawno-Wojniłów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy przy jednej zaporze mytniczej według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;
2. Od bydląt przepędzanych:
   a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;
   b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
   c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 11. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. kwietnia 1899 L. 19.656, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Białej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Białej udzielonej Najwyższem postanonowieniem z dnia 19. marca 1894 Dz. u. kr. Nr. 41 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Białej przedłuża się na dalszy przeciąg lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 11. kwietnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 58.

U s t a w a

z dnia 25. kwietnia 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów w Tłumaczu, Nadwórnie, Skałacie i Zbarażu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminy i obszary dworskie: a) Hołosków, Mołodyłów, Skopówka, Strupków i Neudorf mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Nadwórnie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Tłumaczu; zaś b) gminy i obszary dworskie Bogdanówka i Korszyłówka z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Zbarażu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Skałacie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. kwietnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 59.

U s t a w a

z dnia 25. kwietnia 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów w Wieliczce i Wadowicach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminy i obszary dworskie: Borek szlachecki, Ochodza, Facimiech, Zelczyna, Gołuchowice, Krzęcin i Polanka Haller mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. kwietnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 60.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 19. maja 1899, L. 30.776, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jasła na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie uchwały Sejmu krajowego z dnia 17. lutego 1898, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, po myśli §. 87

ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24) zezwala gminie miasta Jasła na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z dnia 11. stycznia 1888 (Dz. u. kr. Nr. 10) opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat dziesięciu, t. j. po koniec r. 1907 a to w wysokości i pod warunkami ustanowionymi w powołanej wyżej ustawie, tudzież z zastrzeżeniem, że od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 (Dz. p. p. Nr. 95) wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 19. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 61.

Ustawa

z dnia 12. maja 1899.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Czas urzędowania Radców miejskich stoł. król. miasta Krakowa w r. 1893 do Rady miejskiej wybranych, jakoteż Radców przez Radę miejską w myśl §. 21. statutu tymczasowego dla miasta Krakowa z dnia 1. kwietnia 1866 Nr. 7 Dz. u. kr. przybranych, przedłuża się na przeciąg jednego roku.

§. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 12. maja 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 62.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 5. czerwca 1899.

Jego ces. król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 6. maja 1899 raczył Najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych, a to:

I.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Dąbrowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych z Otfinowa do Ujścia jezuickiego i z Dąbrowej do Mędrzechowa.

Art. I.

Radzie powiatowej w Dąbrowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drogach powiatowych z Otfinowa do Ujścia jezuickiego i z Dąbrowej do Mędrzechowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na obu wymienionych drogach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Jaśle koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Kłodawą.

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Jaśle nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Kłodawą, pod warunkiem utrzymywania przemiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta popierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące wszelkiego rodzaju przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego, drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Stanisławczyku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Styrze.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Stanisławczyku powiatu brodzkiego, prawo do po-

bierania myta od mostu na rzece Styrze pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo wspomnianego obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych Jarosław-Sieniawa i Przemyśl-Pruchnik.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drogach gminnych Jarosław-Sieniawa i Przemyśl-Pruchnik Wydziałowi powiatowemu w Jarosławiu, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tychże dróg z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl §. 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconych dróg w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymanych dróg, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta na drodze Jarosław-Sieniawa na dwóch stacyach i na drodze Przemyśl-Pruchnik na jednej stacyi pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kamionce Strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Kamionce.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce Strumiłowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Kamionce pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Zatwarnicy koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Sanie w Zatwarnicy.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Zatwarnicy, powiatu liskiego, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Sanie w Zatwarnicy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Zatwarnicy.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.
2. Od bydląt przepędzanych:
   a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;
   b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
   c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Dąbrowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy.

Art. I.

Radzie powiatowej w Dąbrowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Żółkiew-Batiatycze Kamionka strumiłowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Żółkiew - Batiatycze - Kamionka strumiłowa Wydziałowi powiatowemu w Żółkwi jako władzy zarządzającej,

a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Babinie koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Babinie, powiatu kałuskiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Łomnicę pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej wła-

dzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo wspomnianego obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednej osoby pieszej, jadącej powozem lub wierzchem 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia, idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź, albo w jarzmie, krowy, bukała lub trzylatki $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

X.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Bochni koncesyi do pobierania myta mostowego na drodze powiatowej Bocheńsko-Limanowskiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Bochni nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostów w 17. i 19. kilometrze drogi powiatowej Bocheńsko-Limanowskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

XI.

Uchwała

o udzieleniu gminie w Bukaczowcach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świerzu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się gminie w Bukaczowcach, powiatu Rohatyńskiego, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Świerzu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego, w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów i jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, oraz od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tego rodzaju $^1/_2$ (pół) ct.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Bukaczowcach wolni są od opłaty myta.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub zniżeniu tejże.

XII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarom dworskim w Niezwiskach i Łuce koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarom dworskim w Niezwiskach i Łuce, powiatu horodeńskiego, wspólne prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr przy drodze gminnej w kierunku z Kołomyi do Buczacza prowadzącej pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 3 (trzy) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tego rodzaju, n. p. od prosiąt, jagniąt, koźląt 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy 1 (jeden) ct.

Woźnica i jadący wierzchem uwolnieni są od opłaty przewozowego.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 63.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. czerwca 1899 L. 48.646, o zmianie przepisów o spoczynku niedzielnym w przemyśle fryzyerskim, golarskim i perukarskim dla okręgu miasta Tarnopola.

W myśl art. VII. ustawy z dnia 16. stycznia 1895 Dz. p. p. L. 21 i na podstawie upoważnienia danego rozporządzeniem ministeryalnem z 24. kwietnia 1895 Dz. p. p. Nr. 58, tudzież w myśl art. X. powołanej ustawy, c. k. Namiestnictwo zmienia dla okręgu miasta Tarnopola przepisy o spoczynku niedzielnym, zawarte w paragrafie 1. obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z 20. kwietnia 1895 Dz. u. k. Nr. 31, w sposób następujący:

§. 1.

Fryzyerom, golarzom i perukarzom praca w niedzielę dozwolona jest do godziny 2. popołudniu, a w czasie karnawałowym przez cały dzień.

§. 2.

Inne przepisy powołanego obwieszczenia c. k. Namiestnictwa w szczególności postanowienia §. 2. tego obwieszczenia pozostają niezmienione.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 7. czerwca 1899.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 30. czerwca 1899. **Część VII.**

Nr. 64.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. czerwca 1899 L. 50.658, zmieniające ustęp 2. rozdziału C. rozporządzenia z dnia 15. grudnia 1898 L. 88.539, o należytościach za weterynarskie badanie zwierząt przeznaczonych na wywóz z Galicyi do Niemiec.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. stycznia 1899 L. 42.601/98 uchyla się ustęp 2. rozdziału C. rozporządzenia z dnia 15. grudnia 1898 L. 88.539 o należytościach za weterynarskie badanie w Oświęcimie i Szczakowej zwierząt przeznaczonych do wywozu z Galicyi do Niemiec, a natomiast postanawia się, że ustęp ten ma opiewać jak następuje:

„2. Za weterynarskie badanie zwierząt przeznaczonych do wywozu z Galicyi do Niemiec należy uiszczać w c. k. Urzędzie cłowym taksę, jaka jest ustanowiona za oględziny zwierząt przewożonych koleją żelazną, a mianowicie za zbadanie każdej sztuki:

a) zwierząt większych (bydła rogatego, koni, mułów i osłów) po 10 ct.;

b) zwierząt mniejszych (owiec, kóz i świń) po 2 centy bez względu na ilość sztuk przewożonych“.

Inne postanowienia tutejszego rozporządzenia z dnia 15. grudnia 1898 L. 88.539, pozostają niezmienione.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 65.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. czerwca 1899 L. 48.646, o zmianie przepisów o spoczynku niedzielnym w przemyśle fryzyerskim, golarskim i perukarskim dla okręgu gminy król. stoł. miasta Krakowa.

W myśl art. VII. ustawy z dnia 16. stycznia 1895 Dz. p. p. L. 21 i na podstawie upoważnienia danego rozporządzeniem ministeryalnem z 24. kwietnia 1895 Dz. p. p. Nr. 58, tudzież w myśl art. X. powołanej ustawy, c. k. Namiestnictwo zmienia dla okręgu gminy król. stoł. m. Krakowa przepisy o spoczynku niedzielnym, zawarte w paragrafie 1. obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z 20. kwietnia 1895 Dz. u. k. Nr. 31, w sposób następujący:

§. 1.

Fryzyerom, golarzom i perukarzom praca w niedzielę dozwolona jest do godziny 2. popołudniu, a w czasie karnawałowym przez cały dzień.

§. 2.

Inne przepisy powołanego obwieszczenia c. k. Namiestnictwa w szczególności postanowienia §. 2. tego obwieszczenia pozostają niezmienione.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 7. czerwca 1899.

Piniński w. r.

Nr. 66.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. czerwca 1899 L. 54.546.

Wedle reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. maja 1899 L. 11.748, Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość Najwyższem

postanowieniem z dnia 10. maja 1899 r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. grudnia 1898 następującej treści:

Gminie Liszna, powiatu Sanockiego, zezwala się pobierać w roku 1899 dodatek gminny do podatków bezpośrednich w wysokości stosiedmdziesiąt jeden (171%) procentów na pokrycie potrzeb gminnych.

Piniński w. r.

Nr. 67.

U s t a w a

z dnia 29. kwietnia 1899 o regulacyi rzeki Soły.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Soły od Rajczy do ujścia do Wisły z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną téj regulacyi służyć ma projekt opracowany w roku 1895 przez organa państwowe, który preliminuje koszta ogólne na 1,790.000 złr. w. a.

Administracya państwowa jest jednak upoważnioną do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Wydziałem krajowym w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia preliminowanych powyżej kosztów regulacyi, w których się także mieszczą wydatki na utrzymanie w czasie budowy i na zarząd mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy czterdziestoma procentami;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6., ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia dwudziestoma procentami;

c) państwowa dotacya budowli wodnych z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia czterdziestoma procentami.

Datki konkurencyjne, do których będą pociągnięci właściciele graniczących nieruchomości lub sąsiednich zakładów wodnych w myśl postanowień §. 51. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, służyć mają na częściowe pokrycie 40-procentowego datku funduszu krajowego, suma tych datków nie może jednak w myśl §. 4., ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 przekroczyć trzydziestu procent kosztów budowy.

§. 4.

Wysokość i termina płatności rocznych datków państwa i kraju oznaczy Administracya państwa wspólnie z Wydziałem krajowym.

§. 5.

Utrzymanie wykonanych robót po upływie okresu budowy zapewnione będzie osobną ustawą krajową.

§. 6.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oraz wpływ Administracyi państwa i Wydziału krajowego na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które wyda Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, a w którem będzie także ustanowiony termin rozpoczęcia i czas trwania budowy.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu.

Wiedeń, dnia 29. kwietnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r. **Kast** w. r. **Kaizl** w. r.

Nr. 68.

U s t a w a

z dnia 29. kwietnia 1899 o regulacyi rzeki Łomnicy z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Łomnicy z dopływami Czeczwą i Dubą ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt opracowany w roku 1895 przez organa państwowe, który preliminuje koszta ogólne na 2,388.500 złr. w. a.

Administracya państwa jest jednak upoważnioną do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Wydziałem krajowym w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia preliminowanych powyżej kosztów regulacyi, w których się także mieszczą wydatki na utrzymanie w czasie budowy i na zarząd, mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy czterdziestoma procentami;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6., ustępu 1. i §. 4., ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, dwudziestoma procentami;

c) państwowa dotacya budowli wodnych z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, czterdziestoma procentami.

Datki konkurencyjne, do których będą pociągnięci właściciele graniczących nieruchomości lub sąsiednich zakładów wodnych w myśl postanowień §. 51. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u kr. Nr. 38, służyć mają na częściowe pokrycie 40-procentowego datku funduszu krajowego, suma tych datków nie może jednak w myśl §. 4., ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 przekroczyć trzydziestu procent kosztów budowy.

§. 4.

Wysokość i termina płatności rocznych datków państwa i kraju oznaczy Administracya państwa wspólnie z Wydziałem krajowym.

§. 5.

Utrzymanie wykonanych robót po upływie okresu budowy zapewnione będzie osobną ustawą krajową.

§. 6.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oraz wpływ Administracyi państwa i Wydziału krajowego na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które wyda Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, a w którem będzie także ustanowiony termin rozpoczęcia i czas trwania budowy.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu.

Wiedeń, dnia 29. kwietnia 1899.

Franciszek Józef m. p.

Thun w. r. **Kast** w. r **Kaizl** w. r.

Nr. 69.

U s t a w a

z dnia 6. czerwca 1899 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jarosławia na pobór opłat policyjnych na rzecz funduszu miejscowych ubogich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina miasta Jarosławia pobierać będzie na rzecz funduszu miejscowych ubogich następujące opłaty policyjne:

1. Od każdego za opłatą wstępu urządzonego balu, pikniku, lub od każdej za opłatą wstępu urządzonej zabawy z tańcami czy to w publicznym czyli też w prywatnym lokalu, opłatę stosownie do uznania Magistratu wymierzoną według trzech klas: po sześć zł. (dwanaście koron), cztery zł. (ośm koron) lub dwa zł. (cztery korony).

Bale, pikniki, lub zabawy z tańcami, których cały czysty dochód przeznaczony jest na cel dobroczynny, wolne są od opłaty.

2. Od przedstawień teatralnych, koncertów, produkcyi sztuk konnych, ogni sztucznych, produkcyi prestydygitatorskich, magicznych i t. p. za każde przedstawienie opłatę stosownie do ocenienia Magistratu według trzech klas: po sześć zł. (dwanaście koron), cztery zł. (ośm koron) lub dwa zł. (cztery korony).

Przedstawienia z których cały czysty dochód przeznaczony jest na cele dobroczynne, wolne są od opłaty.

3. Od menażeryi, panoramy, kosmoramy, dioramy, ciemni optycznych (camera obscura), figur woskowych lub innych gabinetów, w stosunku do ich jakości i stosownie do uznania Magistratu, według trzech klas: po sześć zł. (dwanaście koron), cztery zł. (ośm koron) lub dwa zł. (cztery korony) za każdy tydzień, zaś po ośmnaście zł. (trzydzieści sześć koron), dwanaście zł. (dwadzieścia cztery koron) lub sześć zł. (dwanaście koron) za każdy miesiąc.

4. Od panoram przenośnych, (skrzynkowych), tudzież od arfistów i innych muzykantów i katarynkarzy zarobkujących po ulicach, placach i domach, tudzież w publicznych lokalach opłatę po dwadzieścia pięć centów (pięćdziesiąt halerzy, groszy) za każdy tydzień.

5. Od produkcyj muzycznych w lokalach publicznych, t. j. w restauracyach, piwiarniach, kawiarniach i szynkowniach opłatę po trzydzieści centów (sześćdziesiąt halerzy, groszy) za każdy wieczór.

Od produkcyj muzycznych zaś ze śpiewkami (tingle-tangle, café concert, café chantant) lub z przedstawieniami teatralnemi połączonych opłatę za każdy wieczór po jednym zł. (dwie korony).

Art. II.

Każde uszczuplenie dochodu funduszu miejscowych ubogich z powyższych opłat karane będzie grzywną przypadającą powyższemu funduszowi

w wysokości dwu do pięciokrotnej opłaty uszczuplonej, a w razie niemożności ściągnięcia tej grzywny aresztem w stosunku jednego dnia za każdych 5 zł. (dziesięć koron) grzywny.

Art. III.

Postępowanie karne w razie wykroczenia przeciw postanowieniom tej ustawy i orzekanie kar przysługa burmistrzowi miasta względnie jego zastępcy.

Art. IV.

Pod względem odwołania się od zarządzeń co do poboru powyższych opłat, tudzież od orzeczeń karnych obowiązują postanowienia ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. czerwca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłane dnia 25. lipca 1899. **Część VIII.**

Nr. 70.

U s t a w a

z dnia 3. czerwca 1899, zezwalająca w gminie miasteczka Niepołomice na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Niepołomice zezwala się pobierać przez lat dziesięć począwszy od r. 1899 do końca r. 1908 opłaty gminne od napojów spirytusowych według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu według stustopniowego alkoholometra po 5 ct. czyli od 100 litrostopni (hektolitra) alkoholu po 5 złr. w. a.;
2. od jednego litra rumu, araku, rosolisu, likieru, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych po 15 ct. czyli od hektolitra tych napojów po 1 złr. 50 ct. w. a.;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 złr. 20 ct. w. a.;
4. od jednego hektolitra miodu po 3 złr. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż czy własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Niepołomic.

Art. IV.

Ta opłata ciąży na konsumcyi w obrębie gminy i nie można obciążać nią ani produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Nr. 95 Dz. p. p. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 3. czerwca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 19. maja 1899 L. 30.430, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Boryniczach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Suchodołce na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem,

w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Boryniczach powiatu bobreckiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 35 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Suchodołce na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Boryniczach powiatu bobreckiego przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Suchodołce, z obowiązkiem utrzymania tak tego mostu jak i wszelkich innych mostów w obrębie gminy położonych oraz utrzymania drogi szutrowanej przy której most omycony jest położony.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 19. maja 1899 L. 31.149, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach powiatu sanockiego udzielonej Najwyższym postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 35 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach powiatu sanockiego przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach w kierunku gościńca rymanowskiego położonych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy przy moście krótszym od strony Nowotańca według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów, i osłów, oraz od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również pędzonej sztuki bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Członkowie gminy i obszaru dworskiego w Nadolanach wolni są od opłaty myta.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 73.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 19. maja 1899 L. 30.429, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 Dz. u. kr. Nr. 40 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 74.

U s t a w a

z dnia 7. czerwca 1899, o nakładaniu i pobieraniu myta na drogach powiatowych i gminnych I. klasy, objętych w zarząd Wydziału krajowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskim postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia ustawy z dnia 25. grudnia 1871 Dz. u. kr. Nr. 18 z r. 1872, tyczące się nakładania i pobierania myta: drogowego, mostowego i przewozowego na drogach krajowych mają być zastosowane do dróg powiatowych i gminnych I. klasy, objętych w zarząd własny Wydziału krajowego na mocy §. 35. ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Dochód z myta na drodze powiatowej lub gminnej I. klasy, będącej w zarządzie Wydziału krajowego, służyć ma wyłącznie do utrzymania przedmiotu omyconego, a to w myśl postanowienia §. 32. ust. 1 ustawy drogowej.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. czerwca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 75.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 9. maja 1899 L. 27.731, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. ilpca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowwskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 35 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta, a to myta drogowego i mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, drogowego 2 (dwa) ct., mostowego 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, drogowego 1 (jeden) ct., mostowego 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego, drogowego $^1/_2$ (pół) ct., mostowego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskim, z dnia 23. maja 1899 L. 31.842, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Wojniłowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Wojniłowie powiatu kałuskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 46 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Wojniłowie powiatu kałuskiego przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.
2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła, 2 (dwa) ct.;
b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 77.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 23. maja 1899 L. 31.971, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Rozhurczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Rozhurczu powiatu stryjskiego, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 29. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 47, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Rozhurczu powiatu stryjskiego, przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.

Konie, woły, krowy, muły i osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy Rozhurcza wolni są zupełnie od opłaty myta od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu, pod warunkiem udzielania obszarowi dworskiemu w Rozhurczu pomocy do ochrony promu w czasie wylewu rzeki.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 9. marca 1899 L. 27.732, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Brodów koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Brodów udzielonej ustawą z dnia 7. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 47 koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Brodów na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 7. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 47 z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Brodów pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach a mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;
b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;
c) przy drodze do Wielkich folwarków, obok starego okopiska;
d) przy drodze do Małych folwarków, obok skarbowego chmielnika;
e) na Jurydyce w miejscu dawnego wału miejskiego;
f) na Podzamczu naprzeciw skarbowego browaru;
g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi

a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39 część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 80, względnie ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Brodów pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886, względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymy-

wały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nie odpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów, nie mniej też funduszów w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Brody pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarków.

We Lwowie, dnia 9. maja 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 79.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 23. czerwca 1899 L. 68.706, o przedkładaniu deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1900—1901.

W myśl §. 39. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu 18. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1900/1901 termin od dnia 10. lipca do 10. sierpnia 1899 r.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego a temsamem do przedkładania dotyczących deklaracyi obowiązani są wszyscy trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem lub zajęciem na zysk obliczonem.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed lub najpóźniej w dniu rozpoczęcia, lub przedłożyć w tym samym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, która zastąpi w danym razie owe doniesienie.

W razie nieprzedłożenia deklaracyi w należytym terminie, czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowo powstających, może komisya podatku zarobkowego względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych, określonych bliżej w §§. 78 i 82 ustawy, przedkładać należy deklaracye właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

Wspomniane wyżej deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą wedle najlepszej wiedzy i sumienia, podawać je można pisemnie na przepisanych drukach, albo też ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Druków tych udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzaniu deklaracyi, do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

Do odbierania deklaracyi powołane są w miastach Lwowie i Krakowie c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyi urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące.

Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności niemiłych zarówno dla stron, jak dla władz, upoważniono władze podatkowe do wyznaczania w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyi.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 23. czerwca 1899.

Korytowski w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 24. czerwca 1899 L. 2463, zawierające zmianę §. 53 przepisów górniczo-policyjnych z dnia 16. września 1897 L. 2874, Nr. 65 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi.

Art. I.

§. 53 przepisów górniczo-policyjnych z dnia 16. września 1897 L. 2874 ma opiewać:

Bez osobnego zezwolenia c. k. Starostwa górniczego użycie materyałów rozsadzających w kopalniach wosku ziemnego nie jest dozwolone.

C. k. Starostwo górnicze zastrzega sobie możność udzielenia od wypadku do wypadku wyjątkowego zezwolenia na użycie materyałów rozsadzających przy robotach przygotowawczych w pustych pokładach, jeżeli z powodu szczególniejszych stosunków okaże się tego konieczna potrzeba i jeżeli się to nie sprzeciwi względom bezpieczeństwa, a w takim razie wyda oraz stosowne przepisy co do środków bezpieczeństwa, mających być przestrzeganymi.

Art. II.

Powyższe postanowienia wchodzą w życie z dniem ich ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi, wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 24. czerwca 1899.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 81.

U s t a w a

z dnia 22. czerwca 1899.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Paragrafy 1., 4. i 6. ustawy z dnia 1. grudnia 1889 Nr. 71, Dz. u. kr. zawierającej postanowienia o wynagrodzeniu za udzielanie nauki religii w publicznych szkołach ludowych, zostają zniesione w dotychczasowem brzmieniu i mają brzmieć, jak następuje:

§. 1. W publicznych pospolitych szkołach ludowych o czterech lub więcej klasach, tudzież w szkołach wydziałowych, ustanowieni będą osobni nauczyciele religii ze stałą płacą, jeżeli liczba godzin nauki religii we wszystkich klasach, w których mają jej udzielać, wynosi razem przynajmniej ośmnaście godzin tygodniowo a liczba uczniów ich wyznania i obrządku przenosi ośmdziesiąt.

Taki nauczyciel obowiązany jest aż do dwudziestu czterech godzin nauki, jeżeli zaś dobrowolnie udziela nauki w większej liczbie godzin, należy mu się dodatkowe wynagrodzenie od każdej godziny ponad liczbę dwadzieścia cztery.

Exhortę liczy się za dwie godziny.

Nauczyciel religii mianowany będzie dla jednej szkoły a to dla szkoły ludowej najwyższej kategoryi w miejscu istniejącej; można jednak nałożyć na niego obowiązek udzielania nauki religii także w innych publicznych szkołach ludowych w tej miejscowości aż do oznaczonej w ustępie pierwszym i drugim liczby godzin.

Gdzie stosunki tego wymagają, może Rada szkolna krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym ustanowić nauczyciela religii przy szkole cztero- lub więcej klasowej, nakładając na niego obowiązek udzielania nauki religii aż do oznaczonej ustawą liczby godzin także w szkołach innych miejscowości należących do tej samej parafii, względnie gminy wyznaniowej.

§. 4. Nauczycielowi religii osobno ustanowionemu przyznawane będą pobory służące nauczycielom tej szkoły, przy której jest ustanowiony; jednak nauczycielom religii posiadającym wykształcenie uniwersyteckie i kwalifikacyę do nauczania religii w szkołach wydziałowych przyznawaną będzie płaca w kwocie co najmniej 600 zł. rocznie

Co do innych stosunków służbowych podlega nauczyciel religii osobno ustanowiony, wszystkim przepisom ustaw, odnoszącym się do nauczycieli tej szkoły, dla której jest mianowanym, nie uwłaczając prawom, służącym zwierzchniczej władzy wyznaniowej.

Przeprowadzając te przepisy co się tyczy nauczycieli religii drogą ogólnych rozporządzeń, oraz stosując je do danych przypadków, będą władze szkolne o ile można, zasięgać opinii władz wyznaniowych.

§. 6. Za każdą godzinę w tygodniu nauki, udzielanej w wyższych klasach publicznych pospolitych szkół ludowych począwszy od czwartej, tudzież w szkołach wydziałowych, należy się tym nauczycielom w §. 5. wymienionym, wynagrodzenie 25 *zł*. rocznie, jeżeli władza szkolna stwierdzi, iż nauki udzielali rzeczywiście, a właściwa władza kościelna, a względnie przełożeństwo izraelickiej gminy wyznaniowej, poświadczy, że udzielali jej z dobrym postępem. Jednakże wynagrodzenie to należy się tylko tym nauczycielom, którzy z tytułu obowiązku duszpasterskiego w niższych trzech klasach nauki religii udzielali bezpłatnie.

Wypłata remuneracyi nastąpi z końcem każdego półrocza szkolnego.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w wykonanie z dniem 1. stycznia 1900 roku.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r

Nr. 82.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. lipca 1899 L. 7207/pr., o poborze dodatków do podatków państwowych bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1899.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 22. czerwca 1899 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajo-

wego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1899.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od wolnych od podatku domów w miastach, w wysokości 60 centów od każdego złr. w. a. całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do bezpośrednich podatków osobistych ustanowionych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 centów od każdego złr. w. a. całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. u. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków w ustępie 1) wymienionych w wysokości 49 ct., zaś do podatków w ustępie 2) wymienionych w wysokości 55 ct. od każdego złr. w. a. całej należytości tych podatków.

Wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. czerwca 1899 L. 21.382, podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 83.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 15. lipca 1899 L. 61.463, o zmianie nazwy gminy „Słoboda“ w powiecie brzeżańskim na „Słoboda złota“.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwami sprawiedliwości i skarbu reskryptem z dnia 12. czerwca 1899 L. 4114 zezwoliło na zmianę względnie uzupełnienie nazwy gminy „Słoboda“ w powiecie Brzeżany na „Słoboda złota“.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 25. sierpnia 1899. **Część IX.**

Nr. 84.

Ustawa

z dnia 26. czerwca 1899 o Radach szkolnych okręgowych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każdy powiat polityczny w każdoczesnych swoich granicach tworzy osobny okrąg szkolny, z osobną c. k. Radą szkolną okręgową, której siedzibą jest siedziba politycznej władzy powiatowej.

Każde miasto, rządzące się osobnym statutem, stanowi osobny okrąg szkolny, z osobną c. k. Radą szkolną okręgową.

§. 2.

W skład Rady szkolnej okręgowej wchodzą:

a) naczelnik politycznej władzy powiatowej, a w razie jego nieobecności urzędnik zastępujący go we władzy politycznej;

b) jeden duchowny z każdego wyznania i obrządku, liczącego w okręgu więcej niż tysiąc dusz; mianowanie duchownego członka Rady szkolnej okręgowej należy do wyższej władzy kościelnej; reprezentanta religii izraelickiej wybierają zwierzchności gmin wyznaniowych izraelickich w okręgu;

c) dwaj względnie trzej reprezentanci zawodu nauczycielskiego, z których jednego wybierze Konferencya okręgowa nauczycielska ze swego grona, drugim jest dyrektor seminaryum nauczycielskiego istniejącego w siedzibie lub w okręgu Rady szkolnej okręgowej, a gdzie taki zakład nie istnieje,

nauczyciel kierujący jednej ze szkół ludowych w okręgu przez Radę szkolną krajową wyznaczony, trzecim jest dyrektor jednej ze szkół średnich, jeżeli takie szkoły w siedzibie Rady szkolnej okręgowej istnieją, wyznaczony przez Radę szkolną krajową;

d) dwaj delegaci Rady powiatowej a nadto, jeżeli w okręgu znajduje się miasto objęte ustawą z dnia 13. marca 1889 r. Nr. 24 Dz. u. kr. jeden delegat Rady gminnej tego miasta;

e) inspektor szkolny okręgowy, a gdzie w okręgu jest dwóch lub więcej inspektorów, inspektorowie szkolni okręgowi dla okręgu ustanowieni.

§. 3.

Przewodniczącym Rady szkolnej okręgowej jest naczelnik politycznej władzy powiatowej (starosta), względnie kierownik starostwa. W razie nieobecności jego przewodniczy na posiedzeniu Rady zastępca przewodniczącego, którego Rada szkolna okręgowa wybiera ze swego grona bezwzględną większością głosów co trzy lata; w czynnościach zaś wymienionych w §. 19. niniejszej ustawy zastępuje przewodniczącego urzędnik zastępujący go we władzy politycznej.

§. 4.

Reprezentanci zawodu nauczycielskiego wychodzący z konferencyi okręgowej, będą obierani na trzy lata, tracą jednak swój mandat, jeżeli przed upływem tego czasu przestaną w okręgu pełnić funkcye nauczycielskie. Delegaci Rady powiatowej oraz delegat Rady gminnej będą obierani na czas swego mandatu do Rady powiatowej a względnie Rady gminnej. Reprezentanci zawodu nauczycielskiego wyznaczeni przez Radę szkolną krajową i duchowni członkowie pozostaną na swoim urzędzie, dopóki nie zostaną odwołani przez swoich mocodawców.

§. 5.

Dla Rad szkolnych okręgowych w miastach, rządzących się własnym statutem (Rad szkolnych okręgowych miejskich) stanowi się następujące wyjątki od przepisów objętych §§. 2—4:

a) w skład Rady szkolnej okręgowej miejskiej wchodzi jako naczelnik władzy politycznej prezydent miasta, a względnie wiceprezydent miasta zastępujący go w urzędowaniu;

b) każde wyznanie i obrządek, które liczy więcej niż 500 dusz w mieście, ma być reprezentowane w Radzie szkolnej okręgowej miejskiej przez swego delegata;

c) w skład Rady szkolnej okręgowej miejskiej wchodzi czterech reprezentantów zawodu nauczycielskiego, jeden nauczyciel i jedna nauczycielka wybrani przez konferencyę okręgową nauczycielską z jej grona, jeden dyrektor seminaryum nauczycielskiego męskiego (żeńskiego) i jeden dyrektor szkół średnich, wyznaczeni przez Radę szkolną krajową;

d) zamiast delegatów wymienionych w §. 2. d) wchodzą w skład Rady szkolnej okręgowej miejskiej trzej delegaci Rady miasta na czas trwania swego mandatu do Rady miasta;

e) oprócz inspektora, względnie inspektorów okręgowych w skład Rady szkolnej okręgowej miejskiej wchodzi radca magistratu, prowadzący referat spraw administracyjnych i ekonomicznych szkół ludowych.

§. 6.

Do strzeżenia religijnych interesów tych mieszkańców szkolnego okręgu, do których wyznania żaden z członków Rady szkolnej okręgowej nie należy, wybiera ta Rada dla każdego z wyznań osobnego doradcę.

§. 7.

Wszystkie w §§. 2., 3., 5. i 6. wyszczególnione mianowania i wybory wymagają zatwierdzenia Rady szkolnej krajowej.

§. 8.

Rada szkolna okręgowa w swoim okręgu:

a) zarządza szkołami ludowemi publicznemi oraz zakładami naukowymi i wychowawczymi, które z niemi są połączone z wyjątkiem szkół ćwiczeń przy seminaryach nauczycielskich;

b) sprawuje nadzór nad szkołami ludowemi prywatnemi oraz nad zakładami wychowawczymi prywatnymi dla młodzieży, która do uczęszczania do szkoły jeszcze nie jest obowiązaną, lub która do szkół ludowych uczęszcza;

c) wykonywa władzę zwierzchnią nad Radami szkolnemi miejscowemi oraz zarządza dochodami funduszu szkolnego okręgowego, gdzie fundusz taki istnieje.

Zakres działania i zadania Rady szkolnej okręgowej w tych trzech kierunkach określone są ustawami szkolnemi oraz rozporządzeniami, wydanemi na podstawie tych ustaw.

W szczególności ma Rada szkolna okręgowa:

1. zastępować na zewnątrz sprawy okręgu szkolnego, mieć dokładny przegląd stanu szkół w okręgu, tudzież starać się o prawem przepisany porządek w szkołach i ulepszenie ich, o ile to być może, tak w ogóle, jak i co do każdej szkoły z osobna;

2. starać się o ogłaszanie ustaw i zarządzeń wyższych władz szkolnych w przedmiocie spraw szkolnych, tudzież o przeprowadzenie tych ustaw i zarządzeń;

3. prowadzić pertraktacye co do regulowania i rozszerzenia szkół istniejących, tudzież co do zakładania nowych szkół, co do przyłączania do związku i wyłączenia ze związku szkolnego i przeprowadzać rozprawy konkurencyjne w sprawie budowy szkół;

4. opiekować się funduszami i fundacyami szkolnymi miejscowymi, o ile czynności te nie są zastrzeżone innym władzom;

5. opiekować się szkołami pod względem ekonomicznym i policyjnym, zajmować się zaopatrzeniem ich w odpowiednie budynki i wewnętrzne urządzenia, oraz w potrzeby rzeczowe o ile te czynności nie są zastrzeżone Radzie szkolnej miejscowej lub Radzie szkolnej krajowej;

6. używać środków przymusowych w razach ustawą oznaczonych, przyczem winni jej być pomocni c. k. Starostowie powiatowi;

7. tymczasowo obsadzać posady nauczycielskie, a współdziałać w stałem obsadzeniu posad, względnie posuwaniu nauczycieli na wyższe płace;

8. przeprowadzać śledztwa w przekroczeniach dyscyplinarnych nauczycieli i w sprawie innych braków, dostrzeżonych w szkole, rozstrzygać o tem w pierwszej instancyi, a względnie czynić wnioski do Rady szkolnej krajowej;

9. opiekować się nauczycielami, starać się o ich dalsze kształcenie, urządzać konferencye nauczycielskie, nadzorować biblioteki szkolne i biblioteki dla nauczycieli;

10. zarządzać nadzwyczajne inspekcye szkół;

11. zawiązywać i rozwiązywać Rady szkolne miejscowe, oraz oznaczać ich granice i siedziby;

12. udzielać objaśnień i opinii, przedkładać wnioski i peryodyczne sprawozdania do wyższych władz szkolnych.

§. 9.

Rada szkolna okręgowa zbiera się przynajmniej raz w miesiąc na zwyczajne obrady. Przewodniczący może według potrzeby, a winien na wniosek dwóch członków w przeciągu ośmiu dni zwołać nadzwyczajne posiedzenie.

Wszystkie sprawy, o których trzeba rozstrzygać, przedkładać sprawozdania lub wnioski mają być kolegialnie traktowane.

W porozumieniu z Radą szkolną krajową nada sobie Rada okręgowa regulamin czynności i określi bliżej kompetencyę Wydziału wykonawczego.

§. 10.

Do stanowienia uchwał potrzebną jest obecność więcej niż połowy członków.

Uchwały zapadają absolutną większością głosów. W razie równości głosów, rozstrzyga przewodniczący, który ma także prawo wstrzymać przeprowadzenie uchwał sprzeciwiających się według jego zdania obowiązującym przepisom i zasięgnąć natychmiast decyzyi Rady szkolnej krajowej.

Nad sprawami dotyczącemi nauki religii, ćwiczeń religijnych i nauczycieli religii obradować i głosować należy, o ile to tylko możliwem w obecności reprezentanta właściwego wyznania.

Przy obradach i głosowaniu nad sprawami, tyczącemi się osobistych interesów jednego z członków lub jego krewnych i powinowatych aż do czwartego stopnia, członek ten udziału mieć nie może.

Zażalenia przeciw orzeczeniom i zarządzeniom Rady szkolnej okręgowej rozstrzyga Rada szkolna krajowa. We wszystkich przypadkach, w których niema przepisanego innego terminu do wniesienia rekursu, należy zażalenia te wnosić w Radzie szkolnej okręgowej w terminie 14 dni, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia. Mają one moc odraczającą, o ile ustawa nie zawiera innego postanowienia.

§. 11.

W imieniu Rady szkolnej okręgowej załatwiać będzie bieżące czynności Wydział wykonawczy, do którego należą:

a) przewodniczący Rady szkolnej okręgowej, a w nieobecności jego urzędnik zastępujący go we władzy politycznej, w miastach z własnym statutem wiceprezydent miasta;

b) członek Rady szkolnej okręgowej w siedzibie tej Rady zamieszkały, a przez nią do tej funkcyi wybrany, w miastach z własnym statutem dwaj członkowie w ten sposób wybrani;

c) inspektor szkolny okręgowy, a względnie inspektorowie szkolni okręgowi, w razie zaś nieobecności inspektora, jeden z reprezentantów zawodu nauczycielskiego w Radzie zasiadający, a przez nią do funkcyi tej przeznaczony.

Nieobecność któregobądź z członków Wydziału wykonawczego wymienionych pod b) i c), o ile nie była spowodowaną winą przewodniczącego, nie wstrzymuje czynności tegoż Wydziału.

§. 12.

W sprawach wymagających pospiechu, chociażby kolegialnie miały być traktowane, może przewodniczący wydać bezpośrednie rozporządzenia, winien jednak bezzwłocznie, a najpóźniej na najbliższem posiedzeniu, zasięgnąć zatwierdzenia Rady szkolnej okręgowej.

§. 13.

Dla każdego okręgu szkolnego mianuje minister wyznań i oświaty osobnego inspektora szkolnego okręgowego na podstawie terna przedłożonego przez Radę szkolną krajową.

Dla okręgów liczących wiele szkół może minister wyznań i oświaty mianować kilku inspektorów szkolnych okręgowych.

Inspektorowie mianowani być mają zazwyczaj z grona nauczycieli, etat zaś ich i pobory ustanowione będą we właściwej drodze.

§. 14.

Inspektor szkolny okręgowy powołany jest głównie do sprawowania nadzoru dydaktyczno-pedagogicznego nad szkołami ludowemi.

W tym celu ma obowiązek odbywać wizytacye szkół peryodycznie, jest też upoważnionym do udzielania nauczycielom rad pod względem dydaktyczno-pedagogicznym i do zaradzenia spostrzeżonym wszelkim niedostatkom przez udzielanie na miejscu ustnych wskazówek i przestróg.

Inspektor okręgowy przewodniczy na okręgowych konferencyach nauczycielskich, o ile na nich nie obejmie przewodnictwa inspektor szkolny krajowy.

Inspektor okręgowy kwalifikuje nauczycieli pod względem ich pilności, zdolności i zachowania się, lecz orzeczenia kwalifikacyjne wystawione i podpisane przez inspektora, podpisuje także przewodniczący Rady szkolnej okręgowej, któremu służy prawo dodania własnych uwag.

Inspektor okręgowy powołany jest wreszcie w pierwszym rzędzie do starania się o dalsze kształcenie się nauczycieli.

§. 15.

Podczas wizytacyi powierzonych sobie szkół publicznych ma inspektor okręgowy przedewszystkiem uważać:

1. Na działalność Rad szkolnych miejscowych, a w szczególności na prowadzenie rachunków funduszu szkolnego miejscowego;

2. na przestrzeganie przepisów prawnych przy przyjmowaniu i uwalnianiu dzieci ze szkoły;

3. na zdolność, pilność, na zachowanie się nauczycieli w ogóle, na panującą w szkole karność, porządek i ochędostwo;

4. na przestrzeganie planu nauk, na metodę naukową i na postępy dzieci w ogóle i w każdym przedmiocie z osobna;

5. na zaprowadzone środki i przybory naukowe, tudzież na wewnętrzne urządzenie szkoły;

6. na ekonomiczne i hygieniczne stosunki szkoły, na stan budynku, ogrodu i gruntu szkolnego;

7. na czytelnie i biblioteki ludowe założone przy szkole za pozwoleniem Rady szkolnej krajowej i na dobór książek w nich złożonych.

Przy wizytacyi prywatnych zakładów szkolnych i wychowawczych winien inspektor szkolny okręgowy na to uważać, czy zakłady te odpowiadają warunkom, pod którymi były założone i czy nie przekraczają granic swego uprawnienia.

§. 16.

Inspektorowie szkolni okręgowi mają składać sprawozdania o swych czynnościach do Rady szkolnej okręgowej z dołączeniem potrzebnych wniosków i podaniem wskazówek, których na miejscu udzielili.

Sprawozdania te mają być przedłożone wraz z uchwałami wskutek nich zapadłemi Radzie szkolnej krajowej, która uwzględnia je w sprawozdaniach szkolnych przesyłanych do ministerstwa wyznań i oświecenia.

§. 17.

Rada szkolna okręgowa może zarządzać nadzwyczajne wizytacye szkół przez osobnych delegatów, którzy mają jej z poczynionych spostrzeżeń zdawać sprawę, nie mają jednak prawa udzielać nauczycielom wskazówek dydaktyczno-pedagogicznych.

Członkowie Rady szkolnej okręgowej mają prawo zwiedzać osobiście szkoły ludowe swego okręgu, nie mogą jednak wchodzić na lekcye religii wyznania, do którego sami nie należą.

Mogą oni z poczynionych spostrzeżeń swoich zdawać sprawę Radzie szkolnej okręgowej i swoim mocodawcom, nie mają atoli prawa udzielać ich bezpośrednio nauczycielom.

§. 18.

Doradcy Rady szkolnej okręgowej (§. 6.) mają prawo zwiedzać znajdujące się w okręgu szkoły, do których uczęszczają dzieci ich wyznania, aby się przekonać o ich stanie, tudzież mają prawo być obecnymi przy peryodycznych wizytacyach tychże przez inspektorów szkolnych okręgowych; wreszcie mają prawo donosić Radzie szkolnej okręgowej o zrobionych przez siebie spostrzeżeniach i czynić wnioski w celu polepszenia rzeczonych szkół.

Rada szkolna okręgowa ma zasięgać zdania doradców we wszystkich sprawach zostających w związku z ich powołaniem, doradcy zaś mogą uczestniczyć we wszystkich nad tem obradach Rady szkolnej okręgowej z głosem stanowczym.

§. 19.

Przewodniczący Rady szkolnej okręgowej kieruje jej biurem, porucza członkom Rady wpływające sprawy do referowania i wykonywa uchwały Rady lub porucza ich wykonanie.

Wykonanie pewnych uchwał na miejscu może jednak Rada za zgodą swego przewodniczącego powierzyć osobnemu delegatowi lub delegatom. Delegatem Rady w sprawach dydaktyczno-pedagogicznych jest inspektor szkolny okręgowy.

Polityczna władza powiatowa dostarcza Radzie szkolnej okręgowej potrzebnych ubikacyi i sił pomocniczych, opędza także jej potrzeby kancelaryjne.

W miastach rządzących się własnym statutem gminnym daje Radzie szkolnej okręgowej ubikacye i niezbędne siły pomocnicze reprezentacya gminna; potrzeby kancelaryjne opędzane będą z funduszów gminnych

§. 20.

Członkowie Rady szkolnej okręgowej sprawują swoje czynności bezpłatnie i mają tylko prawo do zwrotu kosztów podróży na posiedzenie tejże Rady, w myśl postanowień ust. państwowej z dnia 30. marca 1879 Nr. 48 Dz. u. p.

§. 21.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy przestają obowiązywać §§. 20—41. ustawy krajowej z dnia 25. czerwca 1873 o władzach nadzorczych

miejscowych i okręgowych dla szkół ludowych Nr. 255 Dz. u. k., względnie z dnia 6. grudnia 1887 Nr. 67 Dz. u. kr.

§. 22.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi wyznań i oświecenia i ministrowi spraw wewnętrznych.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r. **Bylandt** w. r.

Nr. 85.

Ustawa

z dnia 6. lipca 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca postanowienia artykułu 11. ustawy z dnia 1. stycznia 1889 (Dz. u. kr. Nr. 16) w brzmieniu ustawy z dnia 5. maja 1896 (Dz. u. kr. Nr. 34) i postanowienia artykułu 12. tejże ustawy z dnia 1. stycznia 1889 w brzmieniu ustawy z dnia 15. czerwca 1892 (Dz. u. kr. Nr. 40) o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Artykuły 11. i 12. ustawy z dnia 1. stycznia 1889 (Dz. u. kr. Nr. 16) w brzmieniu ustawy z dnia 5. maja 1896 (Dz. u kr. Nr. 34), względnie w brzmieniu ustawy z dnia 15. czerwca 1892 (Dz. u. kr. Nr. 40) o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych, zostają w dotychczasowem brzmieniu uchylone i mają odtąd opiewać:

Art. 11.

A). Roczne płace nauczycieli szkół ludowych publicznych dzielą się na następujące klasy:

a) w szkołach pospolitych:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem dla połowy posad w każdem mieście 900 zł., dla drugiej połowy posad 800 zł.

II. klasa w miastach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24) dla $^1/_4$ części ogółu posad 800 zł., dla $^1/_4$ części posad 700 zł., dla $^2/_4$ części posad 600 zł.

III. klasa w gminach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51) dla $^1/_4$ części ogółu posad 700 zł., dla $^1/_4$ części posad 600 zł., dla $^2/_4$ części posad 500 zł.

IV. klasa w reszcie gmin dla $^1/_4$ części posad w każdym powiecie 500 zł., dla $^1/_4$ części posad 450 zł., dla $^2/_4$ części posad 400 zł.

b) w szkołach wydziałowych osobnych i w klasach wydziałowych połączonych z pospolitemi:

I. klasa w miastach, rządzących się własnym statutem dla połowy posad w każdem mieście 1.000 zł., dla drugiej połowy 900 zł.

II. klasa w innych miastach dla połowy ogółu posad 900 zł., dla drugiej połowy 800 zł.

B). Płaca roczna stałego młodszego nauczyciela wynosi w klasie I. płac 500 zł., w klasie II. płac 450 zł., w klasie III. płac 400 zł., w klasie IV. płac 350 zł.

C). Wynagrodzenie nauczycieli tymczasowo ustanowionych oznacza Rada szkolna krajowa, nie może ono jednak wynosić mniej niż 250 zł. rocznie, ani przewyższać poborów nauczyciela stałego, którego miejsce nauczyciel tymczasowy zastępuje.

Art. 12.

Przy posuwaniu do płac wyższych w obrębie każdej klasy uwzględniać należy obok nienagannej i skutecznej służby okoliczność, że nauczyciel obarczony jest rodziną. Do płacy najwyższej w klasie II. i III. płac w szkołach pospolitych, posunięci być mogą tylko nauczyciele kierujący szkołami o pięciu lub więcej klasach, tudzież tacy nauczyciele tychże szkół, którzy posiadają egzamin kwalifikacyjny dla szkół wydziałowych.

§. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1900 roku.

§. 3.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi oświaty.

Ischl dnia 6. lipca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 86.

Rozporządzenie

c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 21. lipca 1899 L. 17.920, w sprawie wynagrodzenia przypadającego nauczycielom tymczasowo ustanowionym w publicznych szkołach ludowych.

Na podstawie artykułu 11. ustawy z dnia 6. lipca 1899 Nr. 85 Dz. u. i rozp. kr. rozporządza c. k. Rada szkolna krajowa w sprawie wynagrodzenia przypadającego nauczycielom tymczasowo ustanowionym w publicznych szkołach ludowych co następuje:

§. 1.

Jeżeli c. k. Rada szkolna krajowa zezwoli na poruczenie nauczycielowi stałemu zastępstwa nauczyciela w innej szkole, w takim razie nauczycielowi temu należą się wszystkie pobory, przywiązane do posady, którą tymczasowo zajmuje.

§. 2.

Nauczyciel mianowany tymczasowo bądź dla zastępstwa nauczyciela stałego, bądź na czas opróżnienia posady etatowej, bądź też na posadzie nadetatowej, pobiera:

a) w szkołach wydziałowych I. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 540 zł., II. klasy płac nauczycielskich 480 zł. rocznie;

b) w szkołach pospolitych I. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 480 zł. rocznie, jeżeli posiada egzamin kwalifikacyjny, a 420 zł. rocznie, jeżeli posiada tylko egzamin dojrzałości z seminaryum nauczycielskiego;

c) w szkołach pospolitych II. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 420 *zł.* rocznie, jeżeli posiada egzamin kwalifikacyjny, a 360 *zł.* rocznie, jeżeli posiada tylko egzamin dojrzałości z seminaryum nauczycielskiego;

d) w szkołach pospolitych III. i IV. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 300 *zł.* rocznie, jeżeli posiada egzamin kwalifikacyjny lub co najmniej egzamin dojrzałości z seminaryum nauczycielskiego.

§. 3.

Nauczyciel tymczasowy pomocniczy nie posiadający przepisanej kwalifikacyi nauczycielskiej pobiera wynagrodzenie 250 *zł.* rocznie.

§. 4.

W myśl artykułu 16. ustawy z 15. czerwca 1892 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40 pobierają nauczyciele tymczasowi w miastach i miasteczkach dodatek na mieszkanie wynoszący 10% ich wynagrodzenia (§§. 2 i 3).

§. 5.

Nauczycielom tymczasowym, powołanym na czas opróżnienia posady starszego nauczyciela przy szkole wydziałowej lub przy szkole pospolitej pięcio- i sześcio-klasowej, może c. k. Rada szkolna krajowa przyznać wszystkie pobory najniższego stopnia płacy starszego nauczyciela, jeżeli posiadają egzamin kwalifikacyjny do szkół wydziałowych.

§. 6.

Nauczycielowi któremu tymczasowo poruczono kierownictwo szkoły, należy się przez czas zastępstwa, jeżeli ono trwa dłużej jak trzy miesiące, dodatek za kierownictwo i mieszkanie przywiązane do tej posady, o ile mieszkanie nie służy rzeczywistemu kierownikowi lub wdowie i sierotom po kierowniku (art. 48. ustawy z 1. stycznia 1889 Nr. 16 Dz. u. i rozp. kraj.)

§. 7.

Jeżeli wskutek niniejszego rozporządzenia nauczyciel tymczasowy w swoich poborach miałby ponosić uszczerbek, zatrzymuje dotychczasowe pobory, dopóki pozostaje na zajmowanej obecnie posadzie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od 1. stycznia 1900 r. Z dniem tym przestaje obowiązywać rozporządzenie c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 12. czerwca 1896 L. 12.838 (Nr. 35 Dz. u. i rozp. kraj.)

We Lwowie dnia 21. lipca 1899.

Za c. k. Namiestnika:

Bobrzyński w. r.

Nr. 87.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 21. lipca 1899 L. 74.126, w sprawie opustu podatku gruntowego i domowego na r. 1899.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do IX. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 28. czerwca 1899 L. 33.134 (Dz. p. p. Nr. 117) nastąpi w roku 1899 opust w wysokości $12\frac{1}{2}$ proc. od przypisanych na ten rok należytości podatku gruntowego, a $11\frac{2}{10}$ proc. od przypisanych na ten rok należytości podatku domowego z wyjątkiem podatku 5-procentowego od dochodu z budynków od tegoż podatku uwolnionych.

Opust ten obliczany będzie tylko co do rządowych należytości podatkowych z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zapisany zostanie w książeczkach podatkowych względnie w nakazach płatniczych odnoszących się do wspomnianych wyżej podatków po obliczeniu opustu przypadającego za rok 1899 na każdego poszczególnego kontrybuenta.

Kiedy uwidocznienie to będzie mogło nastąpić podadzą urzędy podatkowe w swoim czasie osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

Korytowski w. r.

Nr. 88.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 24. lipca 1899 L. 79.382, oznaczające drogi lądowe, któremi począwszy od dnia 1. sierpnia 1899 wolno będzie transportować opodatkowany cukier w ilościach większych niż dwa kilogramy w wzajemnym obrocie między krajami korony węgierskiej względnie Bośnii i Hercegowiny a królestwami i krajami reprezentowanemi w Radzie państwa.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 19. lipca 1899 L. 40.089 i odnośnie do artykułu 3. część VIII. ces. rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 dotyczącego obrotu cukrem opodatkowanym między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa, krajami korony węgierskiej i krajami Bośnii i Hercegowiny, podaje się niniejszem do wiadomości, że począwszy od dnia 1. sierpnia 1899 na razie tylko następującemi tutejszo krajowemi drogami (oprócz dróg żelaznych) wolno będzie w kierunku od granicy węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa transportować opodatkowany cukier w ilościach większych niż dwa kilogramy, a mianowicie:

Kraj koronny	Miejscowość w Węgrzech	Kierunek drogi	Najbliższy oddział straży skarbowej w Galicyi
ku Galicyi	z Csacza	przez Zwardoń Szare	Żywiec
	z Namestó	„ Przyborów Jeleśnia	Żywiec
	z Ó-Falu	„ Czorsztyn	Nowy Targ
	z Palocsa	„ Muszynę	Muszyna
	z A. Szvidnik	„ Barwinek	Dukla
	z Mezõ Laborcz	„ Jaśliska	Dukla
	z Sztak-csin	„ Pass Strubb	Baligród
	z N. Berezna	„ Sionki	Turka
	z Alsó-Vereczke	„ Tucholkę	Skole

Spis powyższych dróg lądowych znajduje się we wszystkich oddziałach straży skarbowej i można go tam przeglądać.

Nr. 89.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 3. sierpnia 1899 L. 74.330, którem zmienione zostaje rozporządzenie z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582, tyczące się oględzin żywych zwierząt na stacyach kolejowych w Galicyi.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 17. lipca 1899 L. 16.646, c. k. Namiestnictwo zmieniając drugi ustęp punktu 4. rozporządzenia z 26. listopada 1898 L. 92.582, w sprawie nadawania i wyładowania poszczególnych sztuk zwierząt żywych na stacyach kolejowych w Galicyi, postanawia, że ustęp ten ma w przyszłości opiewać jak następuje:

„Wyjątkowo można w stacyach, które nie są ustanowione jako stacye do ładowania i wyładowania zwierząt, nadawać i wyładowywać poszczególne zwierzęta, jednak nie więcej niż sześć sztuk w jednym dniu, bez poprzednich oględzin, lecz tylko wtedy, jeżeli transport przeznaczony jest do jednej ze stacyj kolejowych w Galicyi“.

Inne postanowienia tutejszego rozporządzenia z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582 pozostają niezmienione.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lidl w. r.

Nr. 90.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 9. lipca 1899 L. 46.542, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Jaśle koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Warzycko-Lubelskiej i Frysztacko-Brzosteckiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakow-

skiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Jaśle udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 35 koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Warzycko-Lubelskiej i Frysztacko-Brzosteckiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Jaśle przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Warzycko-Lubelskiej i Frysztacko-Brzosteckiej pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z wyż wymienionych dróg przy jednej zaporze według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. lipca 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłane dnia 20. września 1899. **Część X.**

Nr. 91.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 10. sierpnia 1899 L. 8291/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. lipca 1899, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych a to:

I.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Surmaczówce powiatu Jarosławskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Lubaczówce w Surmaczówce.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Surmaczówce powiatu Jarosławskiego prawo do pobierania myta od mostu na rzece Lubaczówce w Surmaczówce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo tegoż obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 1 (jeden) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej przy drodze gminnej I. kl. Czasław-Wiśniowa-Wierzbanowa.

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce jako władzy zarządzającej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej przy drodze gminnej I. kl. Czasław-Wiśniowa-Wierzbanowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem powiatowego funduszu dróg gminnych w dobrym stanie z zastosowaniem postanowień zawartych w §§. 19., 25., 26., 32. ust. 1. i 35. ust. 2. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, oraz z zastrzeżeniem, iż użyteczne części mostu omyconego nabyte zostaną przez pomienioną Reprezentacyę powiatową od dotychczasowego właściciela drogą dobrowolnej umowy lub drogą wywłaszczenia w sposób wskazany w §. 8. ustawy powołanej, co jednak nie wstrzymuje wykonywania powyższego prawa nadanego Wydziałowi powiatowemu.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od była pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy Wiśniowej wolni są od opłaty myta.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Bochni koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Stradomce.

Art. I.

Radzie powiatowej w Bochni nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Stradomce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. pst. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Domaradz-Strzyżów i od przewozu przez rzekę Wisłok pod Strzyżowem.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Domaradz-Strzyżów i od przewozu przez rzekę Wisłok pod Strzyżowem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Na drodze powiatowej Domaradz-Strzyżów w szczególności:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Od przewozu przez rzekę Wisłok pod Strzyżowem w szczególności:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego, od wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat, jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. III

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Białej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Biała-Jawiszowice.

Art. I.

Radzie powiatowej w Białej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Biała-Jawiszowice, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.,

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Lisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Sanie w Dwerniku.

Art. I.

Radzie powiatowej w Lisku nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Sanie w Dwerniku, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Lisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Hoczewce w Hoczwi.

Art. I.

Radzie powiatowej w Lisku nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Hoczewce

w Hoczwi, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy, i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Samborze nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Jarosławiu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Lubaczówce w Monasterzu.

Art. I.

Radzie powiatowej w Jarosławiu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Lubaczówce w Monasterzu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 3 (trzy) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 3 (trzy) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

X.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Śniatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Załucze-Ilińce.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Załucze-Ilińce Wydziałowi powiatowemu w Śniatynie jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5 lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gmin Rudniki i Ilińce są zupełnie wolni o tych opłat mytniczych.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Iwaczów dolny-Obarzańce.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Iwaczów dolny-Obarzańce Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła cięźkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XII.

Uchwała

o udzieleniu obszarom dworskim w Monastercu w Mostach i Terszakowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Dniestrze.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta, mianowicie:

1. Obszarowi dworskiemu w Monastercu powiatu Rudeckiego od mostu na rzece Dniestrze w Monastercu.

2. Obszarowi dworskiemu w Mostach powiatu Rudeckiego od mostu na rzece Dniestrze w Mostach.

3. Obszarowi dworskiemu w Terszakowie powiatu Rudeckiego od mostu na rzece Dniestrze w Terszakowie.

Pomienione obszary dworskie obowiązane są utrzymywać przedmioty omycone w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy za zgodą politycznej władzy powiatowej do objęcia przedmiotów omyconych w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo tychże obszarów dworskich.

Art. II.

Opłatę myta od mostów w art. I. wyszczególnionych pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gmin w Mostach i Terszakowie wolni są od opłaty myta przez tamtejsze obszary dworskie pobieranego.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowone ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie w Tyrawie solnej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Mrzygłodem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się gminie w Tyrawie solnej powiatu Sanockiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę San pod Mrzygłodem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo pomienionej gminy.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) ct.;

d) od jednej osoby 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy w Tyrawie solnej wolni są od opłaty myta przewozowego pod Mrzygłodem.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże. Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 10. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 45, którą nadane było gminie w Tyrawie solnej prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę San pod Mrzygłodem.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 92.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. sierpnia 1899 L. 51.064, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Buczacza na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Buczacza na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do po-

datku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć t. j. od roku 1900 do końca roku 1904.

We Lwowie, dnia 11. sierpnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 93.

U s t a w a

z dnia 4. lipca 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Od płynów w niniejszej ustawie wyszczególnionych, a w kraju spożywanych, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego opłaty konsumcyjne, tudzież dodatki do pobieranych na rzecz skarbu państwa podatków konsumcyjnych.

§. 2.

W obrębie kraju całego pobierany będzie 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

§. 3.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa podlegać będą krajowej opłacie konsumcyjnej:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może (z wyjątkiem araku, rumu i koniaku) przy ich wprowadzeniu do spożycia w obręb linii akcyzowej; dalej przy wyprowadzeniu tych płynów na ten sam cel ze składu wolnego lub podlegającej opłacie konsumcyjnej gorzelni, położonych w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, a to w kwocie 3 centów (sześć groszy) od

każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, według studzielnego alkoholometra (hektolitrostopień alkoholu, liter alkoholu). W tej samej wysokości pobieraną będzie opłata, jako dodatek do państwowej opłaty produkcyjnej od gorzelń tej opłacie w myśl ustawy państwowej z dnia 20. czerwca 1888 podlegających, a w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa położonych.

2. Rum, arak, koniak, likier, jakoteż wszystkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej Lwowa i Krakowa w kwocie 4 zł. (8 koron) od każdego hektolitra.

3. Piwo wszelkiego rodzaju tak przy wprowadzeniu, jak i przy wyrobie w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w oznaczonych okręgach akcyzowych, będą zwracane (restytuowane) w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, w jakim zwracane bywają wedle istniejących przepisów opłaty, względnie dodatki gminne.

§. 4.

We wszystkich innych miejscowościach kraju podlegać będą krajowym opłatom konsumcyjnym:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może (z wyjątkiem rumu, araku i koniaku) w kwocie 3 ct. w. a. (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu według studzielnego alkoholometra (hektolitro-stopień alkoholu, litr alkoholu).

2. Rum, arak, koniak, likier tudzież wszelkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, w kwocie 4 zł. (ośm koron) od hektolitra.

3. Piwo wszelkiego rodzaju w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

§. 5.

Krajowe opłaty konsumcyjne wyszczególnione w §. 4. nie mogą obciążać ani produkcyi ani handlu, przeto opłaty te nie mogą być pobierane ani przy wyrobie palonych gorących spirytusowych płynów i piwa, ani też przy tychże wprowadzeniu do miejscowości lub w obręb kraju.

§. 6.

Od krajowych opłat konsumcyjnych, wymienionych w §. 3. i 4. niniejszej ustawy, wolne są te palone gorące spirytusowe płyny, którym według §. 6. ustawy o opodatkowaniu wódki z dnia 20. czerwca 1888, Dz. p. p. Nr. 95, przyznane jest uwolnienie od opłaty konsumcyjnej.

§. 7.

Spory, jakoteż przekroczenia niniejszej ustawy i odnośnych rozporządzeń wykonawczych, podlegają rozpoznaniu i orzeczeniu władz politycznych.

§. 8.

Władze polityczne mają prawo nakładać grzywny porządkowe do wysokości 100 zł. i kary kontrawencyjne do 20-krotnej wysokości tej kwoty, o którą skarb krajowy ukrócić zamierzano a ewentualnie kary aresztu i zasądzać winnych na koszta postępowania.

Orzeczenie karne może postanowić zarazem konfiskatę trunków i sprzętów służących do popełnienia przekroczenia. Koszta postępowania, grzywny i kary kontrawencyjne ściągane będą w drodze egzekucyi politycznej.

§. 9.

Koszta postępowania wpływać będą do kasy c. k. władzy politycznej, grzywny zaś i kary kontrawencyjne do funduszu krajowego.

§. 10.

Dodatki do podatku konsumcyjnego, ustanowione w §. 2. niniejszej ustawy, pobierane będą razem z odnośnym podatkiem i przez te same organa.

Pobór opłat konsumcyjnych, ustanowionych przez §§. 3. i 4. niniejszej ustawy, unormowanym zostanie rozporządzeniem, wydać się mającem przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 11.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1900, a przestaje obowiązywać z dniem 31. grudnia 1904.

§. 12.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Ischl, dnia 4. lipca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r. **Kaizl** w. r.

Nr. 94.

U s t a w a

z dnia 12. sierpnia 1899, obowiązująca w gminie król. stoł. miasta Krakowa o obowiązku właścicieli połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu powyższej gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel położonego w obrębie gminy król. stoł. miasta Krakowa domu nie mającego studni, lub mającego studnię o wodzie niezdrowej, obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy lub placu, połączyć dom swój z rzeczonym wodociągiem.

Właściciele domów, które powstaną dopiero po otwarciu powyższego wodociągu, muszą bezwarunkowo połączyć domy swe z miejskim wodociągiem, będą natomiast wolni od obowiązku urządzenia studni wymaganej podług §. 26. ustawy budowniczej dla miasta Krakowa z dnia 18. lipca 1883, Dz. u. k. Nr. 63.

Połączenie domów z wodociągiem nastąpić ma podług przepisów regulaminu technicznego (§. 12.) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§. 2.

Właściciel domu ponosi koszta połączenia od granicy swej posiadłości i koszta wewnętrznego urządzenia. Koszta doprowadzenia wody do wspomnianej wyżej granicy, ponosi gmina miasta Krakowa.

§. 3.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej w przeciągu trzech lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy, lub odnośnym placu.

Jeśli właściciel nie wykona tego połączenia w powyższym terminie, może gmina miasta Krakowa wykonać je na jego koszt i niebezpieczeństwo.

Domy, które powstaną dopiero po otwarciu wodociągu, mają być z nim połączone przed wydaniem konsensu na ich zamieszkanie, lub użytkowanie.

§. 4.

Od obowiązku określonego w §. 1. ustęp pierwszy, może uwolnić Magistrat m. Krakowa tych właścicieli domów, którzy nie wcześniej jak w sześć miesięcy, a najpóźniej w dwa lata po zaprowadzeniu wodociągu wykażą się poświadczeniem c. k. Zakładu dla badania środków spożywczych, urządzonego w Krakowie na podstawie ustawy z dnia 16. stycznia 1896, Dz. p. p. Nr. 89 z r. 1897, że woda w ich studniach jest zdrową.

Uwolnienie to może jednak Magistrat odwołać, jeśli przy następnem badaniu wody okaże się, że stała się niezdrową.

Koszta ponownego badania wody ponosi gmina jeśli woda uznaną zostanie za zdrową, zaś właściciel domu, jeśli woda uznaną zostanie za niezdrową.

§. 5.

W wypadkach na uwzględnienie zasługujących, a w szczególności gdy koszta połączenia w stosunku do wartości domu będą za wysokie, może Rada miejska uwolnić od obowiązku w §. 1. określonego, jeśli dostateczne zaopatrzenie domu w zdrową wodę jest zapewnione, czy to z powodu blizkości studni publicznej, czy też w inny sposób.

Na żądanie właścicieli i po zbadaniu stosunków miejscowych, może Rada miejska również zezwolić na urządzenie kosztem właścicieli i dla zakładów przemysłowych lub kolonii robotniczych, położonych w obrębie gminy miasta Krakowa, stosownej liczby studzien wodociągowych, zamiast połączenia poszczególnych domów z wodociągiem miejskim.

§. 6.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem wodociągu miejskiego, jego utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie m. Krakowa prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt licząc od dnia oddania wodociągu na użytek publiczny, podatku gminnego aż do wysokości pięciu procentów (5%) zeznanego i przez władze sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

§. 7.

Za zużywanie wody przewyższające zwyczajne użycie, t. j. do picia, gotowania, prania, czyszczenia, kąpieli i t. p., jak n. p. na cele przemysłowe a mianowicie dla łazienek, zajazdów, hoteli, kawiarni, ogrodów, wodotrysków i t. p., tudzież w tych budynkach, do których §. 6. się nie stosuje, jak n. p. w budynkach rządowych, krajowych, dworcach kolei żelaznych i t. p. może gmina miasta Krakowa pobierać opłaty, według wydać się mającej taryfy.

§. 8.

W granicach zakreślonych w §. 6. i po uwzględnieniu dochodu z opłat (§. 7.) ma Rada miejska corocznie ustanowić wysokość gminnego podatku od czynszów najmu.

§. 9.

Podatek gminny (§. 6.) i opłaty za używanie wody (§. 7.) ponosić mają lokatorowie, względnie używający wody.

Za podatek gminny odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności, z prawem regresu do swych lokatorów. Opłaty zaś za używanie wody (§. 7.), ściągane będą wprost od pobierających wodę.

Sposób uiszczania tych należytości określi regulamin (§. 12).

§. 10.

Podatek gminny i opłaty (§. 9.) ściągane będą w obrębie gminy m. Krakowa, podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§. 11.

Odpisanie rządowego podatku domowo-czynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§. 6.).

§. 12.

Regulamin techniczny (§. 1.), taryfę opłat (§. 7.), sposób uiszczania podatku gminnego i opłat (§. 9.) i w ogóle rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy, uchwali Rada miasta.

Uchwała ta wymaga jednak do swej ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W taki sam sposób może nastąpić zmiana regulaminu, taryfy, lub w ogóle rozporządzenia wykonawczego.

§. 13.

W sprawach objętych niniejszą ustawą przysługuje stronom bezpośrednio interesowanym prawo wnoszenia rekursu w zwykłym toku instancyi i w przeciągu 14-dniowego terminu, a to na ręce Magistratu miasta.

§. 44.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 15.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 12. sierpnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 95.

Ustawa

z dnia 14. lipca 1899, zezwalająca gminie miasteczka Leżajsk na pobór opłat gminnych od piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Leżajsk zezwala się pobierać przez lat 10 (dziesięć) począwszy od roku 1899 do końca 1908, opłaty gminne od piwa i miodu w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra piwa po 60 ct. w. a.;
2. od jednego hektolitra miodu po 1 zł. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina administracyjna miasteczka Leżajsk.

Art. IV.

Ta opłata ciąży na konsumcyi w obrębie gminy i nie można obciążać nią ani produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl dnia 14. lipca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 96.

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1899, zezwalająca gminie miasteczka Krościenko na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Krościenko zezwala się pobierać przez lat dziesięć począwszy od roku 1899 do końca roku 1908, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu według stustopniowego alkoholometra po 4 ct., czyli od 100 litrostopni (hektolitra) alkoholu po 4 zł. w. a.;
2. od jednego litra rumu, araku, rozolisu, likieru, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych po $1\frac{1}{2}$ ct., czyli od hektolitra tych napojów po 1 zł. 50 ct. a. w.;
3. od jednego litra wiśniaku, maliniaku, dereniaku i t. p. po $1\frac{1}{2}$ ct. w. a.;
4. od jednego hektolitra piwa po 1 zł. w. a.;
5. od jednego hektolitra miodu po 2 zł. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Krościenko.

Art. IV.

Ta opłata cięży na konsumcyi w obrębie gminy, i nie można obciążać nią ani produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888, Dz. p. p. Nr. 95, wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 97.

Ustawa

z dnia 14. lipca 1899, o zezwoleniu gminie miasteczka Mielca na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Mielca zezwala się pobierać przez lat sześć od 1. lipca 1899 do 30. czerwca 1905 opłaty gminne od napojów spirytusowych,

tudzież od piwa i miodu w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 3 ct. od litrostopnia alkoholu, czyli od hektolitra 100% alkoholu po 3 zł.;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych (likieru, rozolisu, koniaku, rumu, araku, śliwowicy i t. p.) po 1½ ct., czyli od jednego hektolitra po 1 zł. 50 ct.;

3. od jednego hektolitra piwa po 80 ct.;

4. od jednego hektolitra miodu po 4 zł.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Mielca.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z 20. czerwca 1888, Dz. p. p. Nr. 95, wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 98.

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1899, zezwalająca gminie miasteczka Dębicy na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. napojów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasteczka Dębicy zezwala się pobierać od r. 1899 do końca r. 1904 opłaty gminne od poniżej wyszczególnionych napojów w obręb gminy wprowadzanych, albo też w niej wyrabianych i w jej obrębie zużywanych, podług następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra piwa 1 zł. 20 ct. w. a.

2. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć 100 stopniowym alkoholometrem od stopnia alkoholu po 8 ct., czyli od hektolitra alkoholu po 8 zł. w. a.

3. od hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, dereniaku i t. p. napojów 6 zł. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje wyszczególnione w art. I. dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest gmina administracyjna miasteczka Dębicy.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy administracyjnej, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

W wypadkach, w których wódka wolną jest od opłaty podatku konsumcyjnego w myśl §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888, Dz. p. p. Nr. 95, wolną jest ona także od opłaty gminnej w art. I. wyszczególnionej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 99.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 24. sierpnia 1899 L. 8588/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1899, raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwały Sejmu krajowego z dnia 2., 14., 21., 24. i 28. marca b. r., któremi udzielono wymienionym poniżej reprezentacyom powiatowym, gminom i obszarom dworskim koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dróg, mostów i przewozów na przeciąg lat pięciu.

I.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików.

Art. I.

Radzie powiatowej w Cieszanowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kałuszu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bołochówce w Niegowcach.

Art. I.

Radzie pawiatowej w Kałuszu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Bołochówce w Niegowcach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Łańcucie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga.

Art. 1.

Radzie powiatowej w Łańcucie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. k. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kołomyi koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kołomyi nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowy.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na

rzece Wisłoku w Żarnowy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzągu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Bełzko-Warężkiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Bełzko-Warężkiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru;

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.;

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Pobór myta rozpocznie się dopiero po oddaniu drogi Bełzko-Waręzkiej do użytku publicznego na długości 7·880 kilometrów.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie w Kamionce Strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzece Bugu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się gminie w Kamionce Strumiłowej powiatu Kamioneckiego, prawo do pobierania myta na rzece Bugu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych $2^1/_2$ (dwa i pół) ct;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Przeworsk-Markowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Przeworsk-Markowa Wydziałowi powiatowemu w Łańcucie jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19, 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu zezwolenia na pobór opłaty myta drogowo-mostowego na drodze powiatowej Hubicze-Borysław-Schodnica.

Art. I.

Radzie powiatowej w Drohobyczu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta drogowo-mostowego na drodze powiatowej Borysław-Schodnica, na rzecz funduszu konserwacyjnego pomienionej drogi względem mostu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Art. IV.

Z dniem wejścia w wykonanie tej uchwały zostaje zniesioną koncesya do poboru myta drogowego na powyższej drodze w Mraźnicy, udzielona uchwałą Sejmu krajowego, zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895, Dz. u. kr. Nr. 28

X.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale.

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnobrzegu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na stacyi w Mokrzyszowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od cydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 10. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 45, którą nadane było Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do poboru myta mostowego na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozów na rzece Sole w Hecznarowicach w Nowej wsi pod Starem miastem, tudzież od mostu względnie od przewozu na rzece Wiśle w Kaniowie starym.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta obszarowi dworskiemu w Hecznarowicach i obszarowi dworskiemu w Nowej wsi, powiatu Bialskiego od przewozów na rzece Sole a to pierwszemu z nich w Hecznarowicach, zaś drugiemu w Nowej wsi pod Starem miastem, tudzież gminie w Kaniowie starym powiatu Bialskiego, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Od przewozów powyżej w art. I. wyszczególnionych na rzece Sole:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

2. Od mostu względnie przewozu na rzece Wiśle w Kaniowie starym:

a) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

b) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

c) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałówki, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

d) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.;

e) wyłącznie tylko przy przewozie: od każdej osoby, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co niniejszem podaje się do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 28. sierpnia 1899 L. 8181/pr., o zmianie §§. 89. i 90. statutów Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu zatwierdziło rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1899 L. 24.562 zmianę §§ 89. i 90. statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchwaloną na posiedzeniu Sejmu krajowego z dnia 24. marca 1899 z powodu uchwalonego na tem samem posiedzeniu a Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lipca 1899 zatwierdzonego podwyższenia gwarancyi funduszu krajowego za zwrot wkładek oszczędności lokowanych w Banku krajowym i za opłatę odsetek od tych wkładek do wysokości 6,000.000 zł. a mianowicie:

Dotychczasowe brzmienie ustępów 2. i 4. §. 89. i ustępu 2. §. 90. statutu Banku krajowego uchyla się a ustępy te na przyszłość opiewać mają:

Ustęp 2. §. 89. Najmniejsza wkładka wynosić może 5 zł. w. a., ogólna suma wkładek oszczędności łącznie z zapadłemi odsetkami nie może przenosić sumy 6,000.000 zł. w. a.

Ustęp 4. §. 89. Zwrot wkładek oszczędności i opłatę odsetek od tychże wkładek, poręcza posiadaczom książeczek wkładkowych przedewszystkiem Bank krajowy swojemi aktywami i funduszem rezerwowym, a w dalszym rzędzie (subsydyarnie) aż do wysokości sześciu milionów złotych w. a. gwarantuje te wypłaty fundusz krajowy.

Ustęp 2. §. 90. Ogólna suma wydanych asygnat kasowych nie może przenosić sumy 2,000.000 zł. w. a.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Nr. 101.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. sierpnia 1899 L. 87.502.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 8. sierpnia 1899 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. marca 1899, zezwalającą gminie Bór wilkowski powiatu Bialskiego, na pobór w roku 1899 dodatków do podatków bezpośrednich w wysokości 200%, a to z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od tego dodatku.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. sierpnia 1899 L. 20.370 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 31. sierpnia 1899.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 102.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 25. lipca 1899, L. 46.766 w przedmiocie przedłużenia koncesyi do pobierania myta kopytkowego na rzecz utrzymywania dróg, ulic i placów miasta Buczacza, na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie udzielonej ustawą z dnia 7. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 48, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na rzecz utrzymywania dróg, ulic i placów miasta Buczacza na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich przedłuża się Wydziałowi powiatowemu buczackiemu jako Władzy nadzorującej, na rzecz funduszu drogowego gminy miasta Buczacza na prze-

ciąg dalszych lat trzech, prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 7. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 48, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie, postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Myto kopytkowe ma być pobierane na ośmiu rogatkach, mianowicie:

1. na drodze krajowej z Monasterzysk wiodącej, gdzie gościniec z Barysza wpada;
2. na drodze z Potoka do Buczacza wiodącej;
3. na drodze z Przewłoki do granicy terytoryum buczackiego;
4. na drodze prowadzącej z Buczacza przez Nagorzankę do gościńca czortkowsko-monasterzyskiego;
5. na drodze przez Nagorzankę do targowicy bydła wiodącej;
6. na drodze z Trybuchowiec przez Fedor do Buczacza;
7. na drodze krajowej z Czortkowa do Buczacza;
8. na drodze krajowej strussowsko-buczackiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct. w. a.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct. w. a.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/_2$ (pół) ct. w. a.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia zarządu drogowego, a względnie gminy miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39, część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. i r. kr. Nr. 80, względnie ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi krajowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe Wydziałowi krajowemu, czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego, wykonuje Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt zarządu drogowego.

Art. X.

Gdyby Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełnił, zarządzi polityczna Władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886, względnie

ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a zarząd drogowy miasta nie utrzymywał ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używał w sposób nie odpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas Wydział krajowy w porozumieniu z polityczną Władzą krajową ustanowi odpowiedni organ do sprawowania zarządu drogowego miasta Buczacza w myśl §. 28. ust. 5. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Buczacza pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarków.

Lwów, dnia 25. lipca 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 103.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 1. września 1899 L. 87.542.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 8. sierpnia 1899 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. marca 1899, zezwalając gminie miasta Biała na pobór w roku 1899 dodatku do podatków bezpośrednich w wysokości 105%, a to z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od rzeczonego dodatku.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. sierpnia 1899 L. 21.330, podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 1. września 1899.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 10. października 1899. Część XI.

Nr. 104.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. września 1899 L. 10.006/pr., którem wydane zostają w porozumieniu z Wydziałem krajowym przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93, o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

I. Krajowe opłaty konsumcyjne i dodatki do podatku konsumcyjnego państwowego.

§. 1.

Od płynów w ustawie z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93 wyszczególnionych, a w kraju spożywanych, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego opłaty konsumcyjne, tudzież dodatki do pobieranych na rzecz Skarbu Państwa podatków konsumcyjnych, a mianowicie:

§. 2.

W obrębie kraju całego pobierany będzie 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

§. 3.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa podlegać będą krajowej opłacie konsumcyjnej:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, z wyjątkiem araku, rumu i koniaku, przy ich wprowadzeniu do spożycia w obręb linii akcyzowej; dalej przy wyprowadzeniu tych płynów na ten sam cel, ze składu wolnego lub podlegającej opłacie konsumcyjnej gorzelni, położonych w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, a to w kwocie 3 ct. (sześciu groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, według studzielnego alkoholometra (hektolitrostopień alkoholu, liter alkoholu), czyli 3 zł. (6 koron) od każdego hektolitra 100-stopniowego spirytusu. W tej samej wysokości pobieraną będzie opłata, jako dodatek do państwowej opłaty produkcyjnej od gorzelń tej opłacie w myśl ustawy państwowej z dnia 20. czerwca 1888 podlegających, a w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa położonych;

2. rum, arak, koniak, likier, jakoteż wszystkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej Lwowa i Krakowa w kwocie 4 zł. (ośmiu koron) od każdego hektolitra;

3. piwo wszelkiego rodzaju tak przy wprowadzeniu jak i przy wyrobie, w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w oznaczonych okręgach akcyzowych, będą zwracane w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, w jakim zwracane bywają wedle istniejących przepisów opłaty, względnie dodatki gminne.

§. 4.

We wszystkich innych miejscowościach kraju podlegać będą krajowym opłatom konsumcyjnym:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem rumu, araku i koniaku) w kwocie 3 ct. w. a. (sześciu groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu według studzielnego alkoholometra (hektolitrostopień alkoholu, liter alkoholu), czyli 3 zł. (6 koron) od każdego hektolitra 100-stopniowego spirytusu;

2. rum, arak, koniak, likier, tudzież wszelkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, w kwocie 4 zł. (ośmiu koron) od hektolitra;

3. piwo wszelkiego rodzaju w kwocie 50 ct. (1 korony) od hektolitra.

§. 5.

Krajowe opłaty konsumcyjne, wyszczególnione w §. 4. nie mogą obciążać ani produkcyi ani handlu, przeto opłaty te nie mogą być pobierane ani

przy wyrobie palonych gorących spirytusowych płynów i piwa, ani też przy tychże wprowadzeniu do miejscowości lub w obręb kraju.

§. 6.

Wolne od krajowych opłat konsumcyjnych (§§. 3. i 4. ustawy), są te palone gorące spirytusowe płyny, którym według §. 6. ustawy o opodatkowaniu wódki z dnia 20. czerwca 1888 Dz p. p. Nr. 95, względnie rozporządzenia Cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 przyznane jest uwolnienie od opłaty podatku konsumcyjnego.

II. Organa dla poboru dodatków do podatku konsumcyjnego państwowego.

§. 7.

Pobór dodatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego, wykonywany będzie razem z podatkiem państwowym i przez te same organa.

III. Organa dla poboru samoistnych opłat krajowych konsumcyjnych.

§. 8.

Do poboru samoistnych opłat krajowych od napojów w §. 4. ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93 wymienionych, ustanowione będą przez Wydział krajowy okręgi poborowe w całym kraju.

Okręgi akcyzowe miast Lwowa i Krakowa stanowić będą oddzielne dla siebie okręgi poborowe.

§. 9.

W każdym okręgu poborowym będzie ustanowiony przez Wydział krajowy organ do poboru samoistnych opłat krajowych i do wykonywania kontroli, a w miarę potrzeby także filialne urzędy tegoż organu.

§. 10.

Każda gmina otrzyma za pośrednictwem c. k. Starostwa zawiadomienie, do którego okręgu poborowego ma należeć i gdzie będzie ustanowioną siedziba poborowego organu.

Obwieszczenie to poda Zwierzchność gminna wszystkim mieszkańcom do wiadomości.

W razie zarządzenia zmian w granicach okręgu, lub w siedzibie organu poborowego, gmina dodatkowo w czasie właściwym zawiadomioną zostanie.

IV. Obowiązek do uiszczania samoistnych krajowych opłat konsumcyjnych.

§. 11.

Dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego obowiązany jest uiszczać każdy, kto płaci od tych napojów podatek konsumcyjny państwowy.

§. 12.

Do uiszczania samoistnych opłat krajowych od napojów w §. 4 ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93 wymienionych, obowiązani są:

1. Przemysłowcy i przedsiębiorstwa przemysłowe, trudniący się wyszynkiem i drobną sprzedażą tych napojów, lub sprzedający je w dowolnych ilościach wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia bez względu na to, gdzie napoje nabyli względnie zkąd sprowadzili.

Za drobną sprzedaż uznaje się sprzedaż napojów w naczyniach mniejszych jak $^1/_2$ hektolitra.

2. Producenci i hurtowni handlarze od tych napojów, które bądź sami szynkują, bądź sprzedają w dowolnych ilościach wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia.

Napoje te winny być przechowane w oddzielnych ku temu przeznaczonych lokalnościach.

Jeżeli zaś producenci i hurtowni handlarze napoje w ilościach nawet mniejszych jak przepisanych dla sprzedaży hurtownej nie wprost konsumentom lecz drobnym sprzedawcom w celu wyszynku lub dalszej sprzedaży odstępują i okoliczność ta udowodnioną zostanie, to nie są obowiązani do uiszczenia opłaty.

Producenci, hurtownicy i przemysłowcy obowiązani są także uiszczać opłaty od napojów spożywanych przez siebie i rodzinę, lub wydawanych bezpłatnie swoim domownikom, sługom i innym osobom.

Także wszelkie stowarzyszenia konsumcyjne, resursy, kasyna, kantyny i tym podobne przedsiębiorstwa, zakłady, korporacye i spółki, a więc i wojskowe, obowiązane są do uiszczenia tej opłaty, jeżeli napoje na własny rachunek lub za pośrednictwem i na rachunek osób do tego przeznaczonych (kantyniarzy, pełnomocników, zarządców i t. p.) swoim członkom lub komukolwiek innemu do użytku w granicach kraju, płatnie lub bezpłatnie rozdają lub odstępują, o ile opłata od tych napojów już nie została uiszczoną.

Obowiązek uiszczania opłat ciąży na wyszczególnionych wyżej przemysłowcach i spółkach, skoro tylko rozpoczną wykonywanie którejbądź czynności wyżej opisanej, bez względu, czy otrzymali koncesyę lub zezwolenie do prowadzenia przemysłu, a względnie do ukonstytuowania spółki.

3. Każdy, kto sprowadza na swój własny użytek napoje w jakiejkolwiek ilości z po za granic kraju, lub z okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, o ile w tym ostatnim wypadku te napoje nie zostały już opłacone (§. 15.).

V. Sposób pobierania opłat krajowych konsumcyjnych.

§. 13.

Pobór będzie wykonywany:

1. We własnej administracyi podług taryfy w ustawie oznaczonej przez organa z ramienia Wydziału krajowego do tego ustanowione, albo

2. w drodze solidarnych ugód ze wszystkimi, albo z większą ilością przemysłowców trudniących się sprzedażą napojów opłacie podlegających, lub w drodze ugód z pojedyńczymi przemysłowcami, albo

3. w drodze wydzierżawienia.

Osoby upoważnione do pobierania opłat na mocy zawartych ugód solidarnych lub umów dzierżawnych, wchodzą we wszystkie prawa i obowiązki Wydziału krajowego tak pod względem poboru jak i wykonywania kontroli.

Wszelkie opłaty przypadające funduszowi krajowemu tak od osób, z któremi ugoda została zawarta, jakoteż od dzierżawców, wreszcie od organów zajmujących się bezpośrednio poborem opłat konsumcyjnych krajowych, winny być w terminach oznaczonych wnoszone do ustanowionych przez Wydział krajowy urzędów, względnie organów poborowych.

§. 14.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa pobór samoistnych opłat konsumcyjnych krajowych od napojów w §. 3. niniejszego rozporządzenia wymienionych, uskuteczniać się będzie w ten sam sposób, jak pobór opłat konsumcyjnych miejskich i dodatków gminnych.

§. 15.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, przy wyprowadzaniu opłaconych napojów po za obręb tych okręgów, będą zwracane interesowanym stronom w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, jak to ma miejsce według istniejących przepisów przy opłatach, względnie dodatkach gminnych.

§. 16.

We wszystkich innych miejscowościach kraju (z wyjątkiem okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa) przemysłowcy, korporacye, spółki i inne osoby w §. 12. ust. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia wymienione, zajmujące się wyszynkiem, drobną sprzedażą lub sprzedażą konsumentom do bezpośredniego spożycia napojów, ulegających w myśl §. 4. ustawy opłatom konsumcyjnym krajowym, jakoteż osoby którym służy prawo dysponowania tymi trunkami obowiązani są dnia 1. stycznia 1900 a ci, którzy taki proceder po 1. stycznia 1900 rozpoczną, najpóźniej na trzy dni przed rozpoczęciem procederu podać do rąk organu poborowego właściwego okręgu oznajmienie na piśmie, które ma zawierać:

a) Imię i nazwisko podającego, rodzaj jego przemysłu lub przedsiębiorstwa, a względnie nazwę lub firmę spółki czy zakładu, które zastępuje;

b) oznaczenie dokładne numeru konskrypcyjnego domu, nazwy ulicy, dzielnicy, miejscowości jakoteż gminy, gdzie się znajdują lokalności do przedsiębiorstwa przeznaczone. Jeżeli strona posiada w obrębie okręgu kilka takich osobno położonych lokalności własnych, czy też wynajętych, powinna je osobno oznajmić;

c) opisanie szczegółowe każdej odrębnej lokalności z jej częściami (szynkownie, sklepy, magazyny, składy, piwnice, schowki, pokoje gościnne i t. p.) w których strona przechowuje, zbywa i wydaje napoje, lub to czynić zamierza, wraz z tajnemi komunikacyami, jeżeli takie w tych lokalnościach istnieją;

d) objaśnienie czy podający sam się trudni zarządem lokalności przedsiębiorstwa, a jeżeli nie, podanie imienia, nazwiska i charakteru zastępcy, który ma udzielać organom poborowym żądanych wyjaśnień;

e) określenie, czy i z którymi lokalnościami są połączone pomieszkania strony, jej rodziny, zastępcy, sług, dalej, czy te lokalności znajdują się w tem samem zabudowaniu, co lokalności określone pod b) i c), względnie, gdzie się znajdują;

f) doniesienie, czy strona obowiązana do uiszczania opłat konsumcyjnych krajowych, posiada lub prowadzi gorzelnie, browary, fabryki rumu, araku, koniaku, likierów i słodzonych napojów spirytusowych gorących i t. p. lub też handel hurtowny trunkami opłacie krajowej podlegającymi, wreszcie, czy wykonuje prawo propinacyi, lub koncesyonowany wyszynk słodzonych napojów.

W tych wypadkach powinna strona oznajmić w opisie, gdzie są umieszczone odnośne lokalności przemysłowe, fabryczne i t. p. jakoteż czy i jakie istnieją komunikacye między niemi, a lokalnościami oznaczonemi pod b) i c).

O każdej zmianie jaka zajdzie w szczegółach oznaczonych od a) do f) włącznie, powinna strona zawiadamiać organ poborowy przynajmiej na trzy dni przed dokonaniem zmiany, a jeżeli zmiana nastąpiła bez jej woli i winy, najpóźniej w 24 godzin po zdarzonym wypadku.

Organ poborowy może żądać urządzenia osobnego wchodu do lokalności oznaczonych pod b) i c) w taki sposób, ażeby żaden przedmiot podlegający opłacie, w tajemny sposób nie mógł być tam wprowadzony lub wyprowadzony, może dalej żądać oznaczenia tych lokalności numerami, a zewnątrz odpowiednim napisem lub przerwania komunikacyi z lokalnościami oznaczonemi pod f).

Żądaniom powyższym, o ile w razie sprzeciwienia się strony przez właściwą władzę w mocy utrzymane zostaną, strona obowiązana jest zadość uczynić kosztem własnym w czasie jak najkrótszym, względnie w terminie oznaczonym.

Do producentów i handlarzy hurtownych, odnoszą się powyższe postanowienia tylko o tyle, o ile się trudnią także wyszynkiem, drobną sprzedażą lub sprzedażą napojów konsumentom do bezpośredniego spożycia.

Jeżeli więc producent lub handlarz hurtowny zamierza wykonywać wyszynk, drobną sprzedaż lub sprzedaż napojów konsumentom do bezpośredniego spożycia wprost z miejsca produkcyi, lub ze swego stanowiska przemysłowego, winien przeznaczone do tego ilości napojów złożyć w pewnej odosobnionej i zgłosić się mającej przestrzeni, a drobna sprzedaż, wyszynk lub sprzedaż napojów w dowolnych ilościach wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia może się odbywać tylko z tego lokalu.

§. 17.

Jeżeli przemysłowcy i inne osoby w §. 12. ust. 1. i 2. wymienione, z wyjątkiem prowadzących swój proceder wewnątrz okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, przy podaniu oznajmienia złożą deklaracyę, iż ani w lokalnościach, w których prowadzą proceder ani też w mieszkaniach, składach, piwnicach do nich należących lub wynajętych, większej ilości napojów opłacie podlegających, niż jeden hektoliter, przechowywać nie będą, organa poborowe mają prawo, ale nie obowiązek uwolnić ich od składania urzędom poborowym opisów lokalności w ustępach b), c), e), f) poprzedniego paragrafu określonych.

§. 18.

Każda strona do uiszczenia opłat wedle §. 12. ust. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia obowiązana, (a zatem także producenci i hurtowni handlarze, o ile się trudnią wyszynkiem, drobną sprzedażą i sprzedażą napojów wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia) która w dniu 1. stycznia 1900 posiadać będzie piwa $^1/_4$ hektolitra lub więcej, zaś palonych płynów spirytusowych, których zawartość alkoholu, przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, dalej rumu, araku, koniaku, likierów tudzież wszelkich innych słodzonych, palonych napojów więcej jak 10 liter (z wyjątkiem okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa) obowiązana jest napoje te zgłosić właściwemu organowi poborowemu w dniu 1. stycznia 1900.

W zgłoszeniu należy szczegółowo zamieścić rodzaj, gatunek i ilość rzeczonych napojów, jako też naczyń w których się one znajdują.

Od tych zapasów, o ile są przeznaczone do bezpośredniego spożycia, opłata powinna być uiszczoną równocześnie ze zgłoszeniem. Przytem należy jednak odliczyć te kwoty, które tytułem krajowej opłaty konsumcyjnej już z mocy ustawy z dnia 15. kwietnia 1894 Dz. ust. kraj. Nr. 33. uiszczone zostały.

Po 1. stycznia 1900 powinna każda strona do uiszczenia opłat obowiązana, a zatem także producenci i hurtowni handlarze, o ile się trudnią wyszynkiem, drobną sprzedażą i sprzedażą napojów wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia (§. 12. ust. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia) zgłaszać pisemnie czy ustnie każdy dalszy przybytek napojów przynajmniej na 12 godzin przed wprowadzeniem do lokalności, na ich przechowywanie przeznaczonych.

Tak lokale jak i naczynia do przechowywania napojów przeznaczone, mają być oznaczone numerami, które w zgłoszeniu podać należy.

Jeżeli napoje, zgłoszone do wyszynku, drobnej sprzedaży lub do sprzedaży wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia, przechowywane będą w osobnym oddzielnym lokalu, to ewentualnemu opieczętowaniu podlegają zapasy tych napojów tylko w tym lokalu; przeciwnie ani lokalności w gorzelniach, browarach i fabrykach likierów, ani wolne składy i magazyny przeznaczone do hurtownej sprzedaży, zamykane być nie mogą.

Zapasy gorących palonych płynów spirytusowych i słodzonych gorących palonych napojów w wolnych składach i magazynach przechowane mają być tylko utrzymywane w ewidencyi a organ poborowy ma prawo w każdym czasie przekonywać się o stanie powyższych zapasów w magazynach przeznaczonych do hurtownego handlu i w wolnych składach.

Także każde wydanie wódki (spirytusu) i słodzonych gorących napojów spirytusowych z miejsca produkcyi, wolnego składu lub magazynu przeznaczonego dla hurtownego handlu, jakoteż każde wydanie piwa z magazynu dla hurtownego handlu przeznaczonego ma być organowi poborowemu w przeciągu 24 godzin zgłoszone za pomocą arkusza zgłoszeń i rewizyi.

Jeżeli strona uiszcza opłatę za zgłoszone napoje, czy to zapasowe, czy po pierwszym dniu zgłoszenia sprowadzone równocześnie z wniesieniem zgłoszenia, otrzyma boletę (czyli kwit), którą należycie przechować winna.

Opłaconych napojów jednak nie można wprzód wprowadzać do lokalności wyżej oznaczonych, dopóki pomieniona boleta znajdować się nie będzie w tych lokalnościach.

Organowi poborowemu służy prawo umieszczania na naczyniach z napojami opłaconymi stosownej oznaki.

Konsumenci obowiązani do uiszczenia opłaty według §. 12. ust. 3. powinni nabyte napoje przed ich sprowadzeniem oznajmić właściwemu organowi poborowemu i równocześnie z oznajmieniem uiścić przypadającą opłatę.

§. 19.

Dla strony wnoszącej zgłoszenie oznaczone w §. 18. bez równoczesnego uiszczenia opłaty, wygotuje organ poborowy arkusz zgłoszeń i rewizyi w dwóch egzemplarzach, z których jeden zatrzyma, drugi zaś doręczy stronie, oznaczając na nim dzień doręczenia.

Dalsze zgłoszenia strony interesowanej wpisywać będzie organ poborowy do obydwóch egzemplarzy arkusza zgłoszeń, które tak strona jak i organ poborowy podpiszą.

Na wypadek zatracenia przez stronę swojego egzemplarza arkusza zgłoszeń, lub uszkodzenia go w ten sposób, iż odnośne zapiski odczytać się nie dadzą, egzemplarz znajdujący się w zachowaniu organu poborowego stanowi wyłącznie dowód prawny o stanie napojów opłaconych i nieopłaconych, nim strona otrzyma nowy arkusz.

§. 20.

Przemysłowcy i inne osoby w §. 12. ust. 1. i 2. wymienione, które w kraju z wyjątkiem okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa (§. 14.) zajmują się przeróbką spirytusu na rum, arak, likier, rosolisy, koniaki i inne słodzone napoje gorące tak zwanym domowym sposobem, obowiązani są przed wprowadzeniem ich do lokalności, w których odbywa się wyszynk, drobna sprzedaż, lub sprzedaż napojów wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia, zgłosić je właściwemu organowi poborowemu w sposób określony w §§. 18. i 19. niniejszego rozporządzenia.

§. 21.

Od napojów umieszczonych w naczyniach nie obejmujących pół hektolitra jako do bezpośredniej konsumcyi przeznaczonych, opłata krajowa ma być jednocześnie ze zgłoszeniem właściwemu organowi poborowemu uiszczona.

§. 22.

Napoje, przy zgłoszeniu nieopłacone, nie mogą być do przeznaczonych na ich przechowywanie lokalności wprzód wprowadzone, dopóki arkusz zgłoszeń z poświadczeniem uskutecznionego zgłoszenia nie będzie się znajdował w oznaczonych lokalnościach.

Organowi poborowemu służy prawo zabezpieczenia naczyń zawierających napoje nieopłacone swoją pieczęcią lub innem urządzeniem tak, aby napoje bez wiedzy organu nie mogły być z nich usunięte. Obowiązkiem zaś strony jest dołożyć wszelkiego starania, aby owe zabezpieczenie nie było naruszone lub uszkodzone i ażeby naczynie w jakikolwiek sposób nie było otwierane.

§. 23.

Jeżeli strona chce napoje nieopłacone lub w myśl poprzedniego paragrafu ubezpieczone:

a) użyć do wyszynku, drobnej sprzedaży lub na swoją potrzebę;

b) przelać do naczyń mających mniej niż pół hektolitra objętości;

c) przelać do innych naczyń, obejmujących pół hektolitra lub więcej;

d) uwolnić od urządzenia zabezpieczającego względnie zdjąć pieczęć lub inne znaki;

e) odstąpić komu trzeciemu;

f) wytransportować za granicę kraju;

g) jeśli w ogóle przedsiębrać zamierza jakąś zmianę z napojami jeszcze nieopłaconemi, do czego zalicza się także rozcieńczenie spirytusu lub sporządzenie rumu, araku, koniaku, esencyi ponczowej, likierów i innych słodzonych spirytusowych płynów — powinna zamierzoną czynność przynajmniej na 12 godzin naprzód oznajmić organowi poborowemu przy przedłożeniu arkusza zgłoszeń i w wypadkach a) i b) uiścić organowi poborowemu przypadającą od tych napojów opłatę, w. wypadku e) podać na żądanie organu poborowego osobę, której i miejsce, gdzie napój ma być odesłany.

Organ poborowy winien na arkuszu zgłoszeń uskutecznić odpowiednią adnotacyę, a w razie uiszczenia opłaty wydać stronie boletę.

Usunięcia urządzeń ubezpieczających dopełnić winien organ poborowy w godzinę po zgłoszeniu lub uiszczeniu przypadającej opłaty, a gdyby tego nie dopełnił, wolno samej stronie czynności tej dokonać.

§. 24.

Napoje nieopłacone w arkuszu zgłoszeń zapisane, mają być odpisane bez zażądania uiszczenia opłaty:

a) jeżeli strona je odstępuje innym do uiszczenia opłaty obowiązanym, lub je wysyła za granicę (§. 23., lit. f), albo zwraca producentowi;

b) jeżeli napoje zostaną przypadkowo zniszczone, a strona najpóźniej w ciągu sześciu godzin dostarczy wiarygodnego dowodu, iż to rzeczywiście nastąpiło;

c) jeżeli napój został zepsuty i do użycia dla ludzi niezdatny, i jeżeli go strona w obecności organu poborowego zniszczy, lub za jego wiedzą producentowi odeszle.

VI. Grzywny porządkowe i kary kontrawencyjne.

§. 25.

Wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia, a mianowicie:

a) nieprzedłożenie w czasie właściwym opisu lokalności;

b) podanie w opisie lokalności dat i okoliczności z prawdą niezgodnych, lub zaniechanie doniesienia o zaszłych zmianach;

c) niezgłoszenie pierwotnych zapasów lub później wprowadzonych napojów i nieuiszczenie opłaty, tudzież nie zgłoszenie wódki, spirytusu lub piwa, wydanych z miejsca produkcyi, wolnego składu względnie z magazynu dla handlu hurtownego (§. 18.);

d) zgłoszenie (zameldowanie) mniejszej od rzeczywistej ilości napojów;

e) przechowywanie napojów opłacie podlegających w innych lokalnościach niż wykazuje § 16., lit. b) i c);

f) przechowywanie napojów w ilości większej niż jeden hektoliter wbrew podanej deklaracyi (§. 17.);

g) sprzeciwienie się wejściu organów poborowych i kontrolujących do lokalności w opisie wymienionych, lub z nimi połączonych; — tudzież wejściu do magazynów i wolnych składów (§. 18);

h) naruszenie pieczęci lub innego zamknięcia urzędowego lub oznak urzędowych, jeżeli nie będzie udowodnione, że przypadkowo nastąpiło;

i) niedostarczenie organowi poborowemu żądanych wyjaśnień o napojach opłacie podlegających, a mianowicie sprzeciwienie się przejrzeniu arkusza zgłoszeń i rewizyi;

j) wcześniejsze wprowadzenie lub wyprowadzenie napojów z lokalności w §. 16. wymienionych, niż tego wymagają przepisy niniejszego rozporządzenia;

karane będą przez władze polityczne według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 Dzien. p. p. Nr. 198 grzywnami od 1 do 100 zł. w. a. lub aresztem od 6 godzin do 14 dni, a w razie uszczuplenia dochodów funduszu krajowego, nadto karami kontrawencyjnemi do wysokości 20-krotnej tej kwoty, o którą fundusz krajowy uszczuplono lub na uszczuplenie narażono, przyczem orzeczoną być może także konfiskata trunków i sprzętów służących do popełnienia przekroczenia.

Tak grzywny, jak kary kontrawencyjne, tudzież przedmioty skonfiskowane wpływają do funduszu krajowego.

VII. Prawa organów poborowych i kontrolujących.

§. 26.

Organa poborowe mają oznaczyć siedzibę urzędową stosownym napisem na zewnątrz uwidocznionym, i są obowiązane zachować godziny urzędowe od

8. z rana do 8. wieczór bez przerwy, zaś w niedzielę i święta od 8. do 10. rano i od 5. do 7. popołudniu.

Organom poborowym i ich zastępcom przysługują następujące prawa:

a) mogą wchodzić do przeznaczonych na przechowanie i sprzedaż napojów lokalów przemysłowych stron do uiszczenia opłat obowiązanych, od godziny 7. rano do godziny 9. wieczór, bez względu, czy odbywa się tam jaka manipulacya z rzeczonymi napojami lub nie, żądać otwarcia takowych, gdyby były zamknięte, jak również okazania zapasu wszelkich napojów;

b) mogą sprawdzać na miejscu opisy lokalności, żądać okazania bolet (kwitów), arkuszów zgłoszeń i rewizyi, jakoteż innych poświadczeń, wydanych stronom przez organa poborowe; — przeglądać je, zabierać za rewersem i sprawdzać stan napojów opłaconych i nieopłaconych;

c) spisywać, o ile tego uznają potrzebę, protokoły o wyniku czynności powyżej wskazanej, udzielać je stronom do przeczytania, zadyktowania uwag i do podpisania.

W ubikacyach, zostających pod opieką prawną ustawy z dnia 28. października 1862 (Nr. 88. Dz. ust. państw.) poszukiwania (rewizye) mogą się odbywać tylko w miarę i wedle przepisów tej ustawy.

Doniesienia o spostrzeżonych przekroczeniach (§. 25.) mają organa poborowe wnosić do politycznej Władzy powiatowej.

§. 27.

Zaległe u solidarnych spółek ugodowych lub u pojedynczych przemysłowców kwoty ugodowe, mają być na żądanie Wydziału krajowego przez Władze polityczne w drodze politycznej egzekucyi ściągane.

§. 28.

Wydział krajowy może w sprawach odnoszących się do poboru opłat krajowych konsumcyjnych znosić się z c. k. Namiestnictwem o pomoc i interwencyę Władz politycznych, mianowicie przy przeprowadzaniu czynności połączonych z zawarciem ugody ze spółkami poborowemi lub przy wydzierżawieniu tego poboru.

Wydziały Rad powiatowych obowiązane będą przychodzić Wydziałowi krajowemu z pomocą, celem przeprowadzenia oznaczonych czynności, skoro ich Wydział krajowy do tego zawezwie.

Zwierzchności gminne mają w razie potrzeby udzielać organom poborowym urzędowej asystencyi przy dokonywaniu ich czynności niniejszem rozporządzeniem określonych.

§. 29.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1. stycznia 1900 roku.

Nr. 105.

U s t a w a

z dnia 4. września 1899, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 20.000 zł. w. a.

Zgodnie z uchwałą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie, zezwala się w myśl §. 24 ust. o repr. powiat. na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 20.000 zł. w. a. na częściowe pokrycie kosztów budowy szpitala w Czortkowie.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, 4. września 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 106.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. września 1899 L. 72.916, którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświecenia co do zmian w rozgraniczeniu okręgów izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświecenia z dnia 6. lipca 1899, L. 13.425 ex 1899, co do zmian w rozgraniczeniu izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na zasadzie paragrafu 7 ustawy z dnia 21. marca 1890 Dz. u. p. Nr. 57, o urządzeniu zewnętrznych stosunków prawnych izraelickiej społeczności religijnej i §. 3 lit. b) rozporządzenia ministeryalnego z 18. marca 1897 Dz. u. p. Nr. 96, wydaje się w częściowej zmianie przeprowadzonego rozporządzeniem ministeryalnem z 2. kwietnia 1891 rozgraniczenia okręgów izraelickich L. 282 Dz. u. i r. kr. dla Galicyi Nr. 42 ex 1891 rozgraniczenia okręgów izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następujące rozporządzenie:

§. 1.

Niżej wymienione miejscowości wydziela się z ich obecnego związku gminy wyznaniowej, a mianowicie:

1. z okręgu gminy wyznaniowej Korczyna, miejscowości: 1) Bajdy, 2) Białobrzegi, 3) Bratkówka, 4) Borek, 5) Dobieszyn, 6) Głowienka, 7) Jaszczów, 8) Jedlicze, 9) Krościenko niżne, 10) Krosno, 11) Łężany), 12) Męcinka, 13) Moderówka z Białkówką i Budziszem, 14) Polanka, 15) Potok, 16) Suchodół, 17) Świeżawa polska, 18) Szczepańcowa, 19) Targowiska, 20) Toroszówka, 21) Ustrobna, 22) Wojkówka.

2. w okręgu gminy wyznaniowej Dukla, miejscowości: 1) Chlebna, 2) Chorkówka, 3) Długie, 4) Kopytowa ze Stanowiskami, 5) Leśniówka, 6) Miejsce, 7) Piotrówka z Grabiami, 8) Podniebyle, 9) Poraj, 10) Wróblik królewski, 11) Żeglce, 12) Zręcin, 13) Żarnowiec.

§. 2.

W Krośnie utworzoną zostaje nowa izraelicka gmina wyznaniowa a okręg jej obejmywać ma miejscowości wymienione w §. 1. wyłączone z dotychczasowego związku.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1900 i od tego czasu należy oznaczoną w §. 2. gminę wyznaniową uważać jako ukonstytuowaną po myśli ustawy z 21. marca 1890 Dz. u. p. Nr. 57.

Minister wyznań i oświecenia:

Bylandt w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 31. października 1899. **Część XII.**

Nr. 107.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. września 1899 L. 72.916, o zmianach w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl paragrafu 2. rozporządzenia ministeryalnego z 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 55 ex 1876 o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się wskutek wchodzącego w życie na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświecenia z 6. lipca 1899 L. 13.425 ex 1899 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 106) z dniem 1. stycznia 1900 nowego rozgraniczenia okręgów izraelickich gmin wyznaniowych Korczyna i Dukla, i utworzenie nowej izraelickiej gminy wyznaniowej Krosno, następujące zmiany w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 76).

§. 1.

Niżej wymienione miejscowości wydziela się z ich dotychczasowych okręgów metrykalnych, a mianowicie:

1. z okręgu metrykalnego w Korczynie, miejscowości: 1) Bajdy, 2) Białobrzegi, 3) Bratkówka, 4) Borek, 5) Dobieszyn, 6) Głowienka, 7) Jaszczów, 8) Jedlicze, 9) Krościenko niżne, 10) Krosno, 11) Łężany, 12) Męcinka, 13) Moderówka z Białkówką i Budziszem, 14) Polanka, 15) Potok, 16) Suchodół, 17) Świerzawa polska, 18) Szczepańcowa, 19) Targowiska, 20) Toroszówka, 21) Ustrobna, 22) Wojkówka.

2. z okręgu metrykalnego w Dukli, miejscowości: 1) Chlebna, 2) Chorkówka, 3) Długie, 4) Kopytowa ze Stanowiskami, 5) Leśniowka, 6) Miejsce, 7) Piotrówka z Grabiami, 8) Podniebyle, 9) Poraj, 10) Wróblik królewski, 11) Żeglce, 12) Zręcin, 13) Żarnowiec.

§. 2.

Utworzony zostaje nowy izraelicki okręg metrykalny z siedzibą prowadzącego księgi metrykalne w Krośnie, a w skład tego okręgu wejść mają miejscowości wymienione w §. 1., które wyłączone zostały z dotychczasowego związku metrykalnego.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1900.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Nr. 108.

U s t a w a

z dnia 24. sierpnia 1899 o szkołach realnych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§. 1.

Zadaniem szkoły realnej jest:

1. podawać wykształcenie ogólne ze szczególnem uwzględnieniem języków nowożytnych i nauk matematyczno-przyrodniczych;

2. przygotowywać do wyższych zakładów naukowych (szkół politechnicznych, akademii rolniczych, akademii weterynaryi, akademii górniczych i t. p.), które opierają się na tych naukach.

§. 2.

Szkoły realne składają się na razie (§. 4) z siedmiu klas, z których każda stanowi kurs roczny, i dzielą się zasadniczo na niższe i wyższe.

§. 3.

Niższa szkoła realna składa się z czterech kursów rocznych.

Ukończenie niższej szkoły realnej lub czteroklasowego gimnazyum realnego uprawnia do wstąpienia do wyższej szkoły realnej.

§. 4.

Wyższa szkoła realna składa się z trzech kursów rocznych, ustawodawstwu krajowemu zastrzega się jednak możność rozszerzenia jej na cztery kursa roczne w miarę poczynionych doświadczeń.

§. 5.

Ze szkołami realnemi mogą być ze względu na ekonomiczne stosunki kraju połączone szkoły handlowe, jeżeli przynajmniej połowę kosztów założenia i utrzymania ich zapewnią fundusz krajowy i fundusze miejscowe.

Organizacyę takich szkół handlowych postanawia Minister Wyznań i Oświecenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

§. 6.

Szkoły realne są albo publiczne albo prywatne.

Publicznemi są te szkoły, które mają prawo wydawania świadectw publicznych.

Tylko świadectwa publicznych szkół realnych ważne są w tych przypadkach, w których w ogóle z mocy ustawy wymaga się świadectw ze szkoły realnej.

Uczniowie prywatni mają celem uzyskania takich świadectw poddać się egzaminowi w publicznej szkole realnej.

Państwowemi szkołami realnemi są szkoły realne, utrzymywane wyłącznie lub przeważnie z funduszów państwa.

Zarząd tych ostatnich szkół leży całkiem i pod każdym względem w ręku c. k. władz szkolnych.

§. 7.

Każdemu wolno założyć szkołę realną, byleby jej urządzenie nie sprzeciwiało się ogólnemu zadaniu tych szkół.

Statut i plan nauki tudzież każda ich zmiana mają być potwierdzone przez Ministra Wyznań i Oświecenia.

Dyrektorami i nauczycielami mogą być tylko takie osoby, które są obywatelami austryackimi, nie ściągnęły na siebie zarzutów pod względem moralnym i politycznym i które pod względem naukowym wykazały się wymaganą kwalifikacyą.

Od warunku posiadania wymaganej kwalifikacyi może w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, udzielić wyjątkowo dyspensy Minister Wyznań i Oświecenia, od warunku posiadania obywatelstwa austryackiego Rada szkolna krajowa.

§. 8.

Prawo wydawania świadectw publicznych służy szkołom realnym państwowym.

Minister Wyznań i Oświecenia może po wysłuchaniu Rady szkolnej krajowej przyznać to prawo szkołom realnym, założonym przez kraj, gminy, korporacye lub osoby prywatne, pod następującymi warunkami, mianowicie:

1. że urządzenie tych szkół nie różni się zasadniczo od urządzenia szkół państwowych;

2. że mianowanie dyrektora i nauczycieli zależeć będzie od potwierdzenia Rady szkolnej krajowej (§. 25);

wreszcie

3. że egzamin dojrzałości odbywać się będzie pod przewodnictwem krajowego inspektora szkół lub delegata Rady szkolnej krajowej, bez którego zgody świadectwo dojrzałości nie może być wydane.

§. 9.

Minister Wyznań i Oświecenia może po wysłuchaniu lub na wniosek Rady szkolnej krajowej zażądać usunięcia nieodpowiedniego dyrektora lub nauczyciela szkoły realnej, wymienionej w §. 8., a jeżeli utrzymujący szkołę nie zastosuje się do tego żądania, pozbawić zakład prawa wydawania świadectw publicznych.

Minister może także zarządzić bezzwłoczne zamknięcie szkoły realnej, jeżeli szkoła urządzeniem swem lub działalnością popada w sprzeczność z ustawami obowiązującemi.

II. Przedmioty nauczania.

§. 10.

Przedmioty nauczania w szkole realnej dzielą się na obowiązkowe, względnie obowiązkowe i wolne.

A. Przedmiotami obowiązkowymi są:

a) Religia;

b) Języki, a mianowicie: język wykładowy, następnie język niemiecki i język francuski;

c) Historya (powszechna, austryacka i historya kraju rodzinnego);

d) Geografia i nauka o konstytucyi austryackiej;

e) Matematyka;

f) Historya naturalna;

g) Fizyka;

h) Chemia;

i) Geometrya wykreślna i rysunki geometryczne;

k) Rysunki odręczne;

l) Kaligrafia;

m) Gimnastyka.

B. Przedmioty względnie obowiązkowe.

Drugi język krajowy jest przedmiotem względnie obowiązkowym dla tych uczniów, których rodzice lub opiekunowie z początkiem roku szkolnego wyraźnie oświadczą, że ich synowie lub pupile przynajmniej przez dwa lata będą brali udział w nauce tego języka. Takim uczniom wolno rozpoczętą naukę przed upływem powyższego czasu przerwać tylko z ważnych powodów za przyzwoleniem Rady szkolnej krajowej.

W każdej szkole realnej musi być dana sposobność pobierania nauki drugiego języka krajowego.

C. Przedmiotami wolnymi są:

Język angielski, śpiew, stenografia. Inne przedmioty wolne mogą być w szkołach realnych zaprowadzone w miarę potrzeby za zezwoleniem Ministra Wyznań i Oświecenia.

§. 11.

Rozkład przedmiotów na klasy i liczba przypadających na nie godzin będą ustanowione w drodze rozporządzenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

Ogół godzin obowiązkowej nauki dla każdego ucznia oprócz gimnastyki nie ma jednak przekraczać w najniższych klasach 28 godzin, a w dalszych klasach 31 godzin w tygodniu.

§. 12.

W sprawie języka wykładowego w szkołach realnych publicznych i prywatnych obowiązuje ustawa krajowa o języku wykładowym w szkołach ludowych i średnich w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

III. Uczniowie.

§. 13.

Do klasy pierwszej przyjmuje się uczniów przy końcu poprzedzającego tudzież bezpośrednio przed rozpoczęciem nowego roku szkolnego, do klas wyższych zaś zwyczajnie bezpośrednio przed rozpoczęciem nowego roku szkolnego.

Od ucznia, wstępującego do szkoły realnej, wymaga się: 1) odpowiedniego wieku, 2) potrzebnych wiadomości przygotowawczych.

Uczeń, wstępujący do klasy pierwszej, ma mieć co najmniej dziesięć lat życia lub kończyć dziesięć lat przed upływem roku kalendarzowego, w którym ma być przyjęty, co najwięcej zaś lat 14. Te granice wieku dla każdej klasy następnej posuwają się o rok dalej. Uczeń, który wskutek powtarzania klasy przekracza granice wieku, nie traci przez to prawa uczęszczania do szkoły.

Wiadomości przygotowawcze, potrzebne dla klasy pierwszej, stwierdza się egzaminem wstępnym. Grona nauczycielskie mogą jednak uwolnić od egzaminu ustnego z języka wykładowego i rachunków każdego ucznia, który przy egzaminie piśmiennym otrzymał z tych przedmiotów notę przynajmniej dobrą, a w świadectwie szkoły ludowej ma z nich postęp przynajmniej do-

bry. Podobnież mogą być uwolnieni od egzaminu ustnego z religii uczniowie, którzy otrzymali w czwartym roku szkoły ludowej z tego przedmiotu postęp co najmniej dobry.

Wiadomości przygotowawcze do klas wyższych stwierdza się świadectwem z klasy poprzedzającej, ukończonej z dobrym postępem w publicznej szkole realnej jednego z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, ewentualnie egzaminem wstępnym.

Wymagania przy egzaminach wstępnych będą określone w drodze rozporządzenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

Od uczniów, którzy przed wejściem w życie tej ustawy wstąpili do szkoły średniej czy to jako uczniowie publiczni, czy też jako prywatyści, nie będzie się wymagać przy zapisywaniu się do klasy wyższej dowodu, że nie przekroczyli dopuszczalnego dla tej klasy najwyższego wieku, określonego granicą wieku, wymaganego przy przyjęciu do klasy najniższej.

§. 14.

O przyjęciu ucznia do szkoły realnej w ciągu roku szkolnego rozstrzyga grono nauczycielskie, w razie jednak przesiedlenia się rodziców lub ich zastępców nie można uczniowi odmówić tego przyjęcia.

Przeciw odmownej uchwale grona nauczycielskiego można się odwołać do Rady szkolnej krajowej.

§. 15.

O przyjęciu uczniów nadzwyczajnych, którzy biorą udział w nauce tylko niektórych przedmiotów, rozstrzyga grono nauczycielskie.

Przez przyjęcie takich uczniów nie można jednak przekroczyć największej liczby uczniów, przepisanej w §. 17. dla jednej klasy.

§. 16.

Uczniów prywatnych, którzy naukę, udzielaną w szkole realnej, pobierają w domu, można nawet po przekroczeniu wieku najwyższego przyjąć do każdej klasy jako prywatystów pod tymi samymi zresztą warunkami, które obowiązują uczniów publicznych. Prywatyści publicznych szkół realnych mają się regularnie zgłaszać do egzaminów półrocznych i otrzymują świadectwa półroczne.

W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może Rada szkolna krajowa przypuścić prywatystę do egzamiuu rocznego.

§. 17.

Liczba uczniów w jednej klasie nie może zwyczajnie przewyższać czterdziestu.

Gdzie liczba uczniów w trzech po sobie następujących latach dosięga pięćdziesięciu, należy się postarać o utworzenie oddziału równorzędnego.

§. 18.

Z uczniami publicznymi nie urządza się egzaminów ani półrocznych ani rocznych.

Przy końcu każdego półrocza otrzymuje każdy uczeń świadectwo szkolne, wydane w języku wykładowym.

Na podstawie całorocznej aplikacyi ucznia rozstrzyga konferencya nauczycieli o jego promocyi do klasy wyższej. Cenzura z kaligrafii i gimnastyki tudzież z drugiego języka krajowego jako względnie obowiązkowego wpływa na ocenienie ogólnego postępu tylko w kierunku dodatnim.

Gdyby zachodziła wątpliwość co do promocyi ucznia do klasy wyższej, zarządzi się egzamin promocyjny w obecności dyrektora. W razie niedostatecznego postępu w jednym przedmiocie może grono nauczycielskie pozwolić uczniowi na zdawanie egzaminu poprawczego z początkiem nowego roku szkolnego; od wyniku tego egzaminu zależy promocya do klasy wyższej.

Na egzamin poprawczy z matematyki, geometryi wykreślnej i rysunków odręcznych pozwolić jednak można tylko wtedy, jeżeli uczeń z końcem pierwszego półrocza okazał w tych przedmiotach postępy przynajmniej dostateczne.

Uczniów, którzy z ważnego powodu nie mogli w czasie właściwym złożyć egzaminu promocyjnego, może grono nauczycielskie przypuścić do egzaminu później w terminie stosownym.

§. 19.

Eksternistów, którzy nie są ani uczniami publicznymi ani prywatystami publicznej szkoły realnej, może Rada szkolna krajowa dla pewnego szczególnego celu przypuścić w szkołach realnych do egzaminów nadzwyczajnych. Egzamina takie mają obejmować materyał nauki przynajmniej dwóch najniższych klas szkoły realnej, a w świadectwie o wyniku egzaminu należy podać szczególny cel tego egzaminu.

§. 20.

Aby sprawdzić uzdolnienie uczniów do wstąpienia do wyższych zakładów naukowych, wymienionych w §. 1., odbywać się będą egzamina dojrzałości.

Dla tych egzaminów będą wyznaczone osobne komisye. Komisye składają się z krajowego inspektora szkół lub delegata Rady szkolnej krajowej jako przewodniczącego, z dyrektora i nauczycieli najwyższej klasy danej szkoły realnej. Oprócz tych osób może Minister Wyznań i Oświecenia mianować członkami komisyi także profesorów szkół politechnicznych lub innych mężów z zawodu nauczycielskiego.

Po ukończeniu ostatniego roku wyższej szkoły realnej z pomyślnym skutkiem przypuszcza się każdego ucznia do egzaminu dojrzałości.

Eksternistów, którzy nie są ani uczniami publicznymi ani prywatystami publicznej szkoły realnej, może Rada szkolna krajowa przypuścić do egzaminu dojrzałości, jeżeli przekroczyli wiek najniższy, ustanowiony w §. 13. dla uczniów najwyższej klasy szkół realnych, i jeżeli wykażą się takim tokiem nauki, z którego wnosić można, iż posiadają potrzebne do egzaminu przygotowanie.

Bliższe przepisy, tyczące się egzaminów dojrzałości, będą wydane w drodze rozporządzenia po wysłuchaniu Rady szkolnej krajowej.

§. 21.

Przepisy dyscyplinarne dla uczniów szkół realnych wydaje Rada szkolna krajowa za przyzwoleniem Ministra Wyznań i Oświecenia.

Wykluczenie ucznia z jednej szkoły realnej lub ze szkół średnich pewnego okręgu lub wreszcie ze wszystkich zakładów naukowych w kraju, wychodzących po za zakres szkół ludowych, ma być zatwierdzone przez Radę szkolną krajową, wykluczenie zaś ze wszystkich zakładów naukowych, wychodzących po za zakres szkół ludowych w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie Państwa, ma być zatwierdzone przez Ministra Wyznań i Oświecenia.

§. 22.

Przepisy o hygienie budynków szkolnych i boisk dla zabawy uczniów tudzież o hygienicznem zachowywaniu się uczniów wydaje Rada szkolna krajowa w porozumieniu z krajową Radą zdrowia za przyzwoleniem Ministra Wyznań i Oświecenia.

Jako zawodowy doradca dyrektora tudzież dla nadzorowania ogólnego stanu zdrowia uczniów w każdej szkole realnej ma być w miarę możności ustanowiony lekarz szkolny.

IV. Siły nauczycielskie.

§. 23.

Kwalifikacyę nauczycielską do szkół realnych stwierdza się egzaminem, którego przeprowadzenie porucza się osobnym komisyom egzaminacyjnym, ustanowionym przez Ministra Wyznań i Oświecenia.

W przypadkach, w których wymagana kwalifikacya nauczycielska jest w inny sposób w zupełności stwierdzona, może Minister Wyznań i Oświecenia po wysłuchaniu komisyi egzaminacyjnej uczynić wyjątek od powyższego postanowienia.

Wymagania, którym mają czynić zadość nauczyciele pomocniczy dla przedmiotów wolnych, będą określone w drodze rozporządzenia.

Do nauczania w szkołach realnych można używać kandydatów nauczycielskich w charakterze zastępców nauczycieli. Nauczycielom przedmiotów rysunkowych mają być w miarę potrzeby dodani asystenci.

§. 24.

Grono nauczycielskie szkoły realnej składa się z dyrektora, z nauczycieli religii, z jedenastu co najmniej nauczycieli rzeczywistych przedmiotów obowiązkowych i z nauczyciela gimnastyki.

§. 25.

Dyrektorów państwowych szkół realnych mianuje Cesarz, nauczycieli rzeczywistych Minister Wyznań i Oświecenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

We wszystkich publicznych szkołach realnych, które nie są zakładami państwowymi, do ustanowienia dyrektorów i rzeczywistych nauczycieli potrzebne jest zatwierdzenie Rady szkolnej krajowej, która jednak ma tylko zbadać, czy istnieją warunki, przepisane ustawą (§. 8).

Zastępców nauczycieli i nauczycieli pomocniczych w państwowych szkołach realnych mianuje Rada szkolna krajowa, zaś w innych publicznych szkołach realnych zatwierdza ich mianowania.

§. 26.

We wszystkich sprawach dyscyplinarnych dyrektorów, nauczycieli i sług państwowych szkół realnych Rada szkolna krajowa jest władzą dyscyplinarną pierwszej instancyi.

§. 27.

Dyrektor kieruje bezpośrednio szkołą realną.

Nauczyciele rzeczywiści i zastępcy nauczycieli stanowią pod przewodnictwem dyrektora konferencyę nauczycielską, której zakres działania po wysłuchaniu Rady szkolnej krajowej będzie unormowany w drodze rozporządzenia.

§. 28.

Dyrektor państwowej szkoły realnej obowiązany jest do udzielania nauki w 6 do 8, a jeżeli szkoła liczy cztery lub więcej oddziałów równorzędnych, w 4 do 6 godzinach tygodniowo.

Nauczycielom języków przeznaczać się będzie zwykle nie więcej jak 17 godzin nauki w tygodniu, nauczycielom innych przedmiotów łącznie z nauczycielami religii nie więcej jak 20, nauczycielom rysunków, kaligrafii i gimnastyki nie więcej jak 24 godzin.

Członkowie grona nauczycielskiego są obowiązani do zastąpienia nauczyciela bez wynagrodzenia, jeżeli zastępstwo nie trwa dłużej jak dwa miesiące. Gdyby zachodziła potrzeba dłuższego nieprzerwanego zastępstwa, nauczyciel zastępujący ma prawo do remuneracyi, określonej ustawą, za cały czas zastępstwa.

Radzie szkolnej krajowej służy prawo na wniosek dyrektora zniżyć nauczycielowi przepisaną liczbę godzin tygodniowych nauki o 1 do 3, a to ze względu na przedmiot nauki, liczbę uczniów lub korektur, zajęcie przy bibliotece szkolnej lub w ogóle ze względu na potrzeby szkoły.

§. 29.

Obsadzenie posad nauczycielskich w państwowych szkołach realnych następuje zwyczajnie drogą konkursu, ogłoszonego w gazecie urzędowej, w którym mają być wymienione przedmioty nauki i pobory połączone z posadą.

V. Książki szkolne.

§. 30.

W szkołach realnych wolno używać jedynie takich książek i środków naukowych, które zostały dopuszczone do użytku przez Radę szkolną krajową.

Postanowienia końcowe.

§. 31.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z początkiem najbliższego roku szkolnego po jej ogłoszeniu

§. 32.

Wykonanie tej ustawy polecam Memu Ministrowi Wyznań i Oświecenia.

Ischl, dnia 24. sierpnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 109.

U s t a w a

z dnia 30. sierpnia 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uzupełniająca §. 6. statutu krajowego z dnia 26. lutego 1861.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

§. 6. statutu krajowego z dnia 26. lutego 1861 zostaje uzupełniony następującym ustępem:

„Urzędnicy i funkcyonaryusze publiczni, wybrani na posłów do Sejmu krajowego, nie potrzebują urlopu do wykonywania swego mandatu“.

Art. II.

Niniejsza ustawa obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Reichstadt, dnia 30. sierpnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r.

Nr. 110.

U s t a w a

z dnia 26. sierpnia 1899 o konserwacyi robót regulacyjnych na rzece Łęgu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 65, tudzież §. 6. ustawy z dnia 7. listopada 1895 Dz. u. kr. Nr. 81, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na rzece Łęgu od granicy powiatu Niżańskiego do ujścia do Wisły w powiecie Tarnobrzeskim mają być pokrywane:

1. z lochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 65.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech

latach t. j. od r. 1899 do r. 1901 włącznie, po 750 zł. w. a. czyli razem 1500 zł. w. a.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1898 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 65, niemniej też nieużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie do stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 65 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót regulacyjnych, jak łożyska, budowli regulacyjnych i ochronnych, skarp brzegów, sadzonek, wałów, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń wodnych jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki, wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami, i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenie wałów, jakoteż ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) pasienie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki, wałów i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym rzeki;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzień w odległości do dwudziestu metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów rzeki, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów rzeki i ustalenia odsypisk.

Miejsca te wskaże Wydział krajowy i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcyj rzeki, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych budowli wodnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo, w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 26. sierpnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Thun w. r. **Kast** w. r.

Nr. 111.

Obwieszczenie

c. k. kraj. Dyrekcyi skarbu z dnia 19. września 1899 L. 100.078, o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego.

W myśl postanowień §§. 16., 18. i 22. (ustęp 2.) ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 13. maja 1899 L. 24.945 wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I., II., III. i IV. klasy tutejszego okręgu administracyjnego w miejsce wylosowanej połowy członków i zastępców członków tychże komisyi i wyznacza do przeprowadzenia tychże uzupełniających wyborów następujące termina:

A) W miastach Lwów i Kraków:

I.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej, dzień 12. października b. r.

II.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej, dzień 13. października b. r.

III.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Krakowskiej, dzień 12. października 1899.

IV.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w mieście Lwowie, dzień 17. października 1899.

V.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego III. klasy w mieście Krakowie, dzień 16. października 1899.

VI.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego IV. klasy w mieście Krakowie, dzień 17. października b. r.

B) W powiatach politycznych:

I.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie uprawnieni są po myśli ustępu 2., §. 18. powołanej wyżej ustawy do wyborów bezpośrednich, mianowicie:

Dla towarzystw podatkowych	w okręgach rozkładowych	dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi
III. klasy	miasto Kołomyja z gminą polityczną Werbiąż niżny, oraz miasta: Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów	12. października 1899
IV. klasy		13. października 1899

II.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie wykonać mają prawo wyboru po myśli ustępów 3., 4. i 5. §. 18. powołanej ustawy w drodze prawyborów, mianowicie:

Dla towarzystw podatkowych	w okręgach rozkładowych	dzień wyboru wyborców (prawyborów)	dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi
III. klasy	wszystkie powiaty polityczne z wyłączeniem miasta Kołomyi z gminą polit. Werbiąż niżny, dalej miasta: Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów, oraz z wyłączeniem powiatów politycznych Łańcut i Peczeniżyn i okręgu rozkładowego „powiat polityczny Kołomyja z wyłączeniem miasta Kołomyi i gminy politycznej Werbiąż niżny“	12. października 1899	25. października 1899
IV. klasy		13. października 1899	26. października 1899

Wybory ad A) I., II. i IV. odbędą się we Lwowie, ad A) III., V. i VI. w Krakowie, — ad B) I. w miastach Kołomyja, Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów. — Prawybory ad B) II. odbędą się w siedzibach wszystkich urzędów podatkowych każdego poszczególnego powiatu politycznego — wybory ad B) II. w siedzibach c. k. powiatowych władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony kompetentnych władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozp. wyk. — z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymują obok potrzebnych kart wyborczych, osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18., 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Równocześnie rozpisuje się osobnem obwieszczeniem wybory w celu utworzenia nowych zupełnie komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgu rozkładowym „powiat polityczny Peczeniżyn“, oraz w okręgu rozkładowym „powiat polityczny Kołomyja z wyłączeniem miasta Kołomyi i gminy politycznej Werbiąż niżny“.

Wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgu rozkładowym „powiat polityczny Łańcut“, zostaną w swoim czasie osobno rozpisane.

Lwów, dnia 19. września 1899.

Korytowski w. r.

Nr. 112.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 19. września 1899 L. 100.078, o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy okręgu rozkładowego „powiat polityczny Kołomyja z wyłączeniem miasta Kołomyi i gminy politycznej Werbiąż niżny" (oraz z wyłączeniem gmin przydzielonych do powiatu politycznego w Peczeniżynie).

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 13. czerwca 1897 (Nr. 86 Dz. u. p. z r. 1898) wydzielono z powiatu politycznego Kołomyjskiego gminy należące do okręgu sądu powiatowego w Peczeniżynie i utworzono z tych ostatnich gmin nowy powiat polityczny „Peczeniżyn".

Wskutek tego utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. listopada 1898 (Dz. u. p. Nr. 204) w miejsce dotychczasowego okręgu rozkładowego powsz. podatku zarobkowego „powiat polityczny Kołomyja z wyłączeniem miasta Kołomyi i sąsiedniej gminy politycznej Werbiąż niżny" nowy okręg rozkładowy „powiat polityczny Kołomyja z wyłączeniem miasta Kołomyi i gminy politycznej Werbiąż niżny" (oraz z wyłączeniem gmin przydzielonych do nowego powiatu politycznego „Peczeniżyn").

W myśl §§. 16. i 18. ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz §. 17. przepisów wyborczych (Dodatek D rozp. wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. listopada 1898 L. 58.040 prawybory, względnie wybory członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy wyżej wspomnianego nowego okręgu rozkładowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

1. do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborów) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 12. października 1899, co do towarzystwa podatkowego IV. klasy, dzień 13. października 1899;

2. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla III. klasy, dzień 25. października 1899;

3. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla IV. klasy, dzień 26. października 1899.

Prawybory ad 1) odbędą się w siedzibach urzędów podatkowych należących do powiatu politycznego Kołomyjskiego, zaś wybory ad 2) i 3) w siedzibie c. k. Starostwa w Kołomyi.

Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa w Kołomyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego — z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi, otrzymują obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18., 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 19. września 1899.

Korytowski w. r.

Nr. 113.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 19. września 1899 L. 100.071, o wyborach do komisyi powsz. podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy okręgu rozkładowego „powiat polityczny Peczeniżyn“.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 13. czerwca 1897 (Nr. 86 Dz. u. p. z r. 1898, kreowano z gmin wydzielonych z powiatu politycznego Kołomyjskiego, a należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Peczeniżynie, nowy powiat polityczny „Peczeniżyn“.

Wskutek tego utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. listopada 1898 (Dz. u. p. Nr. 204) nowy okręg rozkładowy powsz. podatku zarobkowego powiat polityczny „Peczeniżyn“.

W myśl §§. 16. i 18. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz §. 17. przepisów wy-

borczych (dodatek D rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. listopada 1898 L. 58.040 prawybory, względnie wybory członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla Towarzystw podatkowych III. i IV. klasy wyżej wspomnianego nowego okręgu rozkładowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

1. do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborów) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 12. października 1899; co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 13. października 1899.

2. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla III. klasy dzień 25. października 1899;

3. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla IV. klasy dzień 26. października 1899.

Prawybory ad 1), oraz wybory ad 2) i 3) odbędą się w siedzibie c. k. Starostwa w Peczeniżynie.

Co do zaliczenia od odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymują P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa w Peczeniżynie osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych, osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18., 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 19. września 1899.

Korytowski w. r.

Nr. 114.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. września 1899 L. 94.314, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1900.

W myśl §§. 200 i 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające pomieszkania w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód;

4. służbodawcy — wykaz osób pobierających płace służbowe, o ile też płace co do jednej osoby kwotę 600 zł. rocznie przenoszą.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1900 i wyznacza się w tym celu termin do dnia 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1. i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tychże trzech wykazach, oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Do przyjmowania wykazów 4, kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmują zresztą, obok powołanych na wstępie postanowień prawnych, artykuły 39. i 40. rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. u. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§. 240., 241., 243. ustęp 6., 244. i 247. powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 15. września 1899.

Korytowski w. r.

Nr. 115.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. września 1899 L. 95.481, o zmianie nazwy miasta Stare miasto na „Stary Sambor".

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem sprawiedliwości i c. k. Ministerstwem skarbu zezwoliło na prośbę gminy Stare miasto reskryptem z dnia 15. kwietnia 1899 L. 16.424, aby miasto to od 1. stycznia 1900 począwszy, używało nazwy: „Stary Sambor".

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 116.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. sierpnia 1899 L. 50.792, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych w Uściu ruskiem na drodze powiatowej Ropa-Wysowa i od mostu na rzece Ropie na drodze gminnej Zagórzany-Dominikowice na przeciąg dalszych lat pięć.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na

przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 26 i z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44 koncesyi do pobierania opłat mytniczych w Uściu ruskiem na drodze powiatowej Ropa-Wysowa i od mostu na rzece Ropie na drodze gminnej Zagórzany - Dominikowice na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Ropa-Wysowa w Uściu ruskiem i od mostu na rzece Ropie na drodze gminnej Zagórzany-Dominikowice, Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach jako władzy nadzorującej na rzecz tychże dróg.

Do utrzymywania drogi gminnej obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. na drodze powiatowej Ropa-Wysowa:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. od mostu na rzece Ropie na drodze gminnej Zagórzany-Dominikowice:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1^1/_2$ (jeden i pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do bydła drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, albo o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. sierpnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 117.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. sierpnia 1899 L. 50.793, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Borszczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych w Germakówce na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Borszczowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 26 koncesyi do pobierania opłat mytniczych w Germakówce na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka w Germakówce Wydziałowi powiatowemu w Borszczowie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. sierpnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 118.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. sierpnia 1899 L. 50.432, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Wiktorowie powiatu Stanisławowskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Łukwicy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Wiktorowie powiatu Stanisławowskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 29. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 47 koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Łukwicy na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Wiktorowie powiatu Stanisławowskiego przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mo-

stu na rzece Łukwicy pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy Wiktorowa wolni są od opłaty myta od mostu na rzece Łukwicy.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. sierpnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 119.

Ogłoszenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 20. września 1899 L. 3202, o zniesieniu terenu ochronnego dla źródeł wody do picia w Regulicach.

Ponieważ termin dla rozpoczęcia budowy wodociągu dla miasta Krakowa ze źródeł wody do picia w Regulicach, naznaczony po raz ostatni do 1. lipca 1898 r. ogłoszeniem c. k. Starostwa górniczego z dnia 22. września 1897 Nr. 66 Dz. ust. i rozp. kraj. upłynął bez skutku, gdyż Magistrat stoł. król. miasta Krakowa nie rozpoczął budowy tego wodociągu, ani też nie wniósł podania o dalsze przedłużenie tego terminu, a za dalszem utrzymaniem

tego terenu ochronnego nie przemawiają inne względy publiczne, przeto c. k. Starostwo górnicze za zgodą z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, ogłasza na podstawie prawomocnego orzeczenia c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie z dnia 14. lipca 1899 L. 1481, wydanego w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Chrzanowie do Magistratu król. stoł. miasta Krakowa, zniesienie okręgu ochronnego, ustanowionego w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Chrzanowie orzeczeniem c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie z dnia 8. września 1884 L. 1028, ogłoszonem przez c. k. Starostwo górnicze pod Nr. 21 w Dz. u. i r. kr. z r. 1885, a później zmienionego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie prawomocnem rozstrzygnieniem c. k. Starostwa górniczego z dnia 13. marca 1891 L. 503, zawartem w ogłoszeniu c. k. Starostwa górniczego z dnia 13. listopada 1891 L. 1723, Nr. 79 Dz. u. i r. kr.

Wskutek tego oddaje się znowu cały ten teren na cele kopalnictwa tak minerałów zastrzeżonych §. 3. powszechnej ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854 Nr. 146 Dz. p. p., jak też i wszelkich innych minerałów tą ustawą górniczą nie zastrzeżonych.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 20. września 1899.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 120.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Galicyi z dnia 4. października 1899 L. 94.416, tyczące się ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od 1. października 1899 do 31. marca 1900.

Jezdne pocztowe od jednego konia na przestrzeni jednego miryametra ustanawia się na czas od 1. października 1899 do 31. marca 1900 w sposób następujący:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Czortków, Przemyśl, Brzeżany, Tarnopol . .	—	95	—	79
Sambor, Kołomyja, Stanisławów, Złoczów . .	—	96	—	80
Stryj, Lwów, Żółkiew, Nowy-Sącz	—	98	—	82
Tarnów, Rzeszów	1	1	—	84
Sanok, Kraków, Wadowice	1	2	—	85

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego, przypadającego na jednego konia i miryameter.

Poczestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 4. października 1899.

Seferowicz w. r.

Nr. 121.

Obwieszczenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. października 1899 L. 6642, w sprawie utworzenia Starostwa w Przeworsku w Galicyi.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 26. lipca 1899 raczył zezwolić najmiłościwiej, w częściowej zmianie obwieszczonego rozporządzeniem Ministerstwa stanu z dnia 23. stycznia 1867 Dz. u. p. Nr. 17, a rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868 Dz. u. p. Nr. 102, utrzymanego w mocy administracyjnego

podziału Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskiem, na utworzenie Starostwa z siedzibą urzędową w Przeworsku.

Okręg urzędowy Starostwa w Przeworsku obejmować będzie okręg Sądu powiatowego w Przeworsku, który ma być oddzielony od dotychczasowego powiatu politycznego Łańcut.

Starostwo w Przeworsku rozpocznie działalność urzędową z dniem 1. listopada 1899.

Koerber w. r.

Nr. 122.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 11. października 1899 L. 107.812, o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla okręgu rozkładowego „powiat polityczny Łańcut".

W myśl postanowień §§. 16., 18. i 22. (ustęp 2.) ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 13. maja 1899 L. 24.945, względnie z dnia 29. września 1899 L. 50.149 prawybory, względnie wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy okręgu rozkładowego powiat polityczny Łańcut w miejsce wylosowanej połowy członków i zastępców członków tychże komisyi i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

1. do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborów) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 30. października 1899, co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 31. października 1899;

2. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla III. klasy dzień 13. listopada 1899;

3. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla IV. klasy dzień 14. listopada 1899.

Prawybory ad 1) odbędą się w siedzibach urzędów podatkowych należących do powiatu politycznego łańcuckiego, zaś wybory ad 2) i 3) w siedzibie c. k. Starostwa w Łańcucie.

Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymują P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa

w Łańcucie osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego — z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie, określają §§. 18., 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 11. października 1899.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 25. listopada 1899. Część XIII.

Nr. 123.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 16. października 1899 L. 10.599/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899 L. 20.689, o ustanowieniu Sądu powiatowego w Zakliczynie w Galicyi.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, dotyczące ustanowienia Sądu powiatowego w Zakliczynie w Galicyi.

Na podstawie §. 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Nr. 59 Dz. u. p. ustanowionym zostaje w okręgu Sądu krajowego w Krakowie Sąd powiatowy z siedzibą w Zakliczynie dla gmin względnie obszarów dworskich: Bieśnik, Biskupice melsztyńskie, Borowa, Charzewice-Melsztyn, Dzierzaniny, Faliszowice, Faściszowa, Filipowice, Gwoździec, Kończyska, Lusławice, Niedźwiedza, Olszowa, Paleśnica, Piaski-Drużków, Rostoka (vel Roztoka), Ruda kameralna, Słona, Stróże, Wesołów, Wola stróżka, Zakliczyn, Zawada lanckorońska, Zdonia i Złota.

Z rozpoczęciem działalności rzeczonego Sądu, które dodatkowo oznaczonem i ogłoszonem będzie, wyłączone zostaną wymienione powyżej gminy wraz z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Wojniczu.

W tym samym czasie zostaną gminy względnie obszary dworskie: Biadoliny szlacheckie, Jaworsko i Perła wydzielone z okręgu Sądu powiatowego w Brzesku i przydzielone do Sądu powiatowego w Wojniczu.

Ruber w. r.

Nr. 124.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 15. października 1899 L. 10.721/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899 r., o ustanowieniu Sądu powiatowego w Bołszowcach w Galicyi.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, o ustanowieniu Sądu powiatowego w Bołszowcach w Galicyi.

Na podstawie §. 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Nr. 59 Dz. u. p. tworzy się w okręgu Sądu obwodowego w Brzeżanach dla gmin, względnie obszarów dworskich: Bołszowce, Bołszów, Bybło, Chochoniów, Dydiatyn, Hanowce, Herbutów, Jabłonów, Konkolniki, Kunaszów, Podszumlańce, Popławniki, Skomorochy nowe, Skomorochy stare, Słobódka bołszowiecka, Słobódka konkolnicka, Zagórze konkolnickie i Żelibory, z okręgu Sądu powiatowego w Bursztynie, Sąd powiatowy z siedzibą w Bołszowcach.

Z dniem rozpoczęcia czynności urzędowej tego Sądu, które będzie dodatkowo postanowione i ogłoszone, wydzielają się wyżej nazwane gminy z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Bursztynie.

Ruber w. r.

Nr. 125.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 13. października 1899 L. 3466, zawierające zmianę §. 81. przepisów górniczo-policyjnych z dnia 16. września 1897 L. 2874, Nr. 65 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi.

Art. I.

§. 81. przepisów górniczo-policyjnych z dnia 16. września 1897 L. 2874 ma opiewać:

C. k. Starostwo górnicze zastrzega sobie możność zezwolenia na wyjątki co do pewnych postanowień tych przepisów górniczo-policyjnych w razie, jeżeli z powodu szczególniejszych stosunków okaże się tego konieczna potrzeba i jeżeli się to nie sprzeciwi względom bezpieczeństwa.

Art. II.

Powyższe postanowienia wchodzą w życie z dniem ich ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 13. października 1899.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 126.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. października 1899 L. 102.431, którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa wyznań i oświecenia z 7. października 1899 L. 26.221, dotyczące wydanych na podstawie paragrafu 29. ustawy z dnia 21. marca 1890 Dz. p. p. Nr. 57 prowizorycznych zarządzeń o ustanowieniu reprezentacyi wyznaniowych i załatwianiu spraw gminnych w nowo utworzonej na podstawie tej ustawy izraelickiej gminie wyznaniowej Krosno, tudzież w terytoryalnie przekształconych izraelickich gminach wyznaniowych Dukla i Korczyna.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

R o z p o r z ą d z e n i e

c. k. Ministerstwa wyznań i oświecenia z dnia 7. października 1899 L. 26.221, którem z powodu zmian w rozgraniczeniu izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, wydane zostają w myśl §. 29. ustawy z dnia 21. marca 1890 Dz. p. p. Nr. 57 prowizoryczne zarządzenia.

Z powodu zmian w rozgraniczeniu izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem,

które w myśl postanowień §. 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. lipca 1899 L. 13.425 ex 1899 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 106 z dniem 1. stycznia 1900 wchodzą w życie, zarządza się niniejszem w myśl §. 29. ustawy z dnia 21. marca 1890 Dz. p. p. Nr. 57, co następuje:

§. 1.

W izraelickiej gminie wyznaniowej Krosno, nowo utworzonej na podstawie §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. lipca 1899 L. 13.425 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 106, ma być ustanowioną według postanowień §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1891 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 43 prowizoryczna reprezentacya gminy wyznaniowej w drodze wyboru.

Ta reprezentacya gminy wyznaniowej obejmie z dniem 1. stycznia 1900 prowizorycznie zastępstwo i załatwianie spraw tej nowo utworzonej gminy wyznaniowej na tak długo, dopóki nie zostanie wybraną i ukonstytuowaną reprezentacya gminy wyznaniowej na podstawie statutów sporządzić się mających w myśl wspomnianej ustawy i przez władzę państwową zatwierdzonych.

Ta prowizoryczna reprezentacya gminy wyznaniowej ma bezzwłocznie, stosując się do postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. lipca 1894 L. 11.550 ex 1891 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 87 ex 1894, sporządzić w myśl §. 28. wspomnianej ustawy statut dla nowo utworzonej gminy wyznaniowej i projekt statutów z dołączeniem właściwych protokołów obrad i aktów przedłożyć najpóźniej do końca roku 1899 za pośrednictwem c. k. Starostwa w Krośnie do zatwierdzenia przez władzę państwową.

§. 2.

W izraelickich gminach wyznaniowych Korczyna i Dukla wymienionych w §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. lipca 1899 L. 13.425 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 106 co do swego obszaru terytoryalnego istotnie przekształconych, mają być przeprowadzone nowe wybory do ich reprezentacyi wyznaniowych w miarę postanowień ich statutów.

Nowo wybrane reprezentacye gmin wyznaniowych obejmą prowizorycznie zastępstwo i załatwianie spraw terytoryalnie przekształconych gmin wyznaniowych Korczyna i Dukla z dniem 1. stycznia 1900 na tak długo, dopóki na podstawie przerobić się mających i przez władzę państwową zatwierdzonych statutów reprezentacye gmin wyznaniowych nie zostaną wybrane i ukonstytuowane.

Te prowizoryczne reprezentacye gmin wyznaniowych mają bezzwłocznie, stosując się do postanowień §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6.

lipca 1894 L. 11.550 ex 1891 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 87 ex 1894 dotychczasowe statuty z uwzględnieniem terytoryalnego przekształcenia okręgów tych gmin wyznaniowych przerobić po myśli postanowień wspomnianej ustawy, i projekty przerobionych statutów z dołączeniem właściwych protokołów obrad i aktów za pośrednictwem c. k. Starostwa w Krośnie przedłożyć do zatwierdzenia przez władzę państwową.

Kierownik c. k. Ministerstwa wyznań i oświecenia:

Hartel w. r.

Nr. 127.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 17. października 1899 L. 10.719/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, o ustanowieniu Sądu obwodowego w Czortkowie w Galicyi.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, o ustanowieniu Sądu obwodowego w Czortkowie w Galicyi.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 18. września 1899 ustanawia się na podstawie ustawy z dnia 26. kwietnia 1873 Nr. 62 Dz. u. p. w okręgu lwowskiego Sądu krajowego wyższego, dla okręgów Sądów powiatowych: w Borszczowie, Budzanowie, Czortkowie, Husiatynie, Kopyczyńcach, Mielnicy, Tłustem i w Zaleszczykach, które wydziela się z okręgu Sądu obwodowego w Tarnopolu, Sąd obwodowy z siedzibą urzędową w Czortkowie.

Z dniem rozpoczęcia czynności urzędowej Sądu obwodowego w Czortkowie, co będzie dodatkowo postanowionem i ogłoszonem, ma Sąd obwodowy w Tarnopolu zastanowić swoją czynność urzędową co do wymienionych wyżej, z okręgu jego wydzielonych Sądów powiatowych.

Od tego samego czasu wejdą co do istniejącego w Czortkowie Sądu powiatowego w zastosowanie postanowienia normy jurysdykcyjnej z dnia 1. sierpnia 1895 Nr. 111 Dz. u. p. i ustawy o organizacyi Sądów z dnia 27.

listopada 1896 Nr. 217 Dz. u. p. dotyczące Sądów powiatowych istniejących w siedzibie Trybunałów.

Jurysdykcya Sądu obwodowego w Samborze jako Sądu górniczego, nie zostaje niniejszem rozporządzeniem naruszoną.

Ruber w. r.

Nr. 128.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 17. października 1899 L. 10.720/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, o ustanowieniu Sądu powiatowego w Jabłonowie w Galicyi.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, o ustanowieniu Sądu powiatowego w Jabłonowie, w Galicyi.

Na podstawie §. 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Nr. 59 Dz. u. p., tworzy się w okręgu Sądu obwodowego w Kołomyi, dla gmin względnie obszarów dworskich:

a) Akreszory, Bania berezowska, Berezów niżny, Berezów wyżny, Jabłonów, Kowalówka, Łucza, Łuczki, Myszyn, Stopczatów i Tekucza z okręgu Sądu powiatowego w Peczeniżynie;

b) Kosmacz i Utoropy z okręgu Sądu powiatowego w Kosowie, Sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Jabłonowie.

Z dniem rozpoczęcia czynności urzędowej tego Sądu, który będzie dodatkowo postanowiony i ogłoszony, wydzielają się wyżej nazwane gminy z obszarami dworskimi z okręgów ich dotychczas przynależnych Sądów powiatowych.

Ruber w. r.

Nr. 129.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 17. października 1899 L. 10.720/pr., względem wyłączenia miejscowości Kosmacz i Utoropy z okręgu c. k. Starostwa w Kosowie i wcielenia ich do okręgu c. k. Starostwa w Peczeniżynie.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 3. października 1899 L. 6476/M. J., zostają gminy i obszary dworskie Kosmacz i Utoropy wyłączone z okręgu c. k. Starostwa w Kosowie i wcielone do okręgu c. k. Starostwa w Peczeniżynie.

Rozporządzenie to wejdzie w życie z dniem rozpoczęcia czynności nowego c. k. Sądu powiatowego w Jabłonowie.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

Piniński w. r.

Nr. 130.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. października 1899 L. 61.139, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Maków na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Maków na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w ustawie z dnia 17. kwietnia 1895 Nr. 37 Dz. u. kraj. na lat pięć od roku 1900 począwszy.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 131.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 26. października 1899 L. 102.418, którem znosi się zarządzenia weterynaryjno-policyjne wydane rozporządzeniem z dnia 7. października 1897 L. 85.214, cęlem zapobieżenia zawleczeniu zarazy płucnej z Węgier do powiatu Nowotarskiego.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 7. października 1899 L. 32.868, c. k. Namiestnictwo znosi postanowienia zawarte w rozporządzeniu z dnia 7. października 1897 L. 85.214, którem wydano zarządzenia weterynarsko-policyjne w dziewięciu gminach powiatu Nowotarskiego celem zapobieżenia zawleczeniu zarazy płucnej z Węgier do Galicyi.

Rozporządzenie to wchodzi natychmiast w życie.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 132.

Ustawa

z dnia 16. października 1899 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Mielcu na zaciągnięcie pożyczki w kwocie do 100.000 zł. w. a. (200.000 koron).

Zgodnie z uchwałą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Mielcu, zezwala się w myśl §. 24. ustawy o Repr. pow., na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie do 100.000 zł. w. a. (200.000 koron), celem zasilenia powiatowej kasy oszczędności w Mielcu.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, 16. października 1899.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 20. grudnia 1899. **Część XIV.**

Nr. 132.

U s t a w a

z dnia 13. października 1899 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wydaję załączoną ustawę budowniczą dla wsi i pomniejszych miast i miasteczek i rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przepisom niniejszej ustawy podlegają wszystkie miejscowości kraju z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, gmin miejskich, dla których wydaną została ustawa budownicza z 28. kwietnia 1882, Dz. u. kr. Nr. 77, oraz znaczniejszych miejscowości, podlegających ustawie budowniczej z 4. kwietnia 1889, Dz. u. kr. Nr. 31, względnie z 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 70.

Art. II.

Postanowienia §§. 2. do 15. ustawy ogniowej dla miast i miasteczek wydanej na mocy ces. patentu z dnia 28. lipca 1786, oraz postanowienie §§. 1. do 10. ustawy ogniowej dla gmin wiejskich, wydanej również na mocy ces. patentu z dnia 28. lipca 1786, wreszcie wszelkie pozostające z niniejszą ustawą w związku postanowienia dekretów kancelaryi nadwornej, rozporządzeń gubernialnych i t. p. zostają uchylone.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w wykonanie dnia dziewięćdziesiątego po jej ogłoszeniu.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. października 1899.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Ustawa budownicza

dla wsi i pomniejszych miast i miasteczek.

Rozdział I.

O pozwoleniu na budowę (konsensie).

§. 1.

Budowy lub roboty wymagające konsensu.

Budowa nowego, przebudowanie starego budynku, dobudowanie nowej części do istniejącego budynku, dobudowanie nowej części nad nim lub przedsięwzięcie takich zmian w istniejącym budynku, które wpływają na jego trwałość, bezpieczeństwo ogniowe, stosunki sanitarne, albo prawa sąsiadów, wymaga zezwolenia zwierzchności gminnej (konsensu), nadto wymaga takiego zezwolenia:

a) budowa studni i piwnic;

b) budowa nowego lub zmiana istniejącego kanału, ścieku, jamy kloacznej, wychodków, zbiorników na wodę lub nawóz;

c) budowa nowych lub zmiana istniejących ognisk i kominów;

d) przeistoczenie niezamieszkałych budynków lub ich części na mieszkania, oraz przeistoczenie pomieszkań na sklepy, warstaty, budynki gospodarskie lub łazienki;

e) wyprowadzenie lub zniesienie ścian lub ogniowych murów;

f) wybicie drzwi lub okien ku ulicy lub ku domom sąsiednim, lub przekształcenie w kościołach i cerkwiach drzwi przedstawiających wartość architektoniczną (§. 25);

g) przeistoczenie lub podwyższenie dachu;

h) zmiana sklepień;

i) ustawianie gromochromów, ustawianie ciężkich przedmiotów (posągów, kopuł i t. p.) nad gzymsami okapowymi;

k) stawianie słupów przy drodze lub ulicy publicznej i placu publicznym, łączenie słupów nad drogą lub ulicą publiczną i placem publicznym;

l) założenie lub prowadzenie wszelkiego rodzaju rurociągów przez drogi, ulice lub place publiczne, względnie wzdłuż takich dróg, ulic i placów w odległości mniejszej niż 1 metr od krawędzi ulicy, placu lub zewnętrznej krawędzi rowu drogowego;

m) odgraniczenie i odgrodzenie gruntów prywatnych od dróg, ulic i placów publicznych.

Przy budowlach jednak włościańskich i gospodarskich czy to na wsi czy w miasteczku, mogą być wykonane bez konsensu: urządzenie zbiornika na wodę, lub nawóz (§. 32.), zniesienie lub wybudowanie ściany bez rozszerzenia budynku, wybicie drzwi lub okien ku ulicy lub ku domom sąsiednim i przeistoczenie lub podwyższenie dachu, jeżeli Zwierzchność gminna, którą budujący naprzód o tem protokolarnie lub na piśmie zawiadomić winien, w ciągu sześciu dni nie wyznaczy terminu do rozprawy budowlanej (§. 4.) a tem samem nie uzna potrzeby wydania formalnego konsensu.

Rozprawę taką należy wyznaczyć i w wypadku sprzeciwienia się zamierzonej robocie ze strony sąsiada.

Przeciw wyznaczeniu terminu do rozprawy nie przysługuje budującemu prawo rekursu.

Do udzielenia zezwolenia na budowle wykonywane na cele publiczne przez państwo, kraj lub powiat, budowle kolei żelaznych i obok kolei żelaznych, oraz na budowy do celów przemysłowych, powołane są władze wskazane w §§. 9., 10. i 11.

§. 2.

Pomniejsze zmiany.

Wszystkie inne, w §. 1. niewymienione, pomniejsze zmiany, mogą być wykonane bez pozwolenia Zwierzchności gminnej.

§. 3.

Podanie o konsens i plan budowy.

Podanie o konsens budowlany (§. 1.) należy wnieść do Zwierzchności gminnej z reguły na piśmie i przedłożyć plan w dwu równobrzmiących

egzemplarzach podpisanych przez sporządzającego plan i przez budującego (właściciela).

Plan taki ma obejmować:

a) plan sytuacyjny uwidaczniający położenie i granice gruntu zabudować się mającego, jakoteż przyszłego budynku, jego rozmiary, położenie i odległość zabudowań istniejących na gruncie budowlanym, odległość i kierunek przylegającej ulicy lub placu publicznego, położenie i odległość sąsiednich realności, znajdujących się na nich studzień, dołów kloacznych i gnojowisk, oraz imię i nazwisko właścicieli tych realności (§. 4.);

b) plan niwelacyjny, wykazujący poziom gruntu budowlanego;

c) plany budowli a mianowicie rzuty poziome wszystkich piąter, piwnic i poddasza, przekrój podłużny i poprzeczny i fasadę budynku.

Na planie piwnic winny być uwidocznione doły kloaczne, kanały domowe, ich połączenie z kanałem głównym, przekrój poprzeczny i spadek, wreszcie ścieki i studnie.

Na planie poddasza przedstawić należy wszystkie mury strychowe, kominowe i ogniowe.

Niezwykłe konstrukcye, mianowicie żelazne, przedstawić należy rysunkami szczegółowymi.

Wszystkie plany należy rysować według miary metrycznej a mianowicie:

a) plany sytuacyjne, obejmujące większą przestrzeń, według skali 1 : 500 albo 10 cm. = 50 m. naturalnej wielkości, przy mniejszych przestrzeniach według skali 1 : 250 albo 10 cm. = 25 m. naturalnej wielkości;

b) plany niwelacyjne w wymiarach długości według skali planu sytuacyjnego, w wymiarach wysokości zaś według dziesięć razy większej skali;

c) plany budowli według skali 1 : 100 albo 10 cm. = 10 m. naturalnej wielkości.

Rysunki szczegółowe i konstrukcyjne należy wykonać według skali, któraby ich dokładne zbadanie umożliwiła, a mianowicie w stosunku jak 1 : 10, 1 : 20, 1 : 50.

Jeżeli chodzi o budowę zwykłego parterowego domu włościańskiego mieszkalnego lub gospodarskiego, względnie o robotę przy takich budowlach (§. 1.) czy to na wsi czy w miasteczku, może budujący, także ustnie przedstawić Zwierzchności gminnej prośbę o konsens. Może on również albo przedłożyć prosty szkic budowy i szkic sytuacyjny, uwidoczniający położenie i rozmiary przyszłego budynku, oraz położenie i odległość sąsiednich budynków, względnie także drogi lub placu publicznego (§. 4.) albo szczegóły te ustnie podać.

Taką ustną prośbę lub ustnie podane szczegóły obowiązaną jest Zwierzchność gminna spisać protokolarnie i to bezpłatnie.

Plany albo szkice zwykłych włościańskich domów parterowych można sporządzać podług dowolnej skali.

§. 4.

Badanie planu.

Zwierzchność gminna obowiązaną jest w przeciągu sześciu dni, w wypadkach zaś przewidzianych w §. 12. w przeciągu dni 14 po otrzymaniu pisemnego podania względnie ustnej prośby (§. 3.), powołać komisyę na miejsce zamierzonych robót.

Komisyę przeprowadza Naczelnik gminy, lub jego zastępca.

Do udziału w komisyi zawezwać należy kierownika budowy, jeśli został ustanowiony, dalej w razie potrzeby nieinteresowanego w zamierzonych robotach znawcę względnie znawców i naczelnika straży ogniowej, jeśli w gminie straż taka jest zorganizowaną.

W miejscowościach zaś, gdzie znajdują się zdrojowiska lub stacye klimatyczne o własnym statucie, zawezwać należy do udziału również delegata komisyi zdrojowej lub klimatycznej, względnie także rządowego inspektora zdrojowego.

O terminie oględzin komisyjnych należy uwiadomić strony interesowane, a mianowicie budującego i sąsiadów budującego t. j. właścicieli gruntów bezpośrednio przylegających i tych, których ze względu na określone w §§. 14., 20., 32., 36., 37. i 57. odległości jako interesowanych sąsiadów uważać należy.

Komisya zbada na miejscu plan budowy lub protokolarnie podany opis zamierzonych robót, przesłucha znawców, jeżeli zostali powołani, dalej sąsiadów, czy i jakie czynią zarzuty przeciw zamierzonej budowie, zawezwie budującego do oświadczenia się na odnośne zarzuty i starać się będzie strony pogodzić.

W protokole z czynności rzeczonej komisyi należy obok poszczególnienia członków jej, wymienić strony interesowane przy komisyi tej obecne, osobno zaś strony, które mimo uwiadomienia, do komisyi się nie stawiły, dalej, wpisać zdanie znawców, jeśli do komisyi byli wzywani, zgłoszone przeciw budowie zarzuty tudzież wynik rokowań co do ugodowego ich załatwienia. Tak sporządzony protokół winni podpisać uczestnicy komisyi.

Czynności biorących udział w tej komisyi są bezpłatne, z wyjątkiem znawców, których budujący wynagrodzić winien podług taksy uchwalonej przez Radę gminną (§. 47.), w wypadkach zaś przewidzianych w §. 9. według taksy ustanowionej przez Wydział powiatowy, jeśli znawcy ci nie są płatnymi funkcyonaryuszami gminy.

§. 5.

Załatwienie podania o konsens.

Na podstawie protokołu przeprowadzonej rozprawy (§. 4.) ma Zwierzchność gminna do trzech dni po odbyciu komisyi wydać i doręczyć za rewersami budującemu i stronom, które przeciw budowie wniosły zarzuty, pisemne zarządzenie, zezwalające na zamierzoną budowę lub odmawiające pozwolenia, rozstrzygając tak w jednym jak i w drugim wypadku podniesione przeciw budowie zarzuty, o ile one odnoszą się do policyi miejscowej lub w ogóle do względów publicznych.

W razie odmowy należy podać przyczyny, to jest uzasadnić ją postanowieniami ustawy. Zbytnia odległość od zabudowanej części gminy, utrudniająca wykonywanie policyi miejscowej, może być także przyczyną odmowy konsensu na budowę.

Zezwolenie na budowę winno zawierać:

a) rodzaj zamierzonej budowy lub roboty (§. 1.);

b) dokładne oznaczenie miejsca budowy lub roboty i odległości od własnych i sąsiednich budynków i gruntów a nadto jeżeli chodzi o budowę przy zregulowanej drodze lub ulicy, względnie zregulowanym placu, także oznaczenie linii regulacyjnej (budowlanej) (§§. 12—16.);

c) oznaczenie materyału, z którego ściany, dach, kominy a w budynkach drewnianych i ściany do komina lub ogniska przyległe, mają być postawione;

d) długość, szerokość i wysokość budynku, oraz wysokość izb, względnie pokoi w miarze metrycznej;

e) ilość i wymiar okien i drzwi;

f) ilość i rodzaj ognisk;

g) postanowienie, czy do prowadzenia budowy strona ustanowić ma prawnie upoważnionego kierownika budowy (§. 19.).

Wszelkie zmiany przez Zwierzchność gminną w konsensie zastrzeżone, winny być ile możności oznaczone także w przedłożonych planach, z których jeden egzemplarz zaopatrzony podpisem i pieczęcią Zwierzchności gminnej, zwrócić należy budującemu a drugi przechować w aktach.

§. 6.

Prawa prywatne.

Konsens wydanym być może mimo podniesienia przeciw budowie zarzutów pochodzących z tytułu prawa prywatnego, które w drodze ugody

przy komisyi usunąć się nie dały, jeżeli ze względów publicznych nie zachodzą żadne przeciw zamierzonej budowie przeszkody.

W konsensie tym obowiązaną jest Zwierzchność gminna szczegółowo wymienić powyższe zarzuty i strony z ich pretensyami odesłać do drogi prawa.

Sąd rozstrzyga, czy budowa dopuszczona ze względów publicznych, przeciw której podniesiono zarzuty z tytułu prawa prywatnego, ma być wstrzymaną aż do rozstrzygnięcia sporu, czy też i pod jakimi warunkami tymczasem prowadzoną być może (§§. 340., 341. i 342. ust. cyw. i art. XXXVII. ustawy z 1. sierpnia 1895, Dz. p. p. Nr. 112. wprowadzającej cywilną procedurę sądową).

§. 7.

Rozpoczęcie budowy.

Budowa może być dopiero wtedy rozpoczętą, gdy konsens stał się prawomocnym.

Roboty zaś przy budowlach włościańskich i gospodarskich poszczególnione w §. 1. ustęp 2. mogą być rozpoczęte w sześć dni po zgłoszeniu ich u Zwierzchności gminnej, jeżeli ta ostatnia, czy to podług własnego uznania, czy też z powodu sprzeciwienia się zamierzonej robocie ze strony sąsiada, nie zarządzi rozprawy budowlanej.

§. 8.

Gaśnięcie i odnawianie konsensu.

Konsens na budowę gaśnie jeżeli budowa dozwolona, nie została wykonaną w ciągu dwóch lat od prawomocności konsensu.

W razie rozpoczęcia budowy i niewykończenia jej w ciągu dwóch lat, należy przed upływem rzeczonego terminu naprzód uwiadomić Zwierzchność gminną o zamierzonem dalszem prowadzeniu budowy i oczekiwać postanowienia jej, czy budowa może być dokończoną na podstawie pierwotnego planu, czyli też ze względu na zmienione stosunki zachodzi potrzeba rewizyi planów i odnowienia konsensu.

Postępowanie przy odnawianiu konsensu należy przeprowadzić podług postanowień §§. 4., 5. i 6.

§. 9.

Budowy na cele przemysłowe.

Przy budowlach na cele przedsiębiorstw przemysłowych większych, wymienionych w §. 27. ustawy przemysłowej, powołany jest Wydział powiatowy do przeprowadzenia czynności przepisanych w §§. 4, 5., 6., 8. i 12.

Do udziału w komisyi (§. 4.) i objawienia swego zdania zawezwie Wydział powiatowy także odnośnego naczelnika gminy lub jego zastępcę, jeżeli zaś budowa wykonaną ma być na obszarze dworskim, przełożonego tegoż obszaru, a względnie także i naczelnika gminy lub tegoż zastępcę (§. 57. ust. 2.).

Przy budowach na cele przedsiębiorstw mniejszych, do których odnosi się §. 26. ustawy przemysłowej, pozostaje zakres działania Zwierzchności gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) niezmieniony.

Rozprawę budowniczą łączyć należy ile możności z rozprawą przemysłowo-policyjną i w tym celu ma władza przeprowadzająca rozprawę porozumieć się z władzą polityczną co do terminu rozprawy.

Przy rozprawie winien z urzędu wziąć udział także naczelnik miejscowej straży ogniowej, jeżeli straż taka jest w gminie zorganizowaną.

Konsens budowniczy na cele przedsiębiorstw przemysłowych udzielony być może dopiero po prawomocnem zezwoleniu na prowadzenie przedsiębiorstwa.

Koszta komisyi Wydziału powiatowego poza miejscem siedziby tego Wydziału, niemniej koszta przywołanych znawców (§. 48. d.) ponosi strona podająca o konsens.

§. 10.

Budowy kolejowe i obok kolei żelaznych.

Przy budowach na gruntach kolei żelaznych i przy nowych budowach, dobudowaniach i przebudowaniach obok kelei żelaznych już istniejących lub w budowie będących, względnie w ich rejonie pożarnym należy stosować się do osobnych przepisów każdocześnie obowiązujących.

Do przedsiębrania czynności urzędowych przy budowach w rejonie pożarnym kolei, powołanem jest c. k. Starostwo, przyczem zastosowane być mają prócz szczegółowych w tej mierze obowiązujących przepisów, także postanowienia niniejszej ustawy.

§. 11.

Budowy publiczne wykonywane przez państwo, kraj lub powiat.

Przy budowach na cele publiczne, przedsiębranych przez państwo, kraj lub powiat, powołane jest c. k. Starostwo do przeprowadzenia czynności przepisanych w §. 4.

Jeżeli przeciw zamierzonej budowie nie wniesiono zarzutów lub wniesione w toku rozprawy zostały usunięte, uwiadomi o tem c. k. Starostwo władzę budującą.

Zarzuty nieusunięte a nie pochodzące z tytułu prawa prywatnego, rozstrzyga c. k Namiestnictwo w porozumieniu z władzą, która wykonuje budowę. W razie zarzutów z tytułu prawa prywatnego postąpi c. k. Namiestnictwo według §. 6. niniejszej ustawy.

§. 12.

Budowy obok dróg i placów, na polu górniczem, na granicy monarchii i w rejonie fortyfikacyjnym.

Odległość budynku od drogi krajowej, powiatowej, gminnej I. klasy lub od publicznego dojazdu kolejowego, wynosić ma przynajmniej trzy metry a od publicznej drogi gminnej II. klasy co najmniej dwa metry, licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Odległość ogrodzeń od powyższych dróg publicznych wynosić ma co najmniej 60 cm., licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Wyjątek stanowią ulice i place posiadające ustalone linie regulacyjne.

Przy takich ulicach i placach należy domy stawiać bezpośrednio przy ustanowionej linii regulacyjnej.

Jeśli przed rzeczonymi domami ma być urządzony ogród lub zajazd, wówczas cofnięcie domu może być dozwolone tylko pod następującymi warunkami:

a) Odległość domu od ulicy lub placu nie może wynosić mniej jak 3 m., a przestrzeń ta nie może być użytą pod budynki uboczne, magazyny, składy lub na cel, któryby przestrzeń tę szpecił.

b) Przestrzeń rzeczona ma być od ulicy lub placu odpowiednio oddzieloną.

O rozprawie zarządzonej z powodu prośby o konsens na budowę lub roboty przy drogach krajowych, powiatowych, publicznych dojazdach kolejowych, lub też przy drogach gminnych należy przynajmniej na ośm dni przed terminem badania planu (§. 4.) uwiadomić władzę zarządzającą temi

drogami, pozostawiając jej wybór bądź to wzięcia udziału w rozprawie komisyjnej przez delegata bądź też nadesłania pisemnego wniosku.

W razie zamierzonej budowy na eksploatowanem polu górniczem lub naftowem, należy do rozprawy przepisanej §. 4. zawezwać także zarząd odnośnego przedsiębiorstwa, o ile tenże znajduje się w gminie lub w najbliższem jej sąsiedztwie.

Jeżeli nowy budynek stawiany być ma na ustroniu w pasie dwu kilometrów od granicy monarchii, należy przynajmniej na ośm dni przed terminem rozprawy uwiadomić o tem c. k. Starostwo, które może do rozprawy delegować zastępcę na koszta rządowe albo też pisemnie przesłać odnośne swe uwagi.

Przy budowach w rejonie fortyfikacyjnym, tudzież obok dróg państwowych, mają być zastosowane przepisy w tej mierze obowiązujące.

§. 13.

Odbudowanie zniszczonych części miejscowości.

W razie zniszczenia całej miejscowości lub znaczniejszej jej części wskutek klęski elementarnej (pożar, wylew i t. d.) zarządzi Wydział powiatowy bezzwłocznie komisyonalne zbadanie zniszczonej przestrzeni.

W komisyi mają wziąć udział:

a) Delegat Wydziału powiatowego jako przewodniczący;

b) naczelnik gminy i jeden delegat Rady gminnej;

c) przełożony obszaru dworskiego;

d) powołani przez Wydział powiatowy znawcy.

Strony interesowane należy powiadomić o terminie odbyć się mającej komisyi.

Stosownie do wyniku dokonanego zbabania, komisya uchwali większością głosów czy ma być przeprowadzoną regulacya zniszczonej przestrzeni dla przyszłej odbudowy, lub nie i zgodnie z tem bądź zakończy swą czynność, bądź przystąpi do sporządzenia planu regulacyi.

Tym celem sporządzi komisya poprzednio plan sytuacyjny, spisze numera parcel, imiona i nazwiska właścicieli i przestrzeń tych gruntów, które mają być zajęte lub odstąpione, oraz wysłucha zarzuty i życzenia stron interesowanych (§. 46).

Na podstawie operatu Komisyi wyda Wydział powiatowy plan regulacyi i udzieli go Zwierzchności gminnej i zawiadomi strony interesowane.

Przeciwko zarządzonej regulacyi i ustanowionemu planowi może Rada gminna i strony interesowane w ciągu dni 14 wnieść rekurs do Wydziału krajowego na ręce Wydziału powiatowego.

Jeżeli wniesiono rekurs tylko przeciw niektórym częściom planu regulacyjnego, wówczas plan ten staje się obowiązującym w innych swych częściach przed prawomocnem rozstrzygnięciem rekursów.

Tylko na podstawie prawomocnego planu regulacyjnego może Zwierzchność gminna, względnie Wydział powiatowy (§. 9.) wydawać konsensa na budowę lub roboty poszczególnione w §. 1.

Koszta komisyi i sporządzenia planu regulacyjnego ponosi fundusz powiatowy. Za udział w komisyi rzeczonej stron interesowanych i miejscowej władzy policyjnej nie mogą być żadne koszta przyznane.

§. 14.

Regulacya zdrojowisk lub stacyi klimatycznych.

W miejscowościach, w których znajdują się zdrojowiska lub stacye klimatyczne o własnym statucie, obowiązany jest Wydział powiatowy najdalej w przeciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszej ustawy zarządzić w myśl §. 13. sporządzenie planu regulacyjnego.

Plan taki sporządzi komisya zesłana na miejsce z ramienia Wydziału powiatowego.

W komisyi tej mają wziąć udział:

a) Delegat Wydziału powiatowego jako przewodniczący;

b) naczelnik gminy i jeden delegat Rady gminnej;

c) przełożony obszaru dworskiego;

d) znawcy (w sprawach budowlanych, sanitarnych i t. p.) przez Wydział powiatowy powołani;

e) delegat komisyi zdrojowej lub klimatycznej względnie także rządowy inspektor zdrojowy.

Strony interesowane należy uwiadomić o terminie odbyć się mającej komisyi.

Dalsze czynności mają być dokonane podług postanowień §. 13.

Koszta komisyi i sporządzenia planu regulacyjnego ponosi fundusz kąpielowy. Za udział w tej komisyi stron interesowanych i miejscowej władzy policyjnej nie mogą być przyznane żadne koszta.

Tylko na podstawie zatwierdzonego planu regulacyjnego może Zwierzchność gminna, względnie Wydział powiatowy (§. 9.) wydawać konsensa na budowę lub roboty poszczególnione w §. 1. wszakże pod następującymi warunkami:

Przy drogach, ulicach i placach, przy których bądź już znajdują się, bądź według uznania komisyi zdrojowej, powstać mogą mieszkania przeznaczone dla gości kąpielowych:

1. Można stawiać tylko budynki główne (mieszkalne) frontem do tych dróg, ulic i placów, uboczne zaś względnie gospodarskie tylko w podwórzu poza budynkami głównymi.

2. Budynki główne (mieszkalne) mają być albo murowane, albo stawiane na podmurowaniu 50 cm. wysokiem i ogniotrwałym materyałem kryte.

3. Odległość wszystkich budynków, tak głównych (mieszkalnych) jak i ubocznych (gospodarskich) czy to od budynków własnych czy sąsiednich głównych i ubocznych, wynosić ma przynajmniej 10 metrów, względnie 5 metrów od granicy gruntu sąsiedniego.

Budynki zaś z ogniotrwałego materyału i ogniotrwale kryte, mogą także przylegać do siebie ogniochronnymi murami.

4. Przy budowie budynków mieszkalnych przestrzegać należy postanowień §. 21. ustęp przedostatni i ostatni, oraz postanowień §. 25.

5. Budynki mieszkalne należy, o ile to możliwe, obsadzać drzewami a to w odległości około 5 m. od tych budynków.

Na miejscach podlegających powodzi, nie wolno stawiać mieszkań dla gości kąpielowych.

W miejscowościach, w których powstaną nowe zdrojowiska lub stacye klimatyczne, obowiązany jest Wydział powiatowy zarządzić sporządzenie planu regulacyjnego w przeciągu sześciu miesięcy od czasu wydania statutu zdrojowego.

§. 15.

Regulacya rozwijających się niezwykle szybko miejscowości.

Plan regulacyjny ma być i wtedy sporządzony, jeśli miejscowość pewna wskutek zmiany stosunków lub zewnętrznych wpływów, n. p. z powodu parcelacyi, pobudowania kolei żelaznych, wielkich fabryk i w ogóle znacznych przedsiębiorstw, albo ważnych środków komunikacyjnych, niezwykle szybko rozszerza się, albo jeśli powstaje nowa osada.

Zwierzchność gminna obowiązaną jest w takich wypadkach donieść o tem Wydziałowi powiatowemu, który na tej podstawie albo w braku doniesienia — z urzędu, obowiązany jest w myśl §. 13. zarządzić sporządzenie planu regulacyjnego i przeprowadzić dalsze postępowanie tym paragrafem wskazane.

Wydział powiatowy ma także postanowić, czy i o ile planem regulacyjnym objąć należy i części miejscowości już zabudowane.

§. 16.

Oznaczenie linii regulacyjnej.

Obok wypadków przewidzianych w §§. 13—15. może Rada gminna na podstawie sporządzonego przez Zwierzchność gminną planu, ustanowić linię regulacyjną (budowlaną) odmienną od dotychczasowej linii frontowej, bądź to dla poszczególnych części gminy, bądź też dla poszczególnych dróg, ulic lub placów publicznych.

Odnośna uchwała Rady gminnej winna być w gminie należycie ogłoszoną i przedłożoną ze sporządzonym planem i ewentualnymi zarzutami w 8 dniach zgłoszonymi Wydziałowi powiatowemu do zatwierdzenia, względnie także do załatwienia zarzutów.

Konsens na budowę może być w takim wypadku wydany tylko na podstawie zatwierdzonego przez Wydział powiatowy planu linii regulacyjnej.

§. 17.

Plan regulacyjny.

Przy sporządzaniu planu regulacyjnego (§§. 13., 14. i 15.) lub planu linii regulacyjnej (§. 16.) należy przestrzegać głównie:

a) ażeby rozkład i położenie budynków odpowiadały wymaganiom sanitarnym, ogniowo-policyjnym i w ogóle względom bezpieczeństwa;

b) ażeby drogi i ulice były ile możności proste, równe i jeśli stosunki miejscowe na to pozwalają, tak szerokie, iżby je obsadzić można drzewami przynajmniej po jednej stronie;

c) ażeby opady atmosferyczne miały zabezpieczony należyty odpływ a sposób odprowadzania nieczystości został należycie ustanowiony.

§. 18.

Wywłaszczenie.

Jeżeli ze względów publicznych a mianowicie ze względów sanitarnych, komunikacyi, bezpieczeństwa od ognia lub wskutek ustanowienia linii regulacyjnej, okaże się potrzeba utworzenia nowej drogi, ulicy lub nowego placu albo zajdzie potrzeba sprostowania lub rozszerzenia istniejącej drogi, ulicy lub istniejącego placu, względnie także potrzeba cofnięcia budowy z dotychczasowej linii frontowej do nowej linii regulacyjnej, winien będzie właściciel gruntu ewentualnie, o ile zachodzą warunki określone w §. 365. ust. cyw.

w drodze wywłaszczenia odstąpić gminie na własność potrzebną przestrzeń za wynagrodzeniem.

Jeśli zaś wskutek regulacyi okaże się potrzeba wysunięcia budowy z dotychczasowej linii frontowej do nowej linii regulacyjnej, wówczas budujący obowiązany będzie przed przystąpieniem do wykonania zamierzonej budowy, nabyć na własność od dotychczasowego właściciela za wynagrodzeniem część gruntu między dotychczasową linią frontową a nową linią regulacyjną, a tenże właściciel, o ile zachodzą warunki określone w §. 365. ust. cyw. może być przymuszonym do odstąpienia budującemu tej części gruntu w drodze wywłaszczenia.

Orzeczenie o wywłaszczeniu należy do władzy politycznej.

Gdyby w powyższych wypadkach strony interesowane co do wysokości wynagrodzenia nie zgodziły się, oznaczy ją orzeczenie sądowe.

Niedojście do skutku ugody nie wstrzymuje dalszej rozprawy budowlanej.

W razie zajęcia obcego gruntu pod budowę, może być konsens budującemu tylko wówczas udzielony, jeżeli tenże wykaże się, iż otrzymał na to zezwolenie właściciela gruntu, lub też, że dostatecznie zabezpieczył kwotę odszkodowania, którą Sąd oznaczy.

Rozdział II.

Szczegółowe przepisy o budowlach.

§. 19.

Kierownictwo.

Budową w ogólności, a zwłaszcza stawianiem budynków piątrowych, budowli ze sklepieniami i urządzeniami podziemnemi (suterenami), oraz budynków na cele publiczne i przemysłowe, kierować winna osoba do tego prawnie upoważniona.

Jeżeli w miejscu budowy nie znajdują się koncesyonowani przemysłowcy budowlani, może władza udzielająca konsensu, przy mniejszych parterowych budowlach o zwykłych konstrukcyach nie wymagać ustanowienia kierownika budowy.

Budowle włościańskie i zwykłe gospodarskie mogą być stawiane przez samego budującego lub jego zastępcę.

Nazwisko kierownika budowy należy podać do wiadomości Zwierzchności gminnej i uwiadomić ją o wszelkich zmianach, któreby z czasem zaszły co do osoby rzeczonego kierownika.

Za naruszenie warunków konsensu, za odstąpienie od zatwierdzonego planu bez poprzedniego uzyskania przyzwolenia Zwierzchności gminnej, za dobroć i trwałość materyału do budowy użytego i w ogóle za wszelkie uchybienia przepisom tej ustawy, odpowiadają kierownik budowy i budujący, jeśli nie ustanowił kierownika budowy.

Nie wyklucza to jednak odpowiedzialności innych w budowie udział biorących osób, o ile na nich wina cięży.

§. 20.

Materyał i odległość budowli.

Materyałem nieogniotrwałym wolno pokrywać nowe budowle tylko wówczas, jeśli odległość od budynków innych właścicieli wynosić będzie przynajmniej 10 metrów, względnie zaś od granicy niezabudowanego gruntu innych właścicieli, odległość wynosić będzie przynajmniej 5 metrów na wypadek jeśli domy mieścić się mają w tem samem licu.

Gdyby dla zbyt małej szerokości parceli warunkowi temu zadość uczynić nie można, wolno z budynkiem zbliżyć się aż do odległości 1 metra od gruntu sąsiedniego, lecz zarazem należy oddalić dom taki od lica domów już istniejących tak, ażeby odległość jego od tych domów dochodziła owych minimalnych 10 metrów.

Wydział powiatowy względnie Wydział krajowy w drodze instancyi może zezwolić na pokrycie dachu materyałem nieogniotrwałym i w odległości 6 metrów a nawet 3 metrów, jeśli idzie o odbudowanie domu na tem samem miejscu a stosunki majątkowe budującego i stosunki lokalne nie dopuszczają innego sposobu odbudowania się, niemniej też w wypadkach, gdzie te stosunki lokalne zmniejszają niebezpieczeństwo pożaru. Zamierzona budowa musi być jednak w każdym razie oddzieloną szeregiem drzew liściastych od budynków sąsiednich. W danym razie obowiązany jest Wydział powiatowy załatwić sprawę najdalej do dni 30.

Ściany, przy których znajdują się kominy, piece i ogniska, winny być w przestrzeni pół metra od komina a jednego metra od pieca lub ogniska zupełnie murowane z cegieł, kamienia lub cegły surowej na powietrzu suszonej (surówki).

W gminach wiejskich może Rada gminna postanowić, w których częściach gminy domy w ogóle lub tylko ważniejsze budowle muszą być ogniotrwałym materyałem kryte, względnie także z ogniotrwałego materyału stawiane. Również Rada gminna może postanowić, w jakiej odległości stawiane mogą być domy szynkowne od szkół, kościołów i cerkwi.

Odnośne części gminy lub budowle mają być w uchwale Rady gminnej dokładnie oznaczone, uchwała zaś sama ma być w gminie należycie ogło

szoną a następnie Wydziałowi powiatowemu do zatwierdzenia przedłożoną.

W gminach miejskich zaś i małomiasteczkowych obowiązaną jest Rada gminna w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy oznaczyć część obszaru, w którym domy kryte być mają tylko ogniotrwałym materyałem.

Może ona również uchwalić, że na tym obszarze mają być domy także z ogniotrwałego materyału stawiane.

Wydział powiatowy a w toku instancyi Wydział krajowy może jednak uchylić powyższy obowiązek krycia dachów ogniotrwałym materyałem w gminie, w której materyał ten jest nader kosztowny albo ludność miejscowa ubogą.

Uwolnienie od tego obowiązku może być przyznane na czas aż do lat dziesięciu i może być przedłużone, jeżeli stosunki miejscowe nie ulegną zmianie.

Budynki dwupiątrowe i wyższe muszą być w każdym razie ogniotrwale kryte.

Budynek, którego pokoje na piątrze przeznaczone są do zebrań większej ilości osób (domy modlitwy, zgromadzenia wszelkiego rodzaju, koncerta i t. p.) musi być cały ogniotrwale zbudowany i ogniotrwale kryty (§. 25.).

Budowle z materyału ogniotrwałego, a to tak główne jak i uboczne (gospodarskie) mogą albo przylegać murami ogniochronnymi do budynków lub gruntów sąsiednich, albo też można je stawiać w odległości wynoszącej najmniej 3 m. od niezabudowanej granicy tych gruntów.

Budowli ogniotrwałych na jednym i tym samym gruncie, jeśli do siebie nie mają przylegać, nie można pod żadnym warunkiem stawiać bliżej jak na 5 m.

Podwórza przeznaczone do zajazdu mierzyć mają przynajmniej 6 m. w każdym kierunku.

Szczegółowe postanowienia co do odległości budowli przy drogach, w zdrojowiskach i stacyach klimatycznych o własnym statucie, kotłów parowych, budynków o większych palowiskach, tudzież obok kościołów i cerkwi zawarte są w §§. 12., 14., 35., 36. i 37.

W razie wydzielenia części z gruntu już zabudowanego i utworzenia z tej części oddzielnej parceli gruntowej, ta ostatnia tylko o tyle może być zabudowaną, o ile przepisy niniejszej ustawy, co do odległości budynków na zabudowanie jej dozwolą.

§. 21.

Mury.

Grubość murów powinna być dokładnie oznaczoną w planach budowy.

Komisya badając plany winna oświadczyć, czy projektowana grubość murów odpowiada bezpieczeństwu publicznemu, czy też winna uledz zmianie.

Grubość murów w budynkach mieszkalnych, parterowych i jednopiątrowych, powinna wynosić przy ścianach zewnętrznych co najmniej 45 cm. a 30 cm. przy ścianach wewnętrznych, na których pułapy spoczywają.

Przy budynkach mieszkalnych, mających więcej piąter, mury dwu piąter najwyżej położonych winny mieć grubość najmniej 45 cm., względnie 30 cm., w każdych zaś z następnych dwóch niżej położonych piąter grubość murów o 15 cm. powiększoną być musi.

Mury fundamentów winny być o 15 cm. grubsze od ściany na nich spoczywającej.

Rozmiary powyższe odnoszą się do murów niewyprawionych w stanie surowym.

W zdrojowiskach i stacyach klimatycznych dla zapobieżenia wilgoci z ziemi należy mury budynków przeznaczonych dla gości, oddzielić warstwą izolacyjną od fundamentu lub murów piwnicznych i to na 15 cm. pod podłogą parteru, w każdym razie powyżej powierzchni gruntu, na którym budynek stoi. Jeżeli zaś pod izbą mieszkalną niema piwnicy ani próżnego miejsca, a grunt nie jest bardzo suchy, należy podłogę również zabezpieczyć od wilgoci warstwą izolacyjną.

§. 22.

Mury ogniochronne.

W budynku murowanym, długości przynajmniej 25 m., przedzielać należy strych murem ogniochronnym.

Mur ogniochronny winien także oddzielać dachy budynków przylegających do siebie.

Mur ogniochronny winien być ponad dach wyciągnięty na 35 cm.

Przejścia umieszczone w murze ogniochronnym w obrębie strychu, należy zaopatrzyć żelaznemi, lub żelazną blachą obitemi ogniotrwale osadzonemi drzwiami, któreby same się zamykały.

Postanowienia tego paragrafu nie stosują się do zwykłych budynków mieszkalnych wiejskich lub budynków gospodarskich i wogóle do takich budynków, na których z powodu ich konstrukcyi, mur ogniochronny nie może być wyprowadzony.

§. 23.

Wiązanie dachu.

Wiązanie dachu należy budować oddzielnie od powały strychowej i od muru ogniochronnego.

Ani w powałę ani w mur nie wolno wpuszczać żadnej drewnianej części konstrukcyi dachu.

Wyjątek stanowią wspomniane w §. 3. zwykłe włościańskie parterowe i wogóle domy niemurowane.

§. 24.

Schody i klatka schodowa.

W domach piątrowych powinna istnieć za pomocą schodów komunikacya do wszystkich mieszkań, na strych i do piwnicy.

Schody mają być przynajmniej na 1 m. szerokie.

Wysokość stopnia na schodach nie powinna wynosić więcej jak 18 cm., szerokość zaś nie mniej jak 27 cm. w linii podziałowej.

Linia podziałowa przyjmuje się w odstępie 45 cm. od ściany.

Poręcze muszą być tak urządzone, ażeby zesuwanie się po nich było niemożliwem.

Władza może stosownie do przeznaczenia i rozmiarów budynku zarządzić wybudowanie schodów ogniotrwałych, ewentualnie zaś także schodów bocznych.

Schody o drewnianych stopniach uważane być mogą tylko wówczas za ogniotrwałe, jeżeli boki (ramiona) i podesty są podsklepione.

Pod schodami nie wolno urządzać ognisk.

Klatkę schodową oddzielać ma od strychu powała, u dołu wyprawiona, a na strychu wyłożona cegłą albo polepą z gliny 8 cm. grubą.

Drzwi na strych prowadzące w domach murowanych powinny być pobite żelazną blachą od strychu.

§. 25.

Wymiary izb względnie pokoi, okien i drzwi.

Wysokość izb mieszkalnych względnie pokoi wynosić winna w domach parterowych przynajmniej 2·20 m., w piątrowych zaś przynajmniej 2·5 m.; wysokość okna w zwykłych domach włościańskich najmniej 80 cm., szero-

kość najmniej 50 cm., w innych domach zaś wysokość okna najmniej 1·40 m., a szerokość 90 cm., wreszcie wysokość drzwi najmniej 1·80 m., a szerokość 80 cm.

Ubikacye sklepione mają być w środku również przynajmniej na 2·20 m. wysokie.

Każda izba główna lub ubikacya przeznaczona do stałego lub czasowego pobytu ludzi winna mieć przynajmniej jedno okno urządzone do otwierania.

W miejscowościach, w których znajdują się zdrojowiska lub stacye klimatyczne, wysokość pokoi przeznaczonych na mieszkania dla gości wynosić winna co najmniej 3 m.; wysokość okna najmniej 1·40 m.; a szerokość najmniej 90 cm.; wysokość drzwi najmniej 2 m., a szerokość 1 m.

Drzwi pokoi względnie sal na piątrze, przeznaczonych do zebrań większej ilości osób (§. 20.), jeśli niema pod tym względem specyalnych przepisów, urządzone być mają do otwierania na zewnątrz a wyjścia muszą prowadzić bezpośrednio również na zewnątrz.

Szerokość takich drzwi ma wynosić przynajmniej 1 m., oraz ma ich być taka ilość, by na każdych 50—70 osób, jedne drzwi przypadały.

Drzwi kościołów i cerkwi mają być także urządzone do otwierania na zewnątrz; w razie przekształcania odrzwi starożytnych, które przedstawiają wartość architektoniczną, należy poprzednio porozumieć się z odnośnym c. k. konserwatorem.

Oświetlenie schodów lub mieszkania światłem z góry dopuszczalne jest tylko przy budowlach murowanych. Przestrzeń doprowadzająca światło, ma być w takim razie od strychu oddzielona murem na 15 cm. ponad dach wystającym i zaopatrzona w przyrząd do odwietrzania.

§. 26.

Podłoga i powała.

Powierzchnia podłogi ułożonej z desek, lub cegły, czy też ubitej z gliny w budynkach mieszkalnych, winna być przynajmniej o 30 cm., ewentualnie 50 cm. (§. 14, 2.) wyższą od powierzchni gruntu, na którym budynek stoi (licząc od najwyższego punktu terenu).

Podłogę na piątrze oddzielić należy od powały piątra niższego warstwą suchego nasypu. Nasypu (rumowiska) ze starej budowli nie wolno używać pod podłogi nowego domu.

Powała strychowa w budynkach mieszkalnych ma być pokryta cegłą lub polepą glinianą 8 cm. grubą.

§. 27.

Mieszkania w piwnicach i na strychach.

Urządzanie pomieszkań w piwnicach i na strychach jest z reguły zakazane. Wyjątkowo jednak może być urządzenie takich pomieszkań dozwolonem, jeżeli ani względy bezpieczeństwa ani sanitarne temu się nie sprzeciwiają.

§. 28.

Kominy.

Budowa domów i chat mieszkalnych bez kominów zabronioną jest bezwarunkowo.

Kominy należy murować z cegły palonej lub kamienia, ściany kominów mają być najmniej 15 cm. grube i nad dach wyprowadzone, a to na 50 cm. przy ogniotrwale, zaś na 80 cm. przy nieogniotrwale krytych budynkach; wnętrze komina ma być gładko wytynkowane, a część zewnętrzna w obrębie strychu wyprawiona. Wyjątkowo dozwalać można budowania kominów z cegły surówki.

Na belkach lub pokładach drewnianych nie wolno zakładać kominów.

Wszelkie drzewo winno być najmniej o 15 cm. oddalone od zewnętrznego obwodu komina. W ściany kominowe nie wolno wpuszczać drzewa.

Otwór wewnętrzny kominów przełazowych wynosić ma najmniej 48 cm. w kwadrat.

Otwór kominów wązkich (cylindrowych) wynosić ma najmniej 15 cm. średnicy.

Jeżeli zaś do jednego i tego samego wązkiego komina wchodzi dym z dwóch lub więcej ognisk, wówczas otwór jego ma wynosić najmniej 20 cm.

Wszystkie kominy a szczególnie wązkie (cylindrowe) należy stawiać ile możności w pionowym kierunku.

W razie konieczności budowy komina ukośnego, kąt nachylenia jego do poziomu wynosić musi co najmniej 60 stopni.

Kominy wązkie winny być w stosownych miejscach zaopatrzone w otwory do czyszczenia, szczelnie zamykane.

Materyał drewniany, znajdujący się w pobliżu tych otworów, powinien być ogniochronnie osłonięty.

Kominów murowanych nie wolno zastępować rurami blaszanemi wewnątrz budynku, ani też przeprowadzać takich rur przez ściany drewniane lub dachy nieogniotrwałe.

Kominy fabryczne i wogóle kominy dla wielkich ognisk należy tak urządzać, aby dym i sadza nie zanieczyszczały powietrza w sposób dla zdrowia szkodliwy albo dla sąsiadów dokuczliwy.

§. 29.

Piece w izbach względnie pokojach.

Piece w izbach względnie pokojach, stojące bezpośrednio na podłodze nieogniotrwałej, winny być podmurowane na 30 cm. Przed drzwiczkami pieców należy podłogę zabezpieczyć od ognia.

Pieców żelaznych nie wolno tam używać, gdzie bywa wyrabiany lub gromadzony materyał łatwo zapaleniu podlegający.

W miejscowościach, gdzie do opału i gotowania używa się węgla, zabronione są przyrządy przy piecach i kuchniach do zatykania kominów.

§. 30.

Kuchnie.

W budynkach o większej ilości mieszkań, z reguły każde mieszkanie winno mieć swoją kuchnię, a każda izba kuchenna winna mieć przynajmniej 6 m.^{2} powierzchni.

Pod ogniskiem i na 80 cm. wokoło ogniska nie wolno urządzać podłogi z desek

Nad ogniskiem otwartem należy tak umieścić kapę, by ze wszystkich stron o 30 cm. wystawała nad krawędź ogniska kuchni.

Dym z otwartych ognisk odprowadzać można tylko przełazowymi kominami.

W kuchniach angielskiemi zwanych, należy dla odprowadzenia pary urządzić otwory wentylacyjne z drzwiczkami żelaznemi.

§. 31.

Piwnice.

Piwnice pod budynkami mieszkalnymi winny być sklepione.

§. 32.

Wychodki i zbiorniki na nawóz.

W każdym budynku mieszkalnym lub obok takiego budynku winny być urządzone wychodki z odpowiednim zbiornikiem. W poszczególnych jednak wypadkach może Wydział powiatowy a w toku instancyi Wydział krajowy uwolnić budującego od obowiązku urządzenia wychodku.

Rada gminna wyda w przeciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy o urządzaniu i wypróżnianiu zbiorników kloacznych.

Przepisy te zatwierdzić ma Wydział powiatowy, któremu przysługuje prawo zmienić je stosownie do miejscowych warunków.

Każdy zbiornik winien być tak urządzony, aby nieczystości nie przenikały jego ścian i spodu i ma być oddalony przynajmniej na 2 m. od granicy sąsiedniej a 10 m. od najbliższej studni.

Wychodki nie mogą mieć wejścia z kuchni albo spiżarni i nie mogą być widoczne z ulicy lub placu publicznego.

Zbiorniki na nawóz mogą być urządzane w odległości co najmniej 10 m. od najbliższej studni, a co najmniej 2 m. od granicy sąsiedniej.

W miejscowościach, w których znajdują się zdrojowiska i stacye klimatyczne i we wszystkich znaczniejszych miejscowościach, które Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem oznaczy, winna Rada gminna określić te części gminy, w których nawet w domach już istniejących, w ciągu jednego roku od dnia tego rozporządzenia Wydziału krajowego mają być dobudowane brakujące wychodki. Przyczem mają być zastosowane przepisy uchwały Rady gminnej co do urządzania zbiorników i odprowadzania nieczystości.

§. 33.

Odprowadzanie nieczystości.

Odprowadzanie nieczystości płynnych wszelkiego rodzaju, jakoto: ścieków kuchennych i domowych, ścieków z dołów kloacznych, gnojowisk i ze stajen, ścieków ze zakładów przemysłowych i fabrycznych, na ulice lub place publiczne albo do rowów tychże ulic i placów jest bezwarunkowo zabronione, nawet z budynków już istniejących.

Tak samo zabronione jest składanie śmieci i suchych odpadków wszelkiego rodzaju na ulicach lub placach publicznych, albo wrzucanie ich do wód stojących lub płynących.

Rada gminna ma uchwalić, w jakich miejscach składać należy śmiecie suche i odpadki.

§. 34.

Piece dla celów przemysłowych, wędzarnie.

Piece dla przemysłu piekarskiego i wogóle piece dla celów przemysłowych należy umieszczać z reguły w lokalu sklepionym.

Wyjątki dozwolone być mogą tylko w wypadkach wykluczających niebezpieczeństwo od ognia.

Podłoga przed ogniskiem winna być ogniotrwale urządzona.

Ściany i powały w wędzarniach muszą być sporządzone z materyału ogniotrwałego i zaopatrzone w drzwi żelazne lub przynajmniej blachą od środka pobite. Wędliny można zawieszać tylko na hakach lub prętach żelaznych.

§. 35.

Stawianie kotłów parowych.

Kotły parowe należy stawiać, jeżeli tylko można, w odrębnem zabudowaniu.

Stanowczo wzbronionem jest jednak ustawianie kotłów parowych pod lokalem mieszkalnym lub roboczym, równie jak urządzanie sklepień lub pował nad nimi.

Tylko w razie udowodnionej konieczności dopuszczona być może lekka powała.

Lokal na kocioł winien być od izb roboczych oddzielony pełnym, przynajmniej 60 cm. grubym murem. W murze tym dozwolone być mogą tylko niezbędne potrzebne otwory do połączenia.

Komin, którym może być także zwykły przewód na dym, musi co najmniej przewyższać dachy bezpośrednio sąsiadujących domów mieszkalnych.

Kocioł winien być umieszczony w odległości co najmniej 3 m. od każdej granicy sąsiedniej.

W budynkach mieszkalnych można pod powyższymi warunkami umieszczać z reguły tylko małe kotły, to jest takie, których średnica 1·2 m., objętość przy zupełnem napełnieniu aż do ustawą przepisanego znaku stanu wody 1m.^{3} a siła ciśnienia 6 atmosfer nie przekracza.

Do ustawienia tak wielkiego jak i małego kotła potrzeba urzędowego zezwolenia.

Kotły karłowe, to jest takie, których średnica nie przekracza 0·8 m., zawartość wody przy zupełnem napełnieniu do ustawą przepisanego znaku stanu wody nie przekracza 0·5 m.³, a siła ciśnienia nie przekracza 4 atmosfer, wolno ustawiać bez urzędowego zezwolenia. Należy jednak o zamiarze ustawienia takich kotłów uwiadomić naczelnika gminy.

§. 36.

Budynki o większych paleniskach.

Suszarnie na owoce, len, konopie, wędzarnie, piekarnie, cegielnie, piece do wypalania wapna i budynki o większych paleniskach wogóle winny być od innych budynków przynajmniej na 30 m. oddalone.

Cegielnie i piece do wypalania wapna mogą stać jedynie poza obrębem zabudowanego obszaru miejscowości.

Kuźnie winny być od innych budynków oddalone przynajmniej o 30 m. lub urządzone w budynkach ogniotrwale zbudowanych i ogniotrwale krytych.

§. 37.

Budowy obok kościołów i cerkwi.

Obok kościołów i cerkwi mogą być budowle stawiane z reguły nie bliżej jak na 50 m.

§. 38.

Ogrodzenia płoty i t. p.

Na ogrodzeniach wzdłuż dróg publicznych, jakoteż na ogrodzeniach takich, które dotykają zabudowań lub ogrodzeń sąsiednich, nie wolno urządzać ostrzeszków ze słomy, trzciny, szuwaru, peżu, odpadków łodyg konopnych i t. p. łatwo zapalnych przedmiotów.

§. 39.

Studnie.

Studnie mogą być urządzane tylko w odległości przynajmninj 10 m. od jam kloacznych, kanałów i gnojowisk. Mają być ocembrowane a ocembrowanie to ma wznosić się przynajmniej o 80 cm. ponad poziom gruntu, otaczającego studnię.

Grunt ten ma być wybrukowany lub wyszutrowany w ten sposób, iżby wszelkie ścieki szybko spływały poza studnię.

Każda studnia ma być zaopatrzoną w przyrząd do czerpania lub pompowania wody.

§. 40.

Sadzenie drzew między budynkami.

Budynki kryte słomą, trzciną, szuwarem i t. p. materyałem winien właściciel oddzielić szeregiem drzew liściastych od budynków sąsiednich.

Rozdział III.

Zamieszkanie nowych budynków.

§. 41.

Pozwolenie na zamieszkanie.

Wszystkie budynki nowo wystawione oraz budynki przekształcone z wyjątkiem zwykłych domów włościańskich i gospodarskich nie mogą być ani zamieszkane ani na inny cel użyte przed uzyskaniem pozwolenia Zwierzchności gminnej a w wypadkach przewidzianych w §. 9. przed uzyskaniem zezwolenia Wydziału powiatowego.

Przed udzieleniem takiego zezwolenia musi osobna komisya zbadać na miejscu, czy budowa wykonana zgodną jest z planem zatwierdzonym, czy odpowiada wymaganiom sanitarnym i warunkom bezpieczeństwa publicznego.

Komisyę przeprowadzi naczelnik gminy lub jego zastępca w obecności budującego w przeciągu trzech dni po ustnem lub pisemnem wniesieniu prośby a w wypadkach przewidzianych §. 9. w ciągu dni 14 delegat Wydziału powiatowego przy współudziale naczelnika gminy lub jego zastępcy, względnie przełożonego obszaru dworskiego, przybierając w razie potrzeby także fachowych znawców.

W komisyi tej ma wziąć udział naczelnik straży ogniowej, jeśli w gminie straż taka jest zorganizowaną.

W miejscowościach zaś, w których znajdują się zdrojowiska lub stacye klimatyczne o własnym statucie, winien wziąć udział w komisyi także delegat komisyi zdrojowej lub klimatycznej.

Stosownie do wyniku tych oględzin należy do trzech a w razie interwencyi Wydziału powiatowego do 8 dni załatwić prośbę budującego.

Budujący obowiązany jest zapłacić dyety i koszta podróży delegata Wydziału powiatowego i wynagrodzić znawców, jeśli byli do komisyi wzywani.

§. 42.

Termin zamieszkania.

Budynek murowany, podczas wiosny pod dach doprowadzony a w jesieni tego samego roku narzucony, z reguły można zamieszkać dopiero w następnej wiośnie.

Wyjątkowo można takie budynki zamieszkać i późną jesienią, jeżeli komisya (§. 41.) stwierdzi, że nie sprzeciwiają się temu względy sanitarne lub bezpieczeństwa publicznego.

Murowany budynek w jesieni pod dach doprowadzony a w następnej wiośnie narzucony można zamieszkać dopiero w jesieni.

Gdyby w powyższych okresach czasu wykończone zostały tylko niektóre części domu, można wydać pozwolenie na częściowe zamieszkanie budynku, przyczem postąpić należy według postanowień §. 41.

Rozdział IV.

Utrzymanie istniejących budynków.

§. 43.

Utrzymanie budynków.

Każdy właściciel budynku obowiązany jest utrzymywać go czysto, porządnie i w dobrym stanie i zapobiegać takim uszkodzeniom, które mogłyby zagrażać bezpieczeństwu publicznemu lub zdrowiu mieszkańców.

W izbach mieszkalnych nie wolno utrzymywać koni, bydła, nierogacizny, owiec i kóz.

§. 44.

Budynki grożące zawaleniem.

Jeżeli budynek grozi niebezpieczeństwem zawalenia, zarządzi Zwierzchność gminna z przybraniem znawcy i w obecności właściciela komisyjne zbadanie stanu rzeczy i podług stopnia sprawdzonego niebezpieczeństwa, wyznaczy właścicielowi stosowny termin, w którym pod zagrożeniem grzywny (§. 52.) względnie pod zagrożeniem wykonania robót na jego koszt i stratę (§. 55.) winien tenże bądź to opróżnić i zabezpieczyć budynek aż do wykonania potrzebnych napraw, bądź też rozebrać go częściowo albo nawet całkowicie.

Rozdział V.

Władze wykonawcze.

§. 45.

Zwierzchność gminna.

Zwierzchność gminna obowiązaną jest ściśle czuwać nad przestrzeganiem przepisów tej ustawy, przedewszystkiem zaś, ażeby:

a) budowano tylko na podstawie uzyskanego prawomocnego konsensu, względnie za uwiadomieniem (§. 1., ustęp 2.);

b) ściśle stosowano się do zatwierdzonego planu budowy;

c) zachowano linię regulacyjną (§§. 12., 13., 14., 15. i 16.);

d) do wykonania budowy używano osób do tego uprawnionych przy uwzględnieniu ułatwień przewidzianych w §. 19.; oraz

e) używano dobrego i trwałego materyału (§. 19.) wreszcie

f) utrzymywano budynki czysto, porządnie i w dobrym stanie (§. 43.).

W razie spostrzeżenia uchybień winna Zwierzchność gminy w wypadkach pod a) b) i c) wymienionych, wstrzymać dalszą budowę (§. 54.) w wypadku pod d) usunąć nieupoważnionego wykonawcę od dalszej budowy, w wypadku pod e) zarządzić uprzątnięcie z placu budowy materyału za nieodpowiedni uznanego, wreszcie w wypadku pod f) zarządzić odpowiednie środki zaradcze (§. 55.).

Od rozporządzeń Zwierzchności gminnej można wnieść na ręce naczelnika gminy rekurs do Wydziału powiatowego w nieprzekraczalnym terminie dni 14 od dnia doręczenia lub ogłoszenia rozporządzenia.

§. 46.

Z każdej czynności urzędowej ustawą niniejszą nakazanej, która będzie podstawą orzeczenia władzy, ma być spisany protokół.

O ile ustawa ta odmiennie nie postanawia, będą wszystkie takie czynności spełniane bezpłatnie a przyzwani przy tem znawcy, jeśli nie są płatnymi funkcyonaryuszami gminy, wynagradzani z funduszu gminy.

§. 47.

Rada gminna.

Rada gminna:

a) zatwierdza plany budynków przeznaczone na cele gminne lub zakładów gminnych;

b) uchwala linię regulacyjną przewidzianą w §. 16.;

c) uchwala postanowienia przewidziane w §§. 20., 32. i 33.;

d) ustanawia taksę dla znawców biegłych, jeśli oni za swe czynności nie są płatnymi funkcyonaryuszami gminy.

Od uchwały Rady gminnej można wnieść na ręce Zwierzchności gminnej rekurs do Wydziału powiatowego w nieprzekraczalnym terminie dni 14 od dnia doręczenia lub ogłoszenia uchwały.

§. 48.

Wydział powiatowy.

Wydział powiatowy:

a) rozstrzyga rekursy przeciw rozporządzeniom Zwierzchności gminnej (§. 45.) i uchwałom Rady gminnej (§. 47.);

b) czuwa nad tem, aby Zwierzchność gminna (obszar dworski) nie zaniedbywała obowiązków niniejszą ustawą na nią włożonych;

c) wykonuje czynności wskazane §§. 9., 13., 14., 15., 16., 20., 32., 41. i 57. niniejszej ustawy;

d) ustanawia taksę dla znawców (§. 9.).

Od rozporządzenia Wydziału powiatowego można wnieść na ręce tegoż Wydziału rekurs do Wydziału krajowego w nieprzekraczalnym terminie dni 14 od dnia doręczenia lub ogłoszenia rozporządzenia.

§. 49.

Wydział krajowy.

Wydział krajowy ma prawo nadzoru nad wykonaniem niniejszej ustawy i załatwia jako ostateczna instancya rekursy przeciw orzeczeniom Wydziału powiatowego.

§. 50.

Władze polityczne.

Prawa zastrzeżone władzom politycznym postanowieniami odnośnej ustawy gminnej pozostają nienaruszone.

Rozdział VI.

Postanowienia karne.

§. 51.

Przekroczenia objęte ustawą karną.

Przekroczenia przepisów budowniczych, objęte ustawą karną, będą dochodzone i karane przez właściwe Sądy.

§. 52.

Inne przekroczenia.

Co do innych przekroczeń przepisów zawartych w tej ustawie służy prawo karania naczelnikowi gminy z dwoma przysiężnymi.

Przekroczenia te karane będą stosownie do stopnia winy i do wynikającego z niej niebezpieczeństwa publicznego grzywną od 2 do 50 koron, a w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej, aresztem aż do dni pięciu.

§. 53.

Rekursy przeciw orzeczeniom karnym.

Rekursy przeciw orzeczeniom karnym (§. 52.) mają być w terminie dni 14 od dnia doręczenia wnoszone do c. k. Starostwa na ręce naczelnika gminy.

§. 54.

Budowy wykonane bez konsensu lub wbrew konsensowi.

Jeśli budowa została całkiem lub częściowo wykonaną bez konsensu lub wbrew konsensowi, względnie bez poprzedniego zawiadomienia (§. 1., ust. 2.) winna Zwierzchność gminy natychmiast wstrzymać budowę (§. 45.). Władza powołana do wydania konsensu przeprowadzi następnie czynności wskazane w §. 4. względnie w §. 9. i wyda orzeczenie, czy i o ile wykonana budowa może być pozostawioną, czyli też ma być zmienioną lub zniesioną.

Niezależnie od tego orzeczenia należy winnego ukarać w myśl §§. 51. i 52.

§. 55.

Wykonanie prawomocnych poleceń.

Jeżeli właściciel budynku, pomimo nałożenia kary za niedotrzymanie pierwszego terminu, nie dopełni w drugim przez Zwierzchność gminną oznaczonym terminie prawomocnego polecenia władz powołanych do wykonania tej ustawy, Zwierzchność gminna wykona to polecenie na jego koszt i stratę.

Rozdział VII.

Postanowienia co do obszarów dworskich.

§. 56.

Zasadnicze postanowienia.

Obszary dworskie tych miejscowości, w których niniejsza ustawa obowiązuje, podlegają również postanowieniom tejże ustawy.

Zakres działania przyznany niniejszą ustawą Zwierzchności i Radzie gminnej, przechodzi na obszarze dworskim na przełożonego tegoż obszaru z wyjątkiem prawa karania (§. 52.), które przysługuje c. k. Starostwu i z wyjątkiem wypadku przewidzianego w §. 57., ustęp 1. Przełożony obszaru dworskiego winien na każde zażądanie przedłożyć Wydziałowi powiatowemu akta czynności urzędowych nakazanych niniejszą ustawą a zwłaszcza czynności przepisanych §§. 4., 5., 41. i 54.

§. 57.

Budowle karczem, szynkowni i budowle w pobliżu zabudowań gminy i t. p.

Wykonywanie wszystkich czynności policyi budowniczej, odnoszących się do karczem, szynkowni i należących do nich stajni, szop i t. p. zabudowań, znajdujących się na parcelach nie graniczących z resztą obszaru dworskiego, jak niemniej prawo karania w tych wypadkach za przekroczenie przepisów tej ustawy, należy do zakresu działania gminy.

Nadto jeżeli odległość budynku, który na obszarze dworskim ma być stawiany od zabudowanego terytoryum gminy, wynosić ma mniej niż 30 m., winien przełożony obszaru dworskiego zawiadomić o zamierzonej budowie Zwierzchność gminy.

Jeśli zaś Zwierzchność gminna mniema, że budynek ten stawiany jest wbrew przepisom niniejszej ustawy i stąd zagraża niebezpieczeństwo, może o tem donieść Wydziałowi powiatowemu, który winien na tej podstawie zbadać rzecz i wydać orzeczenie, tak jak gdyby w tej sprawie do niego rekurs wniesiony został przeciw wydanemu w pierwszej instancyi orzeczeniu.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 27. grudnia 1899. **Część XV.**

Nr. 134.

Regulamin

obchodzenia się z materyałami wybuchowymi z dnia 20. października 1899, L. 3556, ważny dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi, którym c. k. Starostwo górnicze, po myśli art. I. swego rozporządzenia z 24. czerwca 1899, L. 2463, Nr. 80 dz. ust. i rozp. kraj., udziela zezwolenia na użycie bezpiecznych materyałów wybuchowych.

I. Postanowienia ogólne.

§. 1. Z bezpiecznych materyałów wybuchowych zezwala się jedynie na użycie przetworu (preparatu) wybuchowego, zwanego „wetter-dynammon“ (dynamon wiatrowy), który państwo swym kosztem sporządza i w swych rządowych składach utrzymuje.

Postanowienia rozporządzeń ministeryalnych z 2. lipca 1877, Nr. 68 dz. u. p. i z 22. września 1883, Nr. 156 dz. u. p. nie mają zastosowania do tego materyału wybuchowego.

Powołany materyał wybuchowy podpada raczej pod przepisy monopolowe dla prochu strzelniczego, oraz odnoszą się do niego postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z 19. maja 1899, Nr. 96 dz. u p., według którego do sprzedaży tego materyału wybuchowego upoważnieni są, oprócz odnośnych zakładów wojskowych, jedynie upoważnieni (koncesyonowani) sprzedawcy prochu strzelniczego.

II. Przewóz (transport).

§. 2. Przesyłka materyału wybuchowego, zwanego „wetter-dynammon“, nie podpada pod przepisy, obowiązujące przy przewozie materyałów wybuchowych.

Nigdy jednak nie można przewozić tego materyału wybuchowego równocześnie z palnikami o znacznej sile wybuchowej (za jakie szczególnie uważa się pistony wybuchowe i palniki do wysadzania min (podkopów), których działanie wywołuje się elektrycznością lub tarciem).

III. Przechowywanie.

§. 3. Przechowywując „wetter-dynammon", należy go trzymać w bezpiecznem zamknięciu i aż do chwili użycia w zupełnem odosobnieniu od palników należycie silnych. Na tę okoliczność mają zwracać szczególniejszą uwagę organa, powołane do kontroli.

§. 4. Z uwagi, że „wetter-dynammon", jako przetwór amonu, wciąga w siebie wilgoć z otoczenia, gdy leży na wolnem powietrzu, przez co traci zupełnie swą siłę, należy przedewszystkiem przestrzegać, aby zawsze znajdował się w miejscu suchem i zdala od wszelkiej wilgoci. Musi się więc ten materyał wybuchowy przechowywać w opakowaniu oryginalnem, w suchych lokalnościach i na powierzchni; w tym kierunku należy wykonywać ścisłą kontrolę, jak również starać się, aby ten materyał wybuchowy zużywać we właściwym czasie.

W tym celu powinno się utrzymywać w ewidencyi daty złożenia do składu, a przy wydawaniu w ten sposób postępować, aby zużywano najpierw zapasy dawniejsze.

§ 5. Otwarcia kartonów należy dokonywać, ile możności, dopiero bezpośrednio przed użyciem, a ich zawartość zużywać jeszcze tego samego dnia.

Patrony pozostałe winno się przechowywać na niegaszonem wapnie w naczyniach należycie zamykalnych (puszka blaszana z przykrywką). Można również, wyjąwszy z kartonu potrzebną ilość patronów, zamknąć tenże szybko i należycie, a następnie ostrożnie zanurzyć w wosk roztopiony, przez co uzyskuje się szczelne zamknięcie.

IV. Użycie.

§. 6. Roboty strzelnicze mogą wykonywać tylko strzałowi, osobno do tego celu ustanowieni, których ma zatwierdzić c. k. Urząd górniczy okręgowy. Instrukcyę dla tychże wydaje się równocześnie.

Każdy strzałowy musi umieć czytać i pisać, przebyć w kopalniach wosku ziemnego przynajmniej 1 rok jako górnik, oraz przez złożenie egzaminu z dobrym postępem udowodnić znajomości, potrzebne do wykonywania robót strzelniczych. Przy składaniu tego egzaminu należy odpowiednio stosować postanowienia instrukcyi c. k. Starostwa górniczego z 12. marca 1898, Nr. 19 dz. ust. i rozp. kraj.; egzamin ten ma się odbywać przed komitetem,

ustanowionym §-fem 4 zacytowanej instrukcyi. Zadaniem egzaminu jest przekonać się o dokładnej znajomości wykonywania robót strzelniczych, jak niemniej o znajomości wszystkich objętych ustawą, a względnie wydanych lub zatwierdzonych przez władze przepisów, które odnoszą się wogóle do wykonywania robót strzelniczych a zwłaszcza do takichże robót w kopalniach wosku ziemnego.

Od dozorców ruchu, których ma się używać jako strzałowych, wymaga się jedynie zatwierdzenia c. k. Urzędu górniczego okręgowego.

§. 7. Do naładowania jednego otworu nie można używać więcej niż 500 g „wetter-dynammonu". Równoczesne odpalanie kilku (więcej) nabojów naraz jest dozwolone.

§. 8. Pierwszych rozsadzeń należy dokonać pod nadzorem urzędnika, a względnie zaufanego i inteligentnego organu dozorującego, przyczem powinno się przypilnować, aby jak najdokładniej zastosowano się do wszystkich przepisów.

§. 9 Organa, którym powierza się wykonywanie robót strzelniczych, należy zaopatrzyć w lampy bezpieczeństwa, które z całą pewnością dozwalają rozpoznać $2^1/_2\%$ gazów wybuchowych w badanem powietrzu.

§. 10. Bezpośrednio przed odpalaniem każdego naboju, strzałowy (organ dozorujący) ma zbadać miejsce robocze wokoło otworu ładunkowego na odległość 10 m od tegoż otworu. Jeżeli przy tem badaniu spostrzeżono, że zawartość gazu wybuchowego w powietrzu przenosi $2^1/_2\%$, natenczas roboty strzelnicze są wzbronione. Podobnie nie wolno strzelać, gdy się stwierdzi lampą bezpieczeństwa, że w zagłębieniach stropu nagromadziło się miejscami więcej niż $2^1/_2\%$ powietrza wybuchowego, zdolnego wywołać eksplozyę, a to nawet i wtedy, chociażby powietrze miejsca roboczego nie zawierało $2^1/_2\%$ gazu wybuchowego.

W pobliżu miejsca przepełnionego gazami, które musiano opuścić, ponieważ zawierało więcej niż $2^1/_2\%$ gazu, nie wolno strzelać na odległość 30 m w kierunku prądu powietrza, a na 20 m w pozostałych kierunkach, licząc od miejsca, w którem rozpoczyna się owo przepełnienie gazami.

Również wzbrania się strzelać, gdy z czoła (z przodka) miejsca roboczego wypływa obficie olej skalny.

§. 11. Ile możności poza obrębem prądu powietrza miejsca roboczego, w którem się ma strzelać, należy powyznaczać schroniska dla zabezpieczenia robotników, dokąd mają się oni udać przed odpaleniem naboju. W razie potrzeby należy poumieszczać w stosownych miejscach drzwiczki ochronne.

Jeśli przy pogłębianiu szybu robotnicy nie wyjeżdżają, natenczas w odległości przynajmniej 40 m od dna szybu, należy umieścić buno silne i oszalowane, z którego dopiero można odpalać naboje.

§. 12. Do zapalania „wetter-dynammonu" należy używać jedynie elektrycznych palników żarowych o niskiem napięciu prądu tylko podówczas,

gdy robotnicy są w kopalni. Jeśli zaś w kopalni nie ma robotników, natenczas można zapalać zapomocą elektrycznych palników iskrowych o wysokiem napięciu prądu.

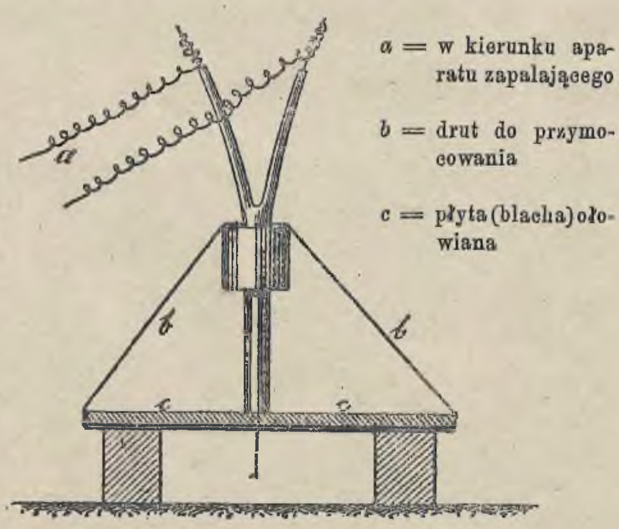
§. 13. Palniki o znacznej sile wybuchowej, jak pistony wybuchowe i palniki do wysadzania min (podkopów), których działanie wywołuje się elektrycznością, podlegają postanowieniom rozporządzenia ministeryalnego z 19. maja 1899, Nr. 95. Dz. u. p.

§. 14. Powyższe palniki sprowadzać wolno tylko na podstawie książki lub karty nabywczej, wystawionej przez władzę polityczną pierwszej instancyi. Należy zaś przechowywać te palniki pod bezpiecznem zamknięciem w lokalnościach odpowiednich i bardzo suchych, które znowu muszą być całkiem odosobnione od składów materyałów wybuchowych, oraz muszą być tak urządzone, aby palniki o znacznej sile wybuchowej można było bezpiecznie składać i bez żadnego niebezpieczeństwa wyjmować.

§. 15. Do przechowywania wspomnianych palników nadają się dobrze zamknięte skrzynki o podwójnem dnie, przedziurawionem na kształt sita. Palniki przechowuje się ponad dnem podwójnem, a pod toż wstawia się blaszane podstawki, napełnione przetopionem chlorcalcium, które, gdy rozpłynie się, należy świeżem zastąpić. Skrzynki te winno się trzymać zawsze zamknięte i w miejscach suchych o temperaturze umiarkowanej (nie za zimnej). Chlorcalcium, które rozpłynęło się wskutek wciągnięcia wilgoci, należy wylewać przed każdem świeżem napełnieniem podstawek.

§. 16. Użyte palniki (pistony) muszą być przedniej jakości i mają zawierać nie mniej niż 1 g a nie więcej niż 2 g materyi piorunującej (Nr. 6 do 8).

§. 17. Celem pozyskania pewności, że palniki (pistony) dostarczone, a względnie użyte, posiadają wymaganą siłę udarową, należy wykonywać z nimi próbne badania tak przy odbiorze tychże, jak również i w innym czasie, a zwłaszcza, gdy przy wybuchach uzyskano rezultaty całkiem niepomyślne lub mniej pomyślne, albo gdy strzały zawiodły.

Jednogramowe palniki (pistony) eksplodując muszą być na tyle silne, aby przedziurawiły blachę ołowianą na 4 mm grubą, leżącą wolno i stykającą się bezpośrednio z ową częścią pistonu, w której się działanie objawia. Przy tej próbie należy piston przymocować do blachy w pozycyi stojącej.

(Patrz rysunek obok umieszczony).

Dwugramowe palniki (pistony) muszą przedziurawić wolno leżącą blachę ołowianą na 5 mm grubą.

Wspomniane płyty można sprowadzać od firmy: „Blech- und Bleiwarenfabrik G. Winiwarter (właściciel firmy J. B. Ulrich)“ w Wiedniu, I. Johannesgasse 22.

§. 18. Materyały wybuchowe i palniki wydaje z przechowania zaufany organ dozorujący, którego do spełniania tej czynności upoważnia kierownictwo kopalni i zgłasza władzy górniczej.

§. 19. Jedna i ta sama osoba nie może równocześnie przenosić materyałów wybuchowych i palników.

§. 20. Wolno wydawać tylko taką ilość materyałów wybuchowych i palników, jaka może być potrzebną w jednej szychcie. Niespotrzebowane materyały wybuchowe i palniki należy z końcem szychty zwrócić do składu wydawczego.

§. 21. Organ, któremu powierzono wydawanie materyałów wybuchowych i palników, powinien prowadzić osobną książkę, w której co szychtę ma zapisać ogólną ilość tak pobranego jak i wydanego materyału wybuchowego i palników — tych ostatnich każdy gatunek osobno — oraz ich odbiorcę.

§. 22. Zabrania się najsurowiej zabierać ze sobą materyał wybuchowy lub palniki do pomieszkań, przechowywać je w miejscach innych, niż na to osobno przeznaczonych, oraz używać ich do innych celów, niż do tych, na które je wydano, lub wreszcie wydawać je innym osobom.

§. 23. Przekroczenia powyższego regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi karać się będzie grzywną od 5 do 100 złr., a w razie powtórnym do 200 złr. (§. 47. krajowej ustawy naftowej), o ile do nich nie mają zastosowania karne przepisy obowiązujących już ustaw i rozporządzeń.

Z c. k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 20. października 1899.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Instrukcya

dla strzałowych, zatrudnionych w kopalniach wosku ziemnego w Galicyi, wydana przez c. k. Starostwo górnicze w Krakowie na podstawie §. 6. regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi z 20. października 1899, L. 3556.

I. Postanowienia ogólne.

§. 1. Strzałowi mają wykonywać roboty strzelnicze w miejscach im wskazanych, w tym celu dostają oni „wetter-dynammon“, który mają w ciągu szychty przechowywać i przenosić w naczyniach (skrzynkach) zamkniętych; oni też przekonywują się o ilości gazów wybuchowych i oleju skalnego, zawartej w odnośnych miejscach roboczych, oni odpalają strzały, prowadzą wykaz, w którym mają uwidaczniać ilości „wetter-dynammonu“ i palników, spotrzebowane w poszczególnych miejscach roboczych, oni wreszcie po skończonej szychcie zwracają do składu (magazynu) resztę materyałów niezużytych.

II. Dopuszczalność strzelania.

§. 2. Strzelanie jest wzbronione:

a) we wszystkich złożach woskonośnych (żyłach, szczelinach, żyłach pokładowych);

b) gdy ilość gazu wybuchowego w powietrzu miejsca roboczego przewyższa $2\frac{1}{2}\%$;

c) w pobliżu miejsca przepełnionego gazami (§. 10, ust. 2 regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi);

d) gdy z przodka roboczego wypływa obficie olej skalny;

e) jeżeli stwierdzi się przy pomocy lampy bezpieczeństwa, że w zagłębieniach stropu nagromadziło się miejscami więcej niż $2\frac{1}{2}\%$ powietrza wybuchowego, zdolnego wywołać eksplozyę, a to nawet i wtedy, chociażby powietrze miejsca roboczego nie zawierało $2\frac{1}{2}\%$ gazu wybuchowego.

III. Wydawanie i transportowanie materyałów wybuchowych i palników

§. 3. Organ, któremu powierzono wydawanie materyałów wybuchowych, wydaje strzałowym z lokalu przechowawczego „wetter-dynammon“ w ilości potrzebnej na jedną szychtę. Strzałowi zaś mają zapisać tak wagę ogólną, jak i ilość wielkich i małych patronów.

Odebrany „wetter-dynammon“ ma strzałowy złożyć do zamykalnej skrzynki, przeznaczonej do przenoszenia tegoż. Skrzynkę tę ma strzałowy zamknąć, a klucz od niej przy sobie przechować. Nie wolno również w skrzynce tej przechowywać żadnych innych przedmiotów, a zwłaszcza żadnych palników.

Materyał wybuchowy otrzymany na jedną szychtę, może strzałowy przechowywać w miejscach wskazanych mu przez kierownika ruchu.

§. 4. Palników o znacznej sile wybuchowej i „wetter-dynammonu“ nie można równocześnie transportować, jednej i tej samej osobie wydawać, ani też nie mogą ich równocześnie jedne i te same osoby przynosić na miejsce użycia.

Osoby zaufane, ku temu przez kierownictwo ruchu wyznaczone, mają przechowywać i przenosić palniki nie luźnie, lecz celem uchronienia ich przed potrąceniem i uderzeniem w naczyniach (skrzynkach drewnianych) zastosowanych do właściwości użytych palników. Skrzynek owych ma dostarczać kierownictwo kopalni. Palników wadliwych nie należy przyjmować; palniki podczas transportu uszkodzone należy zwrócić do magazynu.

IV. Przekonywanie się o istnieniu gazów wybuchowych.

§. 5. W każdem miejscu roboczem, w którem ma się strzelać, musi się strzałowy dokładnie przekonać przed naładowaniem, a następnie jeszcze raz bezpośrednio przed odpaleniem każdego naboju, czy nie znajduje się tamże gaz wybuchowy i olej skalny.

Badanie obecności gazów należy uskuteczniać lampą Müselera, a dokonywać się ma ono wokoło otworu ładunkowego na odległość 10 m. To badanie ma się odbywać w sposób podany w odnośnych postanowieniach §. 48 górniczo-policyjnych przepisów z 16. września 1897, Nr. 65 dz. ust. i rozp. krajowych.

V. Zakładanie, przybijanie i odpalanie nabojów.

§. 6. Strzałowy zakłada naboje, przybija je i odpala.

§. 7. Dozorca ruchu oznacza ilość patronów dla każdego poszczególnego otworu. Do jednego otworu nie można założyć większego ładunku niż 500 g. Równoczesne odpalanie kilku nabojów jest dozwolone, w tym jednak wypadku strzałowy ma się zawsze należycie przekonać, czy wszystkie naboje wypaliły.

§. 8. Jako patronu zapalającego należy użyć wielkiego patronu wybuchowego, który ma się wziąć z kartonu świeżo rozpakowanego. Nie wolno zaś używać do powyższego celu patronów, które pozostały w kartonach rozpakowanych w dniach poprzednich.

Przed przysposobieniem patronu zapalającego do strzału, należy go w górnej części w ten sposób przez ugniatanie pełną dłonią zmiękczyć, aby można z łatwością i bez oporu wsunąć palnik do patronu zapalającego. Przy tem gnieceniu należy patron obracać wzdłuż jego dłuższej osi.

Można także zmiękczać patron zapalny przy pomocy kleszczy (obcążków), których krótkie, łukowate ramiona obłożone są zwulkanizowanym kauczukiem. W tym celu należy kleszczami najpierw lekko ugniatać koniec patronu, który się ma zmiękczyć, a gdy już nieco zmiękczono, należy go coraz silniej, ale zawsze otrożnie ugniatać, aby nie uszkodzić papieru patronu. Jeśli przez tę manipulacyę dostatecznie, a mianowicie o tyle nadmiękczono patron zapalny, że materyał wybuchowy jest całkowicie miałki, to należy go jeszcze rękami dalej ugniatać, a następnie zaopatrzyć palnikiem.

W materyale wybuchowym nie wolno przysposabiać łożyska dla palnika przy pomocy igły lub drewnianego kołeczka.

Zakaz ten ma na celu zapobiedz zbiciu się materyału wybuchowego około łożyska palnika, gdyż inaczej w „wetter-dynammonie“ osłabiłyby się lub nawet zupełnie zniszczyły siły: zapalna, detonacyjna i wybuchowa.

Piston palnika należy lekko wsuwać w materyał wybuchowy, odchyliwszy w tym celu poprzednio zagięcie gilzy (tutki) patronu.

Palnik ma się tak głęboko wepchnąć w patron zapalający, aby tylko była widoczna jego główka.

(Patrz szkic obok umieszczony).

Następnie należy przyłożyć do główki palnika wystający brzeg tutki papierowej i przez dokładne związanie sznurkiem złączyć silnie zapalnik z patronem. (Do tego celu dołączony jest szpagat do każdej skrzynki).

W końcu należy jeszcze uzupełnić ścisłe zetknięcie się zmiękczonego „wetter-dynammonu“ z palnikiem, co uskutecznia się przez mierne ściskanie w palcach przysposobionej części patronu.

Użyte palniki muszą być przedniej jakości i mają zawierać nie mniej niż 1 g a nie więcej niż 2 g materyi piorunującej (Nr. 6 do 8).

§. 9. Otwory ładunkowe należy wywiercać przynajmniej tak szeroko, aby aż na ich dno można było wsunąć z łatwością patrony.

Przed nabijaniem (ładowaniem) musi się starannie oczyścić otwory ładunkowe z mączki i t. d., aby zapobiedz zanieczyszczeniu naboju i usadowieniu się obcych ciał między patronami.

Mokre otwory ładunkowe winno się, ile możności wytrzeć do suchości, a uczynić to należy przed włożeniem do nich materyału wybuchowego.

Do nabijania (ładowania) można używać tylko takich patronów, które zupełnie są zamknięte po stronie czołowej, gdyż w ten sposób unika się

ewentualnego zmieszania się materyału wybuchowego z mączką otworu ładunkowego.

Dla wyrównania ładunku nie wolno używać patronów uciętych lub odłamanych, lecz patronów małych (zamkniętych), które znajdują się w każdym kartonie.

Starannie należy unikać zanieczyszczenia otworów ładunkowych materyałem wybuchowym.

Należy na to uważać, aby nabój był w należytym stosunku do oporu skały i zamierzanego w niej wyłomu.

Unikać też należy przeładowywania otworów ładunkowych.

Wkładając patrony w otwór ładunkowy należy je z lekka wsuwać stemplem drewnianym; nie wolno zaś ich wtłaczać lub wciskać.

§. 10. Przybitka powinna wynosić w zasadzie 50 cm długości. Użycie prześciółki z mokrego mchu jest wskazane.

Przy użyciu mchu do przybitki należy najpierw dać bezpośrednio na patron zapalający gliny suchej i silnie ubitej na 20 do 30 cm, która ile możności dotykać ma zapalnika, na to warstwę mchu zwilżonego, a w końcu na 10 cm. gliny.

Przybitka winna być o ile możności twardą.

§. 11. Przed każdem odstrzeleniem, strzałowy winien oddalić wszystkich robotników z odnośnego miejsca i strażą poobsadzać wszystkie dostępy do miejsca strzału. Przekonawszy się zaś, że w pobliżu miejsca strzału nie ma nikogo, ma zawołać „ogień“ i z miejsca zabezpieczonego odpalić nabój.

§. 12. Jeżeli nabój nie wypalił lub spalił się bez wybuchu, natenczas strzałowy ma odczekać przynajmniej 10 minut, poczem udaje się do tego miejsca sam, a gdy przekona się, że żadne niebezpieczeństwo nie grozi, przyzywa dopiero innych robotników pozostawionych w ukryciu.

§. 13. W razie spalenia się naboju w otworze bez wybuchu, można prawidłowo wywiercone otwory ponownie naładować i odpalić, ale winno się to uczynić dopiero wtedy, gdy wychłódną i gdy się je wyczyści, oraz dopiero po upływie pół godziny.

§. 14. Gdy nabój nie wypalił, należy w tem miejscu wszelkie roboty zastanowić na tak długo, aż kierownik ruchu lub dozorca pełniący służbę przy ruchu nie wyda dalszych potrzebnych zarządzeń.

Strzałowy jest obowiązany przestrzegać robotników o zakazie wykręcania nabojów, które nie wypaliły (zawiodły), oraz o pogłębianiu pozostałych jeszcze otworów, nadto pouczać ich, że w pobliżu takich otworów wolno tylko wtedy zakładać nowe otwory, jeśli im się nada taki kierunek, aby na 30 cm nie zbliżyły się do niewypalonego naboju.

Jeśli otwór ładunkowy jest dosyć głęboki, natenczas można usunąć przybitkę, a po wytarciu otworu na sucho, wsadzić świeżo przyrządzony patron

na niewypalony ładunek, pozostałą część otworu znowu przybić i nabój w zwykły sposób odpalić.

Jeżeli usłyszano tylko odpalenie palnika (pistonu), to można postąpić w sposób powyżej podany, albo nabój zalać wodą, ładunek wybrać, otwór ładunkowy wytrzeć na sucho, poczem można na nowo go naładować, przybić i odpalić.

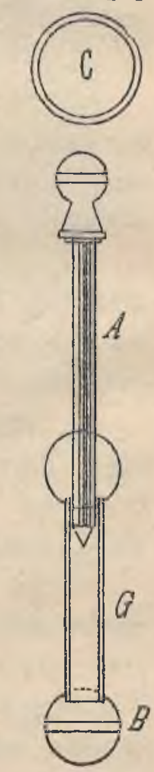
§. 15. „Wetter-dynammon" wolno zapalać tylko elektrycznie, przyczem rozróżnia się dwa systemy:

a) system zapalania palnikami iskrowymi o wysokiem napięciu prądu, jeśli w kopalni nie ma wcale robotników;

b) system zapalania palnikami żarowymi o nizkiem napięciu prądu, jeśli w kopalni są robotnicy.

a) Zapalanie palnikami iskrowymi.

Przy użyciu palników iskrowych odpala się nabój elektrycznym prądem, powstałym przez tarcie, o napięciu wysokiem. Taki prąd o wysokiem napięciu wywołuje iskrę, która może zapalić gazy wybuchowe, dlatego też w kopalni należy starannie unikać wytworzenia takich iskier. Maszyna elektryczna, której używa się do wytwarzania takiego prądu o wysokiem napięciu, zawiera mały przyrząd do wywoływania elektryczności, którą nabija się flaszkę lejdejską.

Zewnętrzna powłoka flaszki jest połączona drutem metalowym z kolektorem *A* (patrz rysunek), wewnętrzna zaś powłoka za przyciśnieniem guzika *C* może wejść w połączenie z konduktorem *B*. *G* jest to rurka szklana, stale przymocowana do obu kul biegunowych, która sprawia, iż iskry przeskakując z konduktora *B* na kolektor *A* nie stykają się z powietrzem zewnętrznem.

Maszynkę wolno próbować tylko na powierzchni.

Próbę zaś odbywa się w ten sposób, że kolektor *A* przysuwa się do kuli *B* na 10 mm., poczem obraca się pomału korbą 5 razy a przy ostatnim obrocie przyciska się szybko guzik *C*. Jeżeli iskra przeskoczy z trzeszczeniem, to maszynka znajduje się w dobrym stanie.

Naturalnie, że przy tej próbie drutów przewodnich nie wolno łączyć z maszynką.

Druty przewodnie.

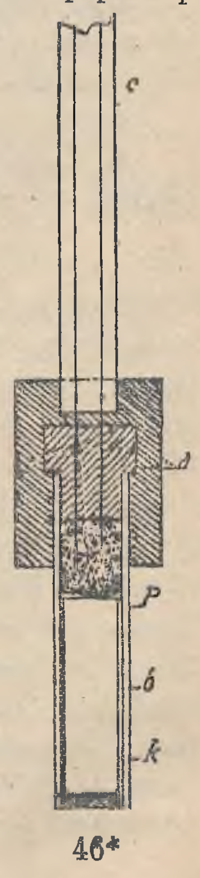
Do elektrycznego zapalania potrzeba dwóch drutów, dobrze izolowanych, które należy położyć jak najdalej od siebie, aby zapobiedz przypadkowemu zetknięciu się tychże oraz przeskoczeniu iskry.

Do połączenia głównego przewodu z palnikami, jak również do połączenia poszczególnych palników ze sobą, w razie odstrzeliwania kilku nabojów naraz, wystarczy wypalony drut żelazny na 0·3 mm gruby (tak zwany drut kwiatowy), który jednak należy poprowadzić wolno oraz w ten sposób, aby nigdzie nie mógł się zetknąć z ziemią. Druty należy starannie ze sobą połączyć. Końce drutów należy dobrze oczyścić i mocno ze sobą skręcić. Nie wolno zaś drutów tylko luźnie ze sobą zetknąć albo końców ich zagiąć.

Przy palnikach wstęgowych nie powinno się obnażać końców drutów z ich osłony, lecz część palnika, wystającą z otworu, należy na podłuż nadciąć a osłonięte druty jak najdalej od siebie odgiąć.

Zakazuje się używania szyn kolejek kopalnianych zamiast przewodu wstecznego, jak również strzelania przy pomocy jednego tylko drutu i równoczesnego łączenia z ziemią.

Wstęgowy palnik elektryczny, który jest przeważnie w użyciu, składa się z cylindra *a*, ulanego z masy, w który wsadza się z dołu mosiężną rurkę *b*, z góry zaś wstążkę z oboma drutami przewodnimi. Końce obu drutów przewodnich wchodzą aż do rurki mosiężnej, gdzie odstają od siebie na $^1/_4$ mm a otacza je masa łatwo zapalna (zwykle siarczan antymonu i chloran potasu). W tę rurkę mosiężną *b* wsuwa się od dołu piston wybuchowy *k*, którego otwarty koniec przykryty jest płatkiem papieru *p*. Rurka *b* jest z dołu zalana masą. Cały palnik powleka się pokostem, celem ochrony przed wilgocią.

Iskra elektryczna, przeskakując między końcami drutów, zapala masę wybuchową i piston, a przez tenże cały nabój.

Druty należy poprowadzić albo razem w postaci sztywnej wstążki, albo jeden od drugiego oddzielnie.

Wolno używać tylko takich palników, których druty posiadają osłonę, nasiąkniętą odpowiednią masą, zabezpieczającą palniki przed zapaleniem się.

Przechowywanie i przenoszenie palników powinno się odbywać w odpowiednich naczyniach sztywnych.

Każde uszkodzenie palnika, a nawet samo tylko naprostowanie przypadkowo krzywo osadzonej rurki *b*, może spowodować wybuch pistonu, dlatego też z palnikami trzeba się obchodzić bardzo ostrożnie i nie wolno ich ani przyjmować ani używać, gdy się spostrzeże, że są w jakikolwiekbądź sposób uszkodzone.

Odpalanie nabojów odbywa się w sposób następujący:

Pierwszą warstwę przybitki (10 cm) należy tylko lekko nacisnąć stemplem, następne zaś warstwy można tem silniej

przyciskać, im się jest bliżej wylotu otworu. Po przybiciu nabojów oczyszcza się wystające końce drutów i łączy je ze sobą w ten sposób, że skręca się ze sobą kolejno po jednym drucie każdego palnika z jednym drutem najbliższego palnika. W ten sposób u obu zewnętrznych palników pozostanie po jednym drucie wolnym, które łączy się następnie z głównymi drutami przewodnimi.

Podczas tej całej manipulacyi nie wolno mieć połączonych drutów przewodnich z maszynką elektryczną.

Przed samem zapalaniem odsuwa się kolektor *A* jak najdalej od kuli *B*.

Następnie oczyszcza się również oba końce głównych drutów przewodnich, poczem jeden z nich wkłada się w otwór kuli *B* i okręca około niej; drugi zaś koniec wsuwa się w otwór kolektora *A* i przez zagięcie przymocowuje do tegoż. Wreszcie obraca się korbą pomału i jednostajnie mniej więcej 10 razy, a przy ostatnim obrocie przyciska się szybko i silnie guzik *C* i trzyma się go chwilę w tem położeniu. Po strzale zdejmuje się korbę i natychmiast odczepia się druty przewodnie od maszyny a następnie przysuwa się kolektor *A* aż do kuli *B* i jeszcze raz przyciska się guzik *C*, aby wyrównać napięcie w obu kulach.

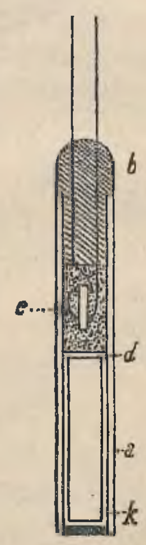
Strzałowemu nigdy nie wolno zostawiać korby przy maszynie, lecz, gdy tylko korby nie używa, winien ją nosić w kieszeni przez cały czas swej służby (szychty).

Maszynki nie powinno się wystawić na działanie zbyt wielkiego gorąca lub wilgoci, gdyż wtedy zawodzi. Przed każdą próbą lub strzelaniem należy suchą szmatką wełnianą dobrze obetrzeć kolektor *A* i kulę *B*.

Zaleca się przechowywanie maszynki na powierzchni w miejscu suchem.

W czasie odpalania nabojów maszynka stać powinna w odległości przynajmniej 10 m od szybu.

b) Odpalanie nabojów palnikami żarowymi.

Przy zastosowaniu tego systemu palników używa się do odpalania albo bateryi, akumulatora lub małej maszynki magnetoelektrycznej, gdyż te wywołują prąd o nizkiem napięciu a ich iskry przy otwarciu i zamknięciu prądu nie zapalają gazów wybuchowych.

Palnik żarowy składa się z rurki mosiężnej *a*, zalanej z wierzchu masą *b*, przez którą przechodzą oba druty mosiężne, od siebie izolowane i sięgają aż do rurki *a*, gdzie ich końce połączone są ze sobą drucikiem platynowym o grubości włosa. Końce obu drutów przewodnich i drucik platynowy są otoczone masą łatwo zapalną. W mosiężną rurkę *a* wsunięty jest od dołu piston wybuchowy *k*, którego otwór przykryty jest płatkiem papieru *d*. Rurka mosiężna *a* jest z dołu masą zalana. Cały palnik pociągnięty jest z zewnątrz pokostem.

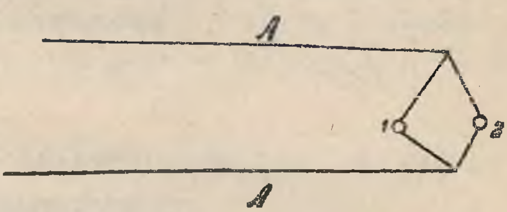
Prąd elektryczny rozżarza drucik platynowy *c*, co powoduje wybuch masy zapalnej i pistonu.

Przewodnik prądu: Ponieważ prąd jest o nizkiem napięciu, przeto potrzeba grubszych i dobrze izolowanych drutów miedzianych albo przenośnego kablu.

Również zaleca się używanie drutów miedzianych także do łączenia poszczególnych nabojów ze sobą i z drutami przewodnimi, a druty te, jeśli nie są izolowane, muszą wisieć zupełnie wolno.

Przy użyciu tego systemu nie zachodzi obawa, aby iskra przeskoczyła. Spojenia należy bardzo starannie uskuteczniać, gdyż każde połączenie niedokładne lub zanieczyszczone przerywa lub osłabia prąd.

Nabijanie i przybijanie nabojów odbywa się tak samo, jak przy powyż opisanym palniku iskrowym; połączenie kilku nabojów nie powinno być jednak łańcuchowe, t. j. jedno za drugiem, lecz lepiej jedno obok drugiego, a to w ten sposób, że końce drutów przewodnich wprost się łączy z drutami poszczególnych palników, jak to widać na przyległym rysunku: *AA* są główne druty przewodnie, a *1* i *2* poszczególne naboje.

Dokładność połączenia można skontrolować zapomocą galwanometru, jeżeli złączy się druty przewodnie z obu biegunami galwanometru. Gdy przy tej próbie galwanometer wskazuje zboczenie igły, to połączenie jest dobre, w przeciwnym razie złe.

Doświadczenie wykazało, że nie jest rzeczą wskazaną zapalać naraz więcej niż dwa naboje, gdyż palniki zawodzą, jeżeli się złączy 3 lub więcej nabojów naraz.

Kabel odwija się zawsze w kierunku od otworu ładunkowego i albo kładzie się go wolno na ziemi, albo bez możliwych zagięć zawiesza się na wyprawie. Gdy to wykonano a robotnicy usunęli się, wtedy strzałowy w podany sposób łączy końce drutów poszczególnych palników z głównym kablem; połączenie to uskutecznia się zapomocą osobnych łączników.

Następnie strzałowy udaje się do schroniska i zdejmuje z drewnianego kołka drugi koniec kablu, poczem, gdy ma zapalać zapomocą akumulatora, wtyka drut kablu do łącznicy w aparacie zapalającym. Gdy już wszystko przygotowano do zapalenia, wtedy obraca korbą wyładowywacza a potem naciska przez dłuższą chwilę guzik wyładowywacza, aż strzał padnie.

Po strzale, lub gdy nabój zawiódł, należy natychmiast kabel odłączyć i łącznicę zamknąć.

Dopóki choćby jeden drut łączył się z maszynką do zapalania, dopóty nie wolno nikomu zbliżać się do miejsca roboczego.

Aparat należy codziennie badać co do siły żarowej, a to zapomocą przyrządu, który się przy nim znajduje. Przyrząd ten musi pokazywać żarzenie przynajmniej ciemno-czerwone, aby odpalenie strzału było możliwe.

Gdy się ma zapalać zapomocą bateryi, wtedy strzałowy, dokonawszy połączenia, udaje się do schroniska i łączy jeden z drutów przewodnich z biegunem ujemnym bateryi. Nabój zaś odpala się za dotknięciem dodatniego bieguna drutem drugim.

VI. Zwracanie pozostałych materyałów wybuchowych i palników.

§. 16. Po skończonej szychcie należy zwrócić do magazynu niespotrzebowany materyał wybuchowy i palniki. Zabrania się najsurowiej zabierać ze sobą do pomieszkań materyał wybuchowy lub palniki, przechowywać je w miejscach innych, niż kierownictwo zakładu przeznaczyło, oraz używać ich do celów innych, niż je wydano lub wreszcie wydawać innym osobom.

VII. Prowadzenie wykazów spotrzebowanych materyałów wybuchowych i palników.

§. 17. Każdy strzałowy dostaje książkę, do której ma wciągać materyały wybuchowe i poszczególne gatunki palników, a mianowicie:

a) ogólną wagę, jak również i ilość małych (9 cm) i wielkich (17 cm) patronów, otrzymanych w każdej szychcie;

b) codzienną resztę niezużytych małych i wielkich patronów;

c) ilość materyałów wybuchowych i palników, zużytych w każdym, przydzielonym mu przodku, przyczem materyały wybuchowe wciągać należy według ilości małych i dużych patronów a palniki według ich ilości, a nadto podawać ilość i głębokość odnośnych otworów ładunkowych;

d) ilość nabojów, które zawiodły, oraz przyczynę, dla której naboje nie odpaliły.

Zgodność tych zapisków z zapiskami prowadzonymi w magazynie, ma co tydzień kontrolować kierownik ruchu, potwierdzać tę zgodność w książkach a względnie zarządzać sprostowanie.

VIII. Uwagi końcowe.

§. 18. Każdy strzałowy, jak również każdy dozorca ruchu, dostanie po jednym egzemplarzu niniejszej instrukcyi. Odbiór tej instrukcyi mają oni potwierdzić w księdze objazdowej, oraz zaznaczyć, że są obznajomieni z jej treścią.

§. 19. Robotnicy, stając się winnymi przekroczenia tej instrukcyi, podegają karom, ustanowionym w porządkach służbowych, kierownicy zaś i dozorcy ruchu karani będą według postanowień §. 47. kraj. ust. naftowej, co jednak nie wyklucza ich odpowiedzialności przed sądem karnym

Z c k. Starostwa górniczego.

W Krakowie, dnia 20. października 1899.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1899. Wydano i rozesłano dnia 31. grudnia 1899. **Część XVI.**

Nr. 135.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. listopada 1899 L. 109.688 o przeniesieniu siedziby c. k. Zarządu lasów i dóbr skarbowych z Kniaźdworu do Szeparowiec.

Wskutek odezwy galicyjskiej c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych oddział II. we Lwowie z 27. października 1899 L. 9918 podaje się do powszechnej wiadomości, że siedziba c. k. Zarządu lasów i dóbr skarbowych w Kniaźdworze została przeniesioną do Szeparowiec i pomieniony c. k. Zarząd będzie odtąd nosić nazwę „C. k. Zarząd lasów i dóbr skarbowych Kniaźdwór w Szeparowcach", z miejscem pocztowem i telegraficznem w Kołomyi.

Lwów, dnia 8. listopada 1899.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 136.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. listopada 1899 L. 69.631, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Chrzanowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Na mocy §. 83. ustawy z 3. lipca 1896 Nr. 51. Dz. u. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą

c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Chrzanowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa w wysokości unormowanej tut. rozporządzeniem z dnia 25. stycznia 1897 Nr. 8. Dz. u. kr. przez trzy lata od roku 1900 począwszy, do końca 1902 r.

Od tych opłat wódka ma być wolną we wszystkich wypadkach, w których służy jej uwolnienie od państwowego podatku konsumcyjnego po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888, Nr. 95. Dz. u. p.

Lwów, dnia 10. listopada 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 137.

U s t a w a

z dnia 18. października 1899 o udzieleniu dalszych zasiłków z funduszu krajowego i państwowego funduszu melioracyjnego na osuszenie bagien Oleskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Zawiązanej na podstawie ustawy z dnia 10. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 71. spółce wodnej dla osuszenia bagien Oleskich przyznane zostają oprócz zasiłków oznaczonych w §. 3. pod lit. a) i b) przytoczonej ustawy na wykonanie tego przedsiębiorstwa melioracyjnego tak z funduszu krajowego, jak w myśl §. 6., ustępu 2. i §. 4., ustępu 2. a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. z państwowego funduszu melioracyjnego z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia dalsze zasiłki bezzwrotne po 13.292 złr. 80 ct. w. a., jako uzupełnienie datków kraju i państwa do wysokości trzydziestu procent właściwych kosztów budowy obliczonych przez komisyę kolaudacyjną na 70.976 złr.

§. 2.

Termin płatności powyższych zasiłków z funduszu krajowego i państwowego funduszu melioracyjnego, oznaczonym zostanie przez Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa, w każdym zaś wypadku zasiłki te dopiero wówczas mają być wypłacone, skoro spółka wodna wykończy roboty programem objęte.

§. 3.

W razie gdyby podana w §. 1. suma kosztorysowa 70.976 złr. miała być dodatkowo obniżoną, zasiłki państwowe i krajowe winny być stosunkowo zredukowane.

§. 4.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Gödöllö, 18. października 1899.

Franciszek Józef w. r.

Clary w. r. **Koerber** w. r.

Kniaziołucki w. r.

Nr. 138.

U s t a w a

z dnia 26. października 1899 o uzupełnieniu obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim ma być wykonane jako przedsiębiorstwo wymienionego powiatu, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1895 ze zmianami trasy wałów, wprowadzonemi przez Ministerstwo rolnictwa w myśl uchwał komisyi międzynarodowej dla regulacyi Wisły, który to projekt preliminuje koszta budowy na 897.400 złr. w. a.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Fundusz budowy ma być utworzonym:

a) z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl §. 6., ust. 2. i §. 4. ust. 2. a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

c) z datku powiatu Mieleckiego w wysokości dwudziestu procent preliminowanych kosztów.

§. 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i powiatu Mieleckiego oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzonym oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43.;

3. z corocznych datków kraju i powiatu Mieleckiego.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków krajowych i powiatowych na konserwacyę, organizacyi, obrony grobel i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po skończeniu budowy.

§. 6.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu też, podobnie jak i Wydziałowi powiatowemu w Mielcu przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych, określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 7.

Z wejściem w życie niniejszej ustawy obejmie Wydział krajowy zarząd konserwacyi robót wykonanych przez spółki wodne przy regulacyi odpływu wód między Wisłoką a drogą krajową Dębicko-Tarnobrzeską (w myśl ustawy z dnia 13. maja 1885 Dz. u. kr. Nr. 35.), tudzież przy regulacyi Starego Brnia z dopływami (w myśl ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 67.).

Spółki wymienione mają być rozwiązane, skoro wypełnią swe zobowiązania względem osób trzecich.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 26. października 1899.

Franciszek Józef w. r.

Clary w. r. **Koerber** w. r.

Kniaziołucki w. r.

Nr. 139.

U s t a w a

nadająca szpitalowi w Husiatynie charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Mojego Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. marca 1899 r. rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Husiatynie z dniem 1. lipca 1899 uznany zostaje za publiczny i powszechny.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 8. listopada 1899.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 140.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 31. października 1899 L. 68.904, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach pow. Rudeńskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wereszycy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na

przedłużenie obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 24. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wereszycy na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach, powiatu Rudeńskiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wereszycy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego jeden ct. (1 ct.).

2. Od bydląt pędzonych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, woła, muła jeden ct. (1 ct.);

b) od pięciu świń albo cieląt jeden ct. (1 ct.);

c) od dziesięciu owiec jeden ct. (1 ct.).

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 31. października 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 141.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 31. października 1899 L. 68.902, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Kołodrubach, powiatu Rudeńskiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Dniestrze na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Kołodrubach, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 r. Dz. u. kr. Nr. 24. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Dniestrze na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Kołodrubach, powiatu Rudeńskiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Dniestrze, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu centów dwa (2) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych ct. dwa (2 ct.);

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ct. jeden (1 ct.).

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 31. października 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 142.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. listopada 1899 L. 71.269, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Brodów na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 24.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Brodów na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 73½% a od wina w wysokości 100% przez lat trzy, t. j. w latach 1900, 1901 i 1902.

We Lwowie, dnia 17. listopada 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 143.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. listopada 1899 L. 74.248, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Nadwórna na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i piwa.

Na mocy §. 83. ustawy z d. 3. lipca 1896 Dz. u. i r. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Król. Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Nadwórny na dalszy pobór ustawą z d. 26. stycznia 1888 Dz. u. i r. kr. Nr. 23., przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w latach od 1900 do końca 1902, pod warunkami w powyższej ustawie usta-

nowionymi, w wysokości oznaczonej tutejszem rozporządzeniem z d. 1. grudnia 1896 L. 75.595, ogłoszonem w Nr. 72. Dz. u. i r. kr. z r. 1896 i z zastrzeżeniem, że od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których wolna jest ona po myśli §. 6. ustawy z 20. czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95. od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 17. listopada 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 144.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z d. 20. listopada 1899 L. 11.033/pr., którem na mocy §. 9. rozp. min. z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33. ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Koniuszki, Nahurczany, Śliwnica, Walawa i Zalesie powiatu przemyskiego.

§. 1.

Postanowienia obwieszczenia Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. grudnia 1887 L. 387 Dz. u. kr. Nr. 3. ex 1888 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do gmin i obszarów dworskich w Koniuszkach, Nahurczanach, Śliwnicy, Walawie i Zalesiu w powiecie przemyskim.

§. 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie §. 320. u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858 Dz. u. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 145.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. listopada 1899 L. 76.412, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Sokala na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Nr. 24. Dz. u. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie m. Sokala na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć, to jest od roku 1900 do końca roku 1904.

We Lwowie, dnia 21. listopada 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 146.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. grudnia 1899 L. 132.327 o przedkładauiu fasyi do podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na r. 1900.

W myśl §§. 138. i 202. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do

działu III. oraz artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 25. listopada 1899 L. 64.349 do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1900 termin do 15. lutego 1900. Co do obowiązku opłaty tych podatków i przedkładania dotyczących fasyj zauważa się w szczególności co następuje.

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne pobierające dochód określony w §. 124. powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w §. 125.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 K (600 złr.) obowiązane są do przedłożenia fasyj w celu wymiaru podatku rentowego tylko w takim razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 koron (600 złr.) rocznie obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już na skutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyj zawezwane.

W myśl §. 139. ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyj do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły w międzyczasie swego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na r. 1900 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim. W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na r. 1900 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia §. 133. powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne wymienione w §. 153. ustawy, których dochód temuż podatkowi podlegający 1200 K (600 złr.) rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób wymienionych w §. 154. ustawy.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 K (1000 złr.) obowiązane są do przedłożenia fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 K (1000 złr.) przedłożyć winny wspomnianą fasyę już na skutek niniejszego obwieszczenia bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyj określają co do podatku rentowego §§. 128—130. i 138. ustawy oraz artykuły 13—16. i 20. rozporządzenia wykonawczego do działu III. ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§. 156—171. i 202. ustawy oraz artykuły 32. i 33. względnie 3—28. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych. Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyj na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych, obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołaną jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swą siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3. §. 132., zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2. i 3. §. 176. ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1900 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§. 145. i 128. ustawy — donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskują w r. 1900 stałe pobory służbowe przenoszące rocznie 1200 K (600 złr.).

Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia

podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§. 239. i 243. oraz §§. 241. i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasyę do wymiaru na rok 1900 podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego zeznać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia nałoku i powstającej stąd straty czasu — jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznania fasyi odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 15. grudnia 1899.

Korytowski w. r.

Nr. 147.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1899 L. 82.957, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Podgórza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 87. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Podgórza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w wysokości i pod wurunkami unormowanymi tutejszem rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1894 L. 2399 przez lat pięć od r. 1900 począwszy, z tem zastrzeżeniem, że od tej opłaty ma być wolną

wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Lwów, dnia 15. grudnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.